

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 109

Dijous, 25 de febrer de 1999

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 71, primera reunió

Í N D E X

Debat general
sobre la política educativa

S U M A R I

La sessió s'obre a les deu del matí i nou minuts.

1. Debat general sobre la política educativa (Tram. 255-00009/05) (Punt únic de l'ordre del dia.)

Exposició: conseller d'Ensenyament.

– Antecedents: Introducció històrica; política educativa a partir de la Constitució i de l'Estatut d'autonomia de Catalunya; la llengua; intervenció en les lleis de l'Estat.

7511

– Situació actual: Gestió de centres docents i de professorat; aplicació de la política lingüística; implantació de la reforma educativa; actuacions del Govern de la Generalitat; construcció de nous equipaments; educació infantil de tres a sis anys; l'ESO; el batxillerat; la formació professional; els programes de garantia social; els ensenyaments artístics; l'educació especial; l'escola rural; l'atenció a la diversitat; l'avaluació; el Mapa escolar; transport i menjador; plantilles; l'escola concertada; la funció directiva, la funció inspectora; les llengües oficials; les noves tecnologies; participació en programes europeus.

7515

– Perspectiva de futur: Coneixements i habilitats a adquirir; l'educació en els valors; propostes concretes.

7521

La sessió se suspèn a tres quarts de dotze del matí i es reprèn a les dotze i set minuts.

Intervenció del G. Socialista: Sr. Joaquim Nadal i Farreras.

7523

Resposta: conseller d'Ensenyament.

7526

Rèplica: Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).

7528

Contrarèplica: conseller d'Ensenyament.

7529

Segona rèplica: Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).

7530

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

Intervenció del G. P. Popular: Sr. Francàs i Porti.

7530

Resposta: conseller d'Ensenyament.

7535

El president es reincorpora al seu lloc.

Rèplica: Sr. Francàs i Porti (P).

7539

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i un minut i es reprèn a dos quarts de cinc i tres minuts.

Intervenció del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sra. Tolosana i Cidón.

7541

Resposta: conseller d'Ensenyament.

7545

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Rèplica: Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV).

7548

El president es reincorpora al seu lloc.

Contrarèplica: conseller d'Ensenyament.

7550

Segona rèplica: Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV).

7551

Intervenció del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Bargalló i Valls.

7552

Resposta: conseller d'Ensenyament.

7556

Rèplica: Sr. Bargalló i Valls (ERC)

7558

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

Contrarèplica: conseller d'Ensenyament.

7560

Segona rèplica: Sr. Bargalló i Valls (ERC).

7560

El president es reincorpora al seu lloc.

Intervenció del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia.

7561

Intervenció del G. Mixt: Sra. Olivares i Usac.

7563

Intervenció del G. Mixt: Sr. Lora i Lillo.

7564

Resposta: conseller d'Ensenyament.

7565

Rèplica: Sr. Bosch i Garcia (M).

7566

Rèplica: Sra. Olivares i Usac (M).

7567

Rèplica: Sr. Lora i Lillo (M).

7567

Intervenció del G. P. de Convergència i Unió: Sra. Sanabra i Villarroja.

7567

La sessió se suspèn a les vuit del vespre i tretze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 71.1

La sessió s'obre a les deu del matí i nou minuts. Pre-sideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i per la lletrada Sra. Folchi i Bonafonte.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, la consellera de Justícia i els consellers de Benestar Social i de Medi Ambient.

ORDRE DEL DIA

– Debat general sobre la política educativa. Tram. 255-00009/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

El president

Comença la sessió.

Debat general sobre la política educativa

D'acord amb l'article 123 del Reglament, aquesta sessió té un únic punt de l'ordre del dia, que és debat general sobre la política educativa, el qual es regirà per la normativa establerta en els articles 123 i 124 del Reglament i els acords presos en la Junta de Portaveus del passat dia 16 de febrer. Té, en primer lloc, la paraula l'honorable senyor Josep Xavier Hernández, conseller d'educació, sense límit de temps. *(Pausa.)*

El conseller d'Ensenyament (Sr. Josep Xavier Hernández i Moreno)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, per primer cop des de la recuperació de la democràcia i de les nostres institucions d'autogovern se celebra en el si del Ple d'aquesta cambra un debat monogràfic sobre la política educativa del Govern. Crec que ens hem de felicitar pel fet que tingui lloc aquest debat. És veritat que, tant en comissió com en el ple, el Parlament ha debatut i ha pres resolucions sobre múltiples temes, qüestions i matèries d'educació, però, des de la recuperació de les institucions d'autogovern i, per tant, des de la constitució d'aquest Parlament, mai no s'havia celebrat un debat monogràfic, al Ple, sobre educació. Doncs bé, ara toca. Felicitem-nos d'aquesta iniciativa i d'aquesta realitat i anem per feina.

Des de sempre, el fet de l'educació ha estat decisiu dins de la política i la societat catalanes. L'ocupació i la preocupació per l'educació no és una cosa recent ni nova a Catalunya: és una constant que ve de lluny. Tot el catalanisme polític des de finals del segle XIX ha fet de l'educació un objectiu polític prioritari. No es pot fer país sense les persones. No es pot ser persona ni formar-se com a persona sense l'educació. Els conceptes i les realitats de la persona, la comunitat, la nació i

l'educació són fonamentals per a tot el catalanisme de tots els colors. Els demano, doncs, que m'acompanyin en el repàs d'uns quants noms i unes quantes dades. No només per recordar uns personatges il·lustres o unes realitats històriques, sinó, sobretot, per no perdre de vista d'on venim i on ens trobem en educació.

La tardor passada, la Generalitat feia homenatge a la figura pionera del mestre Francesc Flos i Calcat en el centenari de la creació de la primera escola catalana, el Col·legi de Sant Jordi. Flos i Calcat fa de nexa entre els homes de la Renaixença i els moderns del segle XX. Aquell pas de segle comptava amb actuacions tan dignes com les de la Diputació de Barcelona que el 1905 va comprar can Batlló per fer-hi una escola industrial que, després, la Mancomunitat aixecaria. Figures tan emblemàtiques com les de Ferrer i Guàrdia i Joan Bardina van crear l'Escola Moderna i l'Escola de Mestres, respectivament. Amb l'arribada de la Mancomunitat i el senyor ordenador del seu primer president, Enric Prat de la Riba, l'educació va viure un període intens amb la creació de la primera escola Montessori de l'Estat: les escoles de la Casa de la Caritat. Aquell mateix any, el 1913, es creava el Consell d'Investigació Pedagògica de la Diputació de Barcelona, amb figures tan il·lustres com Alexandre Galí i Eladi Homs. El 1914 es creava l'Escola del Bosc, primera escola a l'aire lliure sota la direcció de Rosa Sensat. El 1919 es creaven les escoles del Patronat Domènech, de les quals eren directors Artur Martorell i la seva esposa Maria Codina. El 1922 es creava l'Escola del Mar, amb Pere Vergés de director.

Amb la proclamació de la Segona República i la constitució del Govern de la Generalitat, l'educació a Catalunya va trobar finalment la seva llibertat d'actuació per planificar i dur a terme experiències i realitats molt més àmplies. Aquest breu període és el d'una gran maduresa, fruit de l'experiència de les dècades anteriors, i compta amb una visió de futur força planificada i profunda.

El 1931, mentre la Generalitat creava l'Institut-Escola amb Josep Estalella de director, l'Ajuntament de Barcelona creava l'emblemàtic grup escolar Pere Vila. També aquell any es creaven dues institucions cabdals en el món de l'educació: el Seminari de Pedagogia i l'Escola Normal de la Generalitat de Catalunya. L'Escola Normal, a més de formar els mestres catalans, era també l'encarregada d'organitzar les escoles d'estiu.

La guerra va trencar les esperances i les realitats assolides. Durant la llarga postguerra, l'escola catalana va prosseguir la seva existència i va sobreviure amb el suport de municipis, d'institucions i de la societat civil. El 1965 es crea una entitat amb la suficient força com per engrescar els agents educatius a treballar per una escola catalana: l'Associació de Mestres Rosa Sensat, de la mà de Marta Mata, filla d'una mestra d'alumnes, d'una mestra de mestres, l'Àngels Garriga.

No puc estendre'm amb més dades de la història recent de l'educació del nostre país, per la limitació de temps que suposa aquest debat, però reconeixem, senyores diputades i senyors diputats, que aquest preàmbul era, al meu criteri, del tot necessari en una sessió com

aquesta, perquè l'educació al nostre país té una llarga trajectòria, sense la qual no es pot parlar de l'actual política en matèria educativa.

Els inicis de la política educativa pròpia de la Generalitat de Catalunya, un cop recuperades les llibertats després de la dictadura, han de situar-se l'any 1978. Després de l'abandó en què es trobava l'educació pública en l'època de la dictadura, amb la Generalitat provisional, una de les primeres decisions va ser la introducció del català com a matèria d'ensenyament en el sistema educatiu. És el primer indicador d'un dels principals fils conductors que ha guiat l'actuació de la Generalitat des de llavors: dotar-se d'un sistema educatiu propi en llengua, història i continguts.

La llengua és el primer referent, molt significatiu, per la llarga època de marginació política patida particularment en el món de l'educació. Però no és pas l'únic; a més de la llengua, hi ha altres components que també defineixen i identifiquen la societat catalana: uns valors, uns costums, una manera de viure i de relacionar-se col·lectivament, una cultura que prové de la nostra particular història. Política educativa de tots aquells anys ha estat, doncs, la incorporació de tots aquests elements que especifiquen la cultura i els valors propis de Catalunya com a nucli principal de referència dels continguts del sistema educatiu al nostre país.

La incorporació del català com a matèria d'ensenyament va ser l'inici, com acabo de dir, de tot el procés de renovació del sistema educatiu de Catalunya. Com saben les senyores diputades i els senyors diputats, aquest procés, el procés de renovació del sistema educatiu de Catalunya, queda emmarcat per la Constitució espanyola de 1978 i l'Estatut d'autonomia de 1979. Segons l'Estatut, són de competència plena de la Generalitat la regulació i administració de l'ensenyament en tota la seva extensió, nivells i graus, modalitats i especialitats, sense perjudici d'allò que s'atribueix a l'Estat, que és la regulació de les condicions d'obtenció, expedició i homologació de títols acadèmics i professionals, les normes bàsiques per al desenvolupament del dret a l'educació i la potestat de l'alta inspecció.

Les competències estatals s'explicitaven fonamentalment en dues lleis: la Llei orgànica del dret a l'educació –la LODE–, de 1985, i la Llei d'ordenació general del sistema educatiu –la LOGSE–, de 1990. Com vostès saben, la primera, la LODE, regula la doble xarxa de centres, pública i privada, sostinguts amb fons públics, és a dir, la forma d'exercir el dret a l'educació; la segona, o sigui, la LOGSE, defineix l'ordenació general del sistema educatiu. Aquestes lleis i els decrets bàsics que les despleguen han constituït i constitueixen encara el marc per delimitar l'actuació política de la Generalitat, i, per tant, del Govern i d'aquest Parlament, en matèria d'ensenyament. Això ha obligat a moure's principalment en dos fronts: per una banda, intentant influir en l'elaboració i en la definició de les normes bàsiques estatals, i d'altra, treballant internament en el marc establert per omplir de contingut el sistema educatiu propi.

Intervenció en l'Estat. El canvi del sistema educatiu antic a un nou model educatiu no ha estat, com saben

vostès, només a Catalunya; tot l'Estat ha experimentat un llarg i laboriós procés de reforma. Hem de dir que Catalunya hi ha aportat molt; i dic Catalunya, no el Govern; el Govern també, però Catalunya hi ha aportat molt, ha participat i ha col·laborat substancialment en aquesta evolució general. Des de la pedagogia i des de l'escola i la universitat catalanes s'ha aportat reflexió teòrica i experiències pràctiques, i la coalició que dona suport al Govern de la Generalitat ha estat capaç de formular aportacions, de consensuar i de votar les quatre grans lleis aprovades des de la instauració de la democràcia en relació amb l'educació –en l'educació no universitària, em refereixo–: l'Estatut de centres, amb la UCD, i la LODE, la LOGSE i la LOPAGC, amb el PSOE.

Fem un breu repàs de les actuacions dins de Catalunya, de l'inici. Immediatament després de l'Estatut, vingué el primer Decret de traspàs de transferències de l'Estat a la Generalitat en matèria d'ensenyament –era l'any 1980–, mitjançant el qual el Govern de la Generalitat pogué començar a gestionar els principals recursos educatius: els centres i el professorat.

La intenció d'incidir en la llengua va marcar, com ja he dit, l'inici de la política educativa, i és clarament una de les seves prioritats. La Llei de la normalització lingüística de l'any 1983 fixa la política lingüística en matèria educativa, que s'havia començat a practicar el 1978, quan s'obrí el sistema a la presència del català i que l'Estatut havia fonamentat legalment. Els principis que regulen la presència del català en el sistema educatiu de Catalunya parteixen d'una premissa bàsica: la prohibició de separar els alumnes segons la seva llengua habitual.

Com vostès saben, la Llei de 1983 va permetre també passar de la primitiva presència del català com a matèria al seu ús normal com a llengua vehicular i de l'aprenentatge, i així s'ha confirmat en la nova Llei de política lingüística, de gener de 1998. El català, com a llengua pròpia de Catalunya, ho és també de l'ensenyament en tots els seus nivells. Aquesta assumpció del català com a mitjà usual d'intercomunicació col·lectiva no és un obstacle ni ha de ser un obstacle per al reconeixement dels drets individuals de recepció dels primers ensenyaments en la llengua habitual del nen o la nena, ja sigui aquesta el català o el castellà, així com tampoc és contrari a l'objectiu, explicitat clarament a la Llei, d'aconseguir per a tot l'alumnat del sistema educatiu de Catalunya un domini correcte del català i del castellà en acabar la seva ensenyança bàsica.

En resum, la política lingüística en l'ensenyament per part de la Generalitat de Catalunya respon a aquests principis: integrar tot l'alumnat en una única comunitat, sense separació de cap classe per raó de llengua; adoptar el català com a llengua de comunicació normal en el sistema educatiu; assegurar el correcte domini del català i del castellà per a tots els alumnes de Catalunya, i respectar la llengua d'elecció dels pares en els primers aprenentatges.

Un altre pas va ser la promoció d'experiències pedagògiques i educatives reformadores a Catalunya. La primera llei que es va aprovar des de l'Administració edu-

cativa catalana, en disposar de competències, fou la de centres docents experimentals. Amb aquesta Llei es pretenia impulsar la renovació pedagògica que s'havia anat produint a Catalunya, per tal que servís d'estímul i millora de la qualitat en el conjunt del sistema educatiu heretat.

A remolc de les experiències, començaren a renovar-se els plans i programes educatius. Primer de tot, l'ensenyament primari; s'introduïren nous mètodes i programes per als cicles inicials i mitjà, i, en iniciar-se el procés per a la renovació del cicle superior, es coincidí també amb les propostes de renovació de l'ensenyament secundari. S'ajuntaren de seguida a casa nostra els dos processos, i Catalunya fou la primera a conjuntar els dos impulsos renovadors: el procedent de la primària i el procedent de la secundària.

Així s'iniciava el procés de reforma de tot el sistema educatiu, una reforma que era necessària per adaptar el sistema educatiu als nous requeriments dels temps actuals i de la psicopedagogia més moderna, però una reforma que era imprescindible per fer possible l'evolució cap a un model propi de Catalunya, cap a una escola catalana.

La reforma esdevé així l'eix principal sobre el qual gira des de llavors la política educativa en els seus dos camps d'actuació: l'estatal i el català. S'intervé activament en l'assaig del nou model i en la seva definició: la redacció de la LOGSE. S'elaboren successivament tots els decrets d'ordenació del nou sistema educatiu de Catalunya. D'aquesta manera, començant per l'educació infantil i acabant per tot el camp dels ensenyaments professionals i artístics, es defineixen els objectius i els continguts de tota l'educació a Catalunya.

A continuació veurem, en un intent de repàs i de síntesi de les actuacions darrerament fetes pel Govern de la Generalitat, la concreció d'aquest eix d'actuació política. Però en aquest punt vull recordar que, si el lideratge en el desplegament i aplicació del nou sistema educatiu l'ha tingut —com és lògic i obligat— el Govern de la Generalitat, aquest camí hauria estat impossible de recórrer sense la participació d'altres administracions, ajuntaments, institucions i de la mateixa societat civil: consells comarcals, ajuntaments, universitats, associacions de mares i de pares, sindicats, professors, alumnes..., tots els quals tots han complementat el dèficit històric en matèria d'educació, i, per tant, se'ls ha de considerar copartípcips dels èxits d'aquest llarg procés de reforma de l'ensenyament a Catalunya.

Senyores diputades i senyors diputats, la construcció d'un sistema educatiu propi és una aspiració històrica que ha informat la política educativa i que per primera vegada podem afirmar que té possibilitats de començar a fer-se realitat. Els equilibris previstos a la LOGSE entre legislació bàsica i desenvolupament autonòmic han permès una normativa pròpia, tant en continguts com en valors més vinculats a la realitat específica catalana —la llengua, la història i la geografia—, com també en altres de caràcter més general o tecnològic, o en propostes d'organització.

No és qüestió, doncs, de subratllar el localisme o les particularitats, com de vegades s'ha dit, sinó de centrar

l'anàlisi de la pertinença a distintes col·lectivitats des del referent immediat que dóna consciència d'identitat. L'alumnat català té, per tant, Catalunya com a primera referència, referència que s'estén a Espanya i sovint a Europa i al món.

Els processos d'homologació de text, que atén els aspectes lingüístics i de continguts llibre a llibre, han garantit que els materials utilitzats a les aules catalanes estiguin en coherència amb l'ordenació específica feta a Catalunya.

Els últims anys, aquests últims anys, des del 94-95 ençà, s'han caracteritzat per l'esforç de la implantació del nou sistema educatiu. Com vaig dir en ocasió de la meua primera compareixença com a conseller d'Ensenyament a la Comissió d'Educació i Cultura d'aquest Parlament, la reforma educativa és triplement ambiciosa: ambiciosa des del punt de vista qualitatiu, quantitatiu i temporal.

Des del punt de vista qualitatiu, per la profunditat del canvi que configura: canvia l'estructuració de les diferents etapes del sistema educatiu, canvia la naturalesa concreta de cada etapa, modifica profundament l'ensenyament infantil i primari, introdueix canvis radicals en l'antic batxillerat i en la formació professional, crea una nova educació secundària per a tothom, estableix el principi integrador en relació amb els alumnes amb necessitats educatives especials, reestructura els estudis musicals de dansa i artístics, prioritza el principi de comprensivitat i de no-segregació en els sistemes i modalitats d'agrupament d'alumnes, insta al canvi de continguts i de metodologies didàctiques i de l'aprenentatge, incorpora els principis de flexibilitat i adaptabilitat, i fa possible caminar cap a una molt més gran autonomia organitzativa i de gestió dels centres docents. Una reforma qualitativament molt ambiciosa.

És una reforma molt ambiciosa en els aspectes quantitatius, sobretot si es vol aplicar —com es fa a Catalunya— de manera especialment acurada i profunda. Ha exigit i exigeix nous espais, nous centres, nous equipaments, ràtios d'alumne/aula més baixes, més serveis complementaris, més professores i professors, i més especialistes.

I és una reforma molt ambiciosa també en els terminis que la mateixa LOGSE va establir per a la seva aplicació, atesa la magnitud dels canvis de tot tipus que introdueix en el sistema educatiu.

El Govern, amb el suport molt majoritari de la comunitat educativa de Catalunya, s'ha abocat amb decisió a la implantació en profunditat del nou sistema educatiu, i ha evitat caure en interpretacions rígides i estereotipades, o simplement exagerades, dels principis inspiradors de la reforma, entre els quals —no cal oblidar-ho mai— hi ha els de flexibilitat i adaptabilitat, així com el d'orientació prioritària a l'alumne i a les seves necessitats d'aprenentatge. Com igualment el Govern ha evitat les resistències al canvi pròpies de tot sistema tan gran i tan inercial com l'educatiu, així com ha evitat, també, les temptacions de conduir l'aplicació de la reforma mirant pel retrovisor, o sigui, retornant al passat.

Hi ha hagut uns eixos, o si es vol, uns principis, que han produït i determinat la nostra forma concreta d'implantar la reforma educativa. Cal repassar-los aquí i ara per tal de poder entendre i interpretar correctament el que hem fet i per què ho hem fet d'una determinada i concreta manera. Un primer principi, que ja s'ha comentat abans, és que l'ensenyament de Catalunya fos congruent amb la realitat històrica, cultural, nacional i lingüística de Catalunya, amb la nostra identitat com a poble i com a nació.

Un segon principi és l'ambició de la qualitat del sistema educatiu: hem volgut i volem una escola catalana de qualitat, una escola on primin, en la formació dels nens i nenes i joves de Catalunya, els factors relacionats amb la persona i, en conseqüència, amb els valors, les actituds i també la seva preparació per a la vida. Un principi, el de la qualitat, que ens ha portat a una sèrie de conclusions i decisions, a emfasitzar i donar màxima prioritat a l'educació primària, que és la que sustenta i condiciona, en un sentit i en l'altre, totes les posteriors; a promoure la universalització de la segona etapa de l'educació infantil; a impartir l'ESO en centres de secundària per tal d'evitar al màxim el trencament de la unitat d'etapa; a aplicar de forma estricta i anticipada les ràtios màximes que imposa la LOGSE, i, en la majoria dels casos, a mantenir-les molt per sota; a incrementar de forma important el nombre de professors; a realitzar múltiples cursos i activitats de formació; a engegar un ambiciós pla de construcció, reforma i ampliació de centres educatius, i a tantes altres actuacions i decisions a les quals em referiré més endavant.

Un altre principi, molt lligat a l'anterior de la qualitat, és el de l'orientació cap al futur, amb la consciència que el sistema educatiu d'avui ha de preparar i formar la generació adulta del proper mil·lenni. La pedagogia activa, la importància d'ensenyar a «aprendre a aprendre», la introducció de les noves tecnologies de la informació i de la comunicació a les escoles, l'elevada participació en els programes educatius europeus, i l'atenció progressiva a l'aprenentatge de les llengües estrangeres són, entre d'altres, conseqüència de l'aplicació d'aquest principi d'orientació cap al futur.

Un altre principi inspirador de la nostra política educativa ha estat i és la millora de les condicions professionals i retributives dels docents, i el reforç positiu de la percepció social del professorat. Per a tothom és d'una evidència indiscutible que els mestres i les mestres, que les professores i els professors, que tot el personal docent –inspectors, inspectores, psicopedagogs, etcètera– són la clau de l'èxit de qualsevol projecte educatiu. Aquest principi ens ha portat a reforçar les plantilles, a millorar les retribucions, a donar un valor de primera magnitud a la formació del professorat, i a propiciar l'increment de la seva participació en la presa de decisions relatives a l'educació i al centre docent.

Hem volgut també i volem mantenir i assegurar la sustentació del sistema educatiu de Catalunya en una doble xarxa de centres, públics i privats, mantenint un dimensionat equilibrat entre ambdues xarxes. L'existència a Catalunya d'una important escola d'iniciativa privada és el fruit positiu del protagonisme actiu de la societat catalana, que en el passat ha cobert els déficits

claríssims de l'actuació estatal. Volem, procurem i fem una escola pública de qualitat que abasti tot el territori, oberta a tothom, que sigui garantia de l'exercici del dret a l'educació, i desitgem també que l'escola privada sigui, a casa nostra, una escola de qualitat, garantia de pluralitat i garantia, així mateix, del compliment de les previsions constitucionals de llibertat de creació de centres i de llibertat d'elecció de centre docent.

Per últim, senyores diputades i senyors diputats, però de cap manera l'últim en importància, citaré el principi de promoure i facilitar la participació de tots els membres de la comunitat educativa, i el de procurar el consens en els principis bàsics, en les decisions estratègiques i en les actuacions més transcendents. Aquest principi es pot mirar des de dues perspectives: en primer lloc, la importància que hem donat i que donem a l'intens funcionament dels òrgans de participació com ara els consells escolars, les juntes de directors, les taules sectorials, les comissions de participació, amb especial menció del màxim òrgan de participació i consulta, o sigui, el Consell Escolar de Catalunya.

En segon lloc, cal recordar que l'aplicació de la reforma educativa a Catalunya es basa en quatre grans acords: el pacte sindical, del 21 de desembre del 95, per a l'ensenyament públic; l'acord amb sindicats i patrons per la implantació del nou sistema educatiu a l'ensenyament privat concertat; l'acord social del març del 96, sobre implantació de la reforma, amb les institucions i els sectors més representatius del món educatiu, i, per últim, l'acord subscrit amb les entitats municipalistes sobre la planificació dels ensenyaments artístics. Tot seguit em referiré, un per un, als aspectes més rellevants del panorama actual de l'educació a Catalunya, però, abans de passar pàgina, podem dir que, en aquests moments, la implantació del nou sistema educatiu a Catalunya és ja una realitat.

En aquest curs, el 91% dels alumnes de Catalunya estan ja cursant el nou sistema educatiu.

Parlaré ara d'educació infantil i primària. En educació infantil i primària, Catalunya té una rica tradició pedagògica, ho hem vist abans. L'anhel de construir una escola catalana en llengua i continguts no s'ha limitat mai només a aquests dos aspectes, sinó que sempre ha anat acompanyat dels esforços per fer-ho, tècnicament i pedagògicament, de la millor manera possible, observant les propostes educatives més avançades del món i assessorant-se amb els professionals més innovadors.

L'assumpció de competències en ensenyament per la Generalitat de Catalunya ha comportat que els fruits d'aquests esforços de millora i de posar-se al dia no es limitessin només a les escoles i als professionals més decidits, sinó que anés impregnant progressivament tot el teixit dels centres de Catalunya. A través de la formació inicial, la formació permanent, les escoles d'estiu, els seminaris, els grups de treball de mestres, etcètera, han anat arribant a tots els mestres del país els impulsos de modernització i els plantejaments actualitzats de les activitats de l'ensenyament infantil i primari.

I es pot dir que cada escola ha esdevingut un nucli d'observació, primer, i d'incorporació, després, de les actuacions que feien aquelles altres escoles que havien

innovat positivament els seus mètodes d'ensenyament. Els impulsos de modernització educativa han anat acompanyats d'un esforç important del Govern, de construcció i equipament en el sector públic, i també dels esforços de la iniciativa empresarial en el sector privat en relació amb els edificis i l'adequació dels espais per a l'exercici d'una bona pedagogia.

El treball de notables arquitectes del país ha donat com a resultat que Catalunya disposi avui d'una arquitectura escolar funcionalment i estèticament exemplars per a tot el món.

El procés d'implantació del nou sistema educatiu a l'ensenyament infantil i primari ha comportat una redefinició de les plantilles dels centres, i la incorporació de nous especialistes, amb l'assoliment d'una relació de nombre d'alumnes per professor de nivell europeu.

La inclusió de l'aula corresponent als tres anys en el cicle superior de l'educació infantil, el parvulari, i la implantació generalitzada d'aquest cicle en tots els centres ha comportat que a Catalunya es pugui dir, des de ja fa alguns anys, que el cent per cent de la població infantil de tres anys està escolaritzada.

Pot deduir-se, sense pecar d'immodèstia, que l'educació infantil i primària a Catalunya, per les seves instal·lacions, pels seus mestres, pels mètodes i activitats d'ensenyament, i per la integració d'alumnes a les necessitats educatives especials, es pot situar entre les millors del món, i pot esdevenir, en molts aspectes, exemplar. És evident que el mèrit és, sobretot, dels mestres i les mestres. Aquesta constatació no s'ha d'instal·lar en el cofoisme. La raonable satisfacció per una feina col·lectivament ben feta ens ha d'esperonar a ser molt exigents en els resultats. L'educació infantil i primària a Catalunya disposa de prou condicions per a poder requerir fortament que l'assoliment dels instruments fonamentals dels aprenentatges escolars –o sigui, llegir, escriure i comptar– es faci amb molt bon grau d'aprofundiment.

L'ESO. Aquesta etapa, l'ESO, és la més nova del sistema educatiu actual. De fet, es pot dir que és una etapa que té gran part del seu naixement a Catalunya; és aquí, a casa nostra, on les inquietuds de renovació de professionals de les anteriors etapes –del batxillerat, del BUP i de l'antiga formació professional– arribaren aviat a la conclusió que una reforma del sistema educatiu no residia tant a allargar la bàsica, o a canviar el primer grau de la formació professional, o a redefinir el BUP, sinó més aviat a plantejar obertament quines eren les necessitats educatives dels adolescents en una perspectiva d'ensenyament per a tothom fins als setze anys.

El nucli important del que s'experimenta a Catalunya passa, després, a constituir la base de la LOGSE per a aquesta etapa.

Un dels components essencials d'aquesta nova etapa, de l'ESO, incorporat a la LOGSE, és la de la comprensivitat; és a dir, l'opció per a un sistema d'ensenyaments que incloguin tots els alumnes sense distinció d'alternatives mútuament excloents –subratllo això: «mútuament excloents». Ara bé, de bon començament,

la manera d'entendre aquesta comprensivitat ha estat diferent a Catalunya de la resta de l'Estat, potser perquè havia nascut aquí. Aquí, tot i mantenint el principi de no fer distincions de branques o modalitats diferents segons fossin els resultats acadèmics dels alumnes, s'ha ordenat l'etapa amb molts elements de flexibilitat que puguin permetre, internament a cada centre, adoptar la proposta educativa adequada a cada alumne. A la resta de l'Estat, l'organització de l'ESO, l'organització d'aquesta etapa ha comportat una gran dosi d'uniformitat en el tractament educatiu.

La possibilitat, senyores diputades i senyors diputats, d'una major flexibilitat permet trobar solucions educatives que en alguns casos reproduïen de manera molt semblant el que es feia en plans anteriors; és a dir, no és perd res del que de positiu hi poguéssim haver en les propostes educatives fins ara vigents. En altres casos, però, és possible de confegir propostes educatives sensiblement diferents de les que eren factibles en la situació anterior. Aquesta és una condició necessària –vegin, si no, el que manifesta l'Informe Delors– per poder resoldre amb èxit els reptes que es presenten en estendre l'ensenyament secundari a tota la població.

Aquest nou plantejament, precisament pel seu caràcter nou i de canvi respecte a models d'organització de l'ensenyament fortament consolidats, els quals semblava que a cada edat corresponia un determinat contingut educatiu, comporta, evidentment, dificultats d'aplicació. Hi ha poca pràctica en els centres de disposar de major capacitat organitzativa; els professors es veuen encarats a noves composicions dels grups d'alumnes; s'ha de compaginar la flexibilitat organitzativa amb la necessària coherència que per a cada alumne ha de tenir el seu itinerari personal; les accions dels diferents professors que actuen sobre un mateix alumne han d'estar fortament coordinades; l'avaluació dels alumnes ha de fer prevaler els aspectes de diagnòstic sobre els de judici o sanció, etcètera.

És per tot això que el Departament d'Ensenyament, seguint de prop el procés d'aplicació del nou sistema educatiu, per mitjà d'orientacions, d'activitats de formació i d'assessorament i control del servei d'inspecció, va donar pautes als centres en les necessitats d'organització de la nova etapa. La decisió presa a Catalunya d'escolaritzar tota la nova secundària obligatòria en els instituts respon a la voluntat de propiciar i no retardar el necessari procés d'acoblament. L'aportació de l'experiència i concepció de l'ensenyament dels mestres de primària a l'organització de la nova ESO és valorada de forma altament positiva pels instituts.

L'experiència en la presència de determinades dificultats dels alumnes adolescents, viscuda des de fa temps pels professors de la formació professional, la seva capacitat en el camp de la tecnologia i el grau de domini de les diferents àrees i matèries per part dels professors de BUP són també components bàsics en l'organització de la nova etapa. La necessària concurrència dels tres mòduls educatius –la bàsica, l'FP i l'antic batxillerat– són indispensables, especialment en els moments d'iniciar el nou camí, i hauria estat impossible si s'hagués mantingut una escolarització separada, partida entre antics centres de primària i centres de secundària. La

7516

flexibilitat organitzativa del model de secundària de Catalunya hauria quedat molt minvada si l'escolarització s'hagués fet separatament entre el primer cicle a primària i el segon cicle a secundària.

El batxillerat. El batxillerat està en ple procés de generalització: aquest any, el curs acadèmic 98-99, s'ha implantat el primer curs a tot Catalunya, i el que ve s'implantarà el segon. El nou batxillerat, a més d'incloure els alumnes que tenen per expectativa la incorporació posterior als estudis universitaris, inclou també aquells alumnes que completaran la seva formació amb els cicles formatius de grau superior. Això vol dir que haurà d'eixamplar les seves possibilitats de preparació per satisfer, a més dels requeriments clàssics de la universitat, els que es deriven de la preparació per a la formació professional de grau superior. Aquesta nova situació obliga a introduir en el nou batxillerat també elements de flexibilitat per tal de poder dissenyar itineraris formatius diversos que s'adaptin a les diferents realitats dels alumnes. L'itinerari educatiu de cada alumne en el batxillerat es confegeix mitjançant l'elecció d'una modalitat i, dins d'aquesta, d'unes quantes assignatures, i es completa amb assignatures optatives, les quals poden ser assignatures d'altres modalitats. Això ens obliga a fer una oferta al més àmplia possible de les diferents modalitats per tal de possibilitar les diferents expectatives dels alumnes. En general i concretant, les modalitats de ciències, d'humanitats i de tecnologia s'ofereixen pràcticament a tots els centres públics, i la modalitat d'arts té, per la seva pròpia naturalesa, una oferta més reduïda, tot i que la seva actual demanda i acceptació fa preveure la possible necessitat d'ampliar-la.

Són encara pocs els alumnes que han accedit als estudis posteriors al batxillerat havent cursat completament el nou sistema, el nou batxillerat. La gran dispersió de camins existents impossibilita, ara per ara, fer un diagnòstic de caràcter general, però en un primer nivell d'apreciació i d'impressions, fonamentat en alguns casos concrets, podria dir-se que la preparació és diferent i que, en certa manera, es comença a marcar el que, en general, els experts reclamen del nou sistema: es creix en la facultat d'aprendre a aprendre, a costa de no acumular tants coneixements i informacions concretes.

Formació professional. El sistema educatiu ha de ser també una porta oberta a la incorporació dels joves al món laboral; la formació professional ha de ser l'instrument que permeti la formació de professionals competents i que doni resposta a la demanda de qualificació del sistema productiu. Ara fa un any aproximadament, el Departament d'Ensenyament va culminar el procés d'elaboració d'un model propi de formació professional específica i d'un mapa de la implantació territorial dels ensenyaments professionals. Aquest model, que va merèixer la valoració positiva del Consell Escolar de Catalunya, parteix de la realitat actual dels ensenyaments professionals i aprofundeix en el camí de dotar-los d'una dinàmica que els vinculi estretament amb les necessitats dels diversos sectors productius; per això incorpora un nou model de centre: l'Institut Superior d'Ensenyaments Professionals, que ha de contemplar la formació del professorat, l'experimentació de les noves

tecnologies, les relacions en el seu àmbit específic amb els sectors productius i, finalment, el suport als altres centres que imparteixen també els mateixos cicles formatius.

És el nostre propòsit que el curs vinent puguin iniciar la seva labor amb caràcter experimental els primers centres amb aquestes característiques; de la mateixa manera, el mapa que es va aprovar contempla el necessari equilibri territorial de l'oferta de formació professional amb més d'un centenar de municipis en què s'imparteixen aquests ensenyaments i 196 centres. Hi ha hagut la voluntat explícita de combinar una distribució territorial àmplia, amb el grau de concentració necessari perquè la formació professional sigui potent i oberta als futurs requeriments dels sectors productius. A hores d'ara, ja estan implantats 471 dels 601 cicles de grau mitjà previstos —471 del total dels 601 previstos—; i en relació amb el grau superior, s'han implantat ja 256 del total 683 previstos seguint el calendari d'implantació de la LOGSE. S'ha efectuat també la dotació de les aules i els tallers de formació professional, i en concret aquest any, l'any 98, el curs que acaba de començar, s'ha dotat els centres de formació professional de Catalunya amb equipaments per valor de 1.300 milions de pessetes.

En la mateixa línia, cal destacar la recent creació del Consell Català de Formació Professional, que va aprovar el Govern el passat dia 8 de març, i que serà, sens dubte, un instrument cabdal en els objectius d'interrelacionar els tres subsistemes: el reglat, l'ocupacional i el continu, i garantir el diàleg necessari entre els diversos sectors implicats. Paral·lelament, mereix un apartat concret l'impuls continuat del Departament d'Ensenyament en l'establiment de convenis per facilitar les pràctiques en empreses als alumnes de formació professional. Aquesta actuació decidida ha fet possible que avui cada alumne de formació professional de Catalunya tingui garantides les seves pràctiques en empresa. En concret, tenim 35.000 alumnes que aquest curs faran pràctiques en les empreses de Catalunya.

Els programes de garantia social. A final del curs 96-97 es va presentar el model de programes de garantia social. Com saben les senyores diputades i els senyors diputats, els programes de garantia social són la previsió de la LOGSE per a aquells alumnes que no hagin superat els continguts mínims de l'ESO i són programes definits per la mateixa LOGSE com d'una orientació professional o de retorn al sistema educatiu i amb característiques d'ensenyament no reglat. Doncs, bé, repeteixo: el curs 96-97 vàrem presentar el model de programes de garantia social i el passat curs, el 97-98, es va desplegar la corresponent oferta específica. Aquest model es va elaborar recollint els criteris emanats de diverses resolucions aprovades per aquest Parlament i també de l'Informe 9/97 del Consell Escolar de Catalunya, en base als següents objectius: una formació orientada a la inserció en el treball; una oferta suficient i múltiple; una coordinació entre els departaments d'Ensenyament, Treball, Benestar Social i Agricultura, i possibilitar la participació d'altres administracions, fonamentalment ajuntaments, consells comarcals, diputacions i altres entitats i institucions; el prin-

cipi d'una bona informació als centres, als professors i als alumnes possibles subjectes d'aquests programes. Aquests eren els principis fonamentals que va aprovar el Parlament i el Consell Escolar de Catalunya i que han imbricat l'oferta de programes de garantia social catalana.

Es va presentar oferta per a la totalitat de l'alumnat que no va obtenir el graduat escolar, en total 5.119 places, i els programes s'han demostrat efectius en el que és el seu objectiu principal: la inserció laboral. Una enquesta externa realitzada als quatre mesos d'acabar els programes del curs 96-97 ens va mostrar que el 45,2% d'aquests joves havien obtingut un lloc de treball, i que el 7% estaven seguint cicles formatius de grau mitjà després de superar la prova d'accés; o sigui, que aquests programes havien facilitat la inserció laboral o educativa a un de cada dos joves en un termini molt breu de temps. A hores d'ara i en base a aquests criteris, novament s'ha desplegat l'oferta corresponent al present curs, que totalitza un total de 7.407 places.

Voldria referir-me als ensenyaments artístics. Pel que fa a aquests ensenyaments, els artístics, la LOGSE ha suposat una renovació de tots els seus àmbits i nivells: música, dansa, art dramàtic, arts plàstiques, disseny i restauració de béns culturals. La seva aplicació està en marxa, sempre d'acord amb el calendari vigent que els incloïa en les fases finals de la reforma. Un cop implantats els ensenyaments de règim general, és voluntat del Departament d'Ensenyament de donar als ensenyaments artístics l'impuls definitiu perquè tinguin el paper formatiu, tant l'amateur com el professionalitzador, que els ciutadans i la tradició del país demanen.

Així, en relació amb la música, estem desenvolupant un model diferenciatiu de la resta de l'Estat basat en la desregularització del grau elemental i el consegüent impuls de l'escola de música, de llarga tradició ja abans de la LOGSE, tant en l'àmbit municipal com en el privat. Actualment hi ha a Catalunya un total de 154 escoles de música autoritzades pel Departament d'Ensenyament, nombre que ens situa molt a prop de la realitat d'alguns països europeus de les mateixes dimensions que el nostre. Hem iniciat un pla de formació per a aquests centres i des de fa sis anys la Generalitat col·labora a parts iguals amb els ajuntaments en el seu finançament.

També hi ha autoritzats onze conservatoris de grau mitjà, que reben un 70% del finançament de la Generalitat. Cal remarcar que avui hi ha a tot Catalunya uns 25.000 alumnes de música, en els diversos nivells i modalitats.

Tot aquest esforç, que naturalment també és el dels ajuntaments i de molts ciutadans, comporta un augment significatiu del nivell. La Jove Orquestra Simfònica de Catalunya, la Jove Orquestra del Vallès Oriental, la Camerata XXI, o el Festival de Joves Músics Europeus, celebrat el maig passat, són realitats que difícilment s'haurien pogut donar al nostre país fa deu o quinze anys.

Pel que fa a les arts escèniques —la dansa i art dramàtic—, cal dir que també s'està en el procés de desenvolupament, tant de les escoles de dansa —que també han esdevingut

centres d'ensenyament no reglats—, de les quals n'hi cinquanta-una d'autoritzades, com de les de grau mitjà, que té com a únic centre públic l'Institut del Teatre, amb el qual hem d'establir, també, un model de finançament com el de la música —ho repeteixo—, amb el qual hem d'establir també un model de finançament com el de la música. Cal tenir present que el desenvolupament de la LOGSE, en aquest camp, té un ritme una mica més lent per la mateixa idiosincràsia del tema, i perquè havien estat ensenyaments molt més regulats fins ara.

Arts plàstiques i disseny. Pel que fa a les arts plàstiques i el disseny, cal recordar que fa cinc anys que el Departament d'Ensenyament va posar en marxa l'Escola Superior de Conservació i de Restauració de Béns Culturals, que té un gran prestigi en el seu àmbit. És l'únic centre de les seves característiques que dona un títol oficial. Fa poc s'han acabat les obres de remodelació definitiva d'aquest centre, de l'Escola Superior de Conservació i Restauració de Béns Culturals.

Per altra banda, el Departament d'Ensenyament i les entitats municipalistes van tancar el mes de novembre passat una planificació de les escoles i els ensenyaments de cicles formatius d'arts plàstiques i disseny, que dona cabuda a les escoles municipals, juntament amb les de la Generalitat.

En aquest camp, queda pendent la implantació de l'Escola Superior de Disseny, matèria en la qual Catalunya és pionera, com bé és sabut. La voluntat del Departament és de recollir les aportacions dels diversos sectors professionals i dels centres ja existents, en la via de diàleg que sempre s'ha tingut. És evident que es tracta d'uns ensenyaments en què encara cal aprofundir, però que en el que s'ha fet..., en allò que s'ha fet és ja prou significatiu.

No voldria acabar aquest repàs sense referir-me a l'educació especial. De fa temps, el Departament d'Ensenyament, en relació amb l'educació especial, aplica una política d'integració, d'acord amb les anàlisis tècniques actuals del tractament educatiu de les persones amb disminució i amb els mandats legals emanats d'aquest mateix Parlament.

L'educació de les persones amb disminucions s'efectua en el medi escolar normal; només quan sigui o és impossible en aquest medi donar la resposta adequada als requeriments individuals, s'escolaritza els alumnes en centres d'educació especial.

Diferents recursos, com ara els mestres especialitzats i els equips de professionals dedicats a l'assessorament psicopedagògic, els EAP, han possibilitat un augment progressiu de la integració en centres ordinaris dels alumnes amb necessitats educatives especials.

Recentment, el Decret sobre educació especial ha permès aprofundir en la política d'integració, i ha reconegut i ordenat també l'atenció específica que el centre d'educació especial, amb els professionals que hi treballen, dona a aquells casos en què no és possible atendre en els centres ordinaris.

I en coherència amb aquesta política d'integració, el nou Decret d'educació especial obre noves possibilitats

com ara l'escolarització compartida, mitjançant la qual un alumne pot estar escolaritzat per a determinades activitats en un centre ordinari, mentre rep atenció especialitzada en un centre d'educació especial.

El centre d'educació especial també, d'acord amb el nou Decret, pot programar actuacions educatives d'inserció social i laboral per a alumnes discapacitats, amb un ajustament especial a les realitats particulars d'aquests alumnes.

Per últim, en el centre d'educació especial, i amb la finalitat esmentada de facilitar la inserció laboral i social, és possible prolongar l'escolarització dels alumnes fins als vint anys –fins als vint anys–, per tal d'assegurar l'assoliment del màxim de competències possibles d'autonomia personal per a la inserció cercada.

L'escola rural. L'escola rural ha viscut en aquesta legislatura el pas d'una situació experimental satisfactòria a una estructuració definitiva i equiparable, quant a dotacions, a la resta de centres públics d'educació infantil i primària. En el present curs 98-99, la ràtio a l'escola rural és d'1,40 mestres per grup, pràcticament, a l'alçada de la resta de centres públics; però amb un afegit positiu, que en certs grups de pocs alumnes –normalment entre deu i onze–, toca per a cada professor una mitjana de menys de vuit alumnes. Aquesta millora s'ha pogut aconseguir gràcies a la figura del mestre itinerant, que s'ha incrementat de més d'un 200% els últims cinc anys; de 135 que n'hi havia l'any 94, hem passat a 418, el curs present.

Voldria referir-me també a una qüestió especialment important i viva aquests dies, aquests últims mesos; és l'atenció a la diversitat i també a l'avaluació. Continua sent una qüestió prioritària de la política educativa de la Generalitat, perquè el grau de diversitat present al sistema s'incrementa.

Per què s'incrementa, el grau de diversitat del sistema? Per una doble raó. D'una banda, l'arribada de població immigrada, procedent majoritàriament d'altres ètnies i cultures, que tot i suposar un percentatge molt moderat de la població escolar –aproximadament un 2%, uns 20.000 alumnes–, ha experimentat en els últims anys un fort increment quantitatiu i es distribueix de manera molt poc homogènia.

La segona raó que explica l'increment de la diversitat a l'escola és que l'extensió de l'ensenyament obligatori fins als setze anys, per a la totalitat de la població, comporta la presència als instituts de secundària d'un alumnat afegit a l'anterior, amb més problemes d'aprenentatge, de motivació i, en alguns casos, de conductes desajustades o, àdhuc, conflictives.

A fi de donar una millor resposta a les noves necessitats, s'han engegat actuacions en les següents línies: preinscripció i matriculació d'alumnes. Cal tenir en compte que es donen moltes situacions diferents i que no es pot aplicar un tractament homogeni en tots els casos dels alumnes amb necessitats educatives especials. No tots els immigrants poden considerar-se alumnes amb necessitats educatives especials, i entre aquests últims es donen també diferències importants.

La inclusió d'un alumne en un programa d'atenció a alumnes amb necessitats educatives especials s'ha de fer com a conseqüència d'una anàlisi individualitzada, i no en base a criteris de pertinença a un grup o nacionalitat, cultura, religió o ètnia. Regeix el principi d'integració, també aquí, i tota decisió de separació o segregació del grup natural de classe ha de venir donada per raons d'estricta necessitat.

Actuacions que hem fet fins ara. Intentem fer compatible el dret d'elecció de centre que proclama la Constitució, amb les estratègies d'equilibri que proclama la LOPEGC, a partir del 1995. Reserva de places a tots els centres públics i concertats per a alumnes amb necessitats educatives especials; intens procés d'informació i comunicació en els períodes previs a la matriculació i al mateix període de la matriculació.

Actuació dels equips d'assessorament psicopedagògic per detectar i determinar les necessitats dels alumnes, en total tenim 79 equips formats per 434 professionals.

Actuació de suport per part del Programa d'educació compensatòria, per respondre específicament a les necessitats d'aquests alumnes, i, sobretot, també, a aquells que provenen de diferents ètnies i cultures. Tenim setanta-un professionals en el Programa d'educació compensatòria.

Aprofundim o intentem aprofundir en la coordinació entre els centres de primària i secundària d'una zona determinada i concreta, a fi de facilitar el màxim coneixement de les característiques i circumstàncies que concorren en cada alumne.

Creem entorns i estratègies per adequar els ensenyaments a l'alumnat amb diferents ritmes: utilització de les possibilitats dels crèdits variables, de l'horari d'atenció a la diversitat, arribant en els casos més extrems a la utilització –com saben les senyores diputades i els senyors diputats– de les unitats de l'adaptació curricular i a l'organització de tallers per als alumnes nouvinguts.

Unitats d'adaptació curricular parlada. Creació de fa un any i mig i que suporten una aportació afegida de recursos humans per atendre, en l'entorn de l'ESO, els alumnes amb un grau extrem de dificultats. En concret, el curs 97-98 se'n varen crear 97, i aquest curs 98-99 en funcionen 161; atenen, en aquest moment, 2.425 alumnes i s'hi dediquen 238 professors.

Els tallers d'incorporació tardana, que suposen un reforç d'aprenentatge de la llengua en grups petits per a aquells alumnes d'incorporació tardana, a horari parcial i de manera temporal en el centre de secundària. Tenim, en aquest moment, 104 tallers, que atenen 1.260 alumnes; disposem de 60 auxiliars de conversa afegits als anteriors, distribuïts segons les necessitats dels centres.

I, per últim, a partir d'aquest mes de febrer, el Departament ha posat en marxa tretze nous tallers d'adaptació escolar i aprenentatges instrumentals bàsics, que és una modalitat experimental i innovadora, de caràcter temporal, per aplicar estratègies validades anteriorment en els tallers parcials.

Suposo que no s'entén... Dit d'una altra manera, es tracta d'aquells alumnes, ja una mica grans, a partir de

10 anys, que s'incorporen tardanament al sistema educatiu i que provenen de cultures que suposen una diferència notable amb la nostra, amb desconeixement dels idiomes; normalment, alumnes provinents del nord d'Àfrica o de l'Àfrica central, però també del sud-est asiàtic, que s'incorporen a un taller en què hi ha professors especialitzats, hi ha auxiliars de conversa que entenen l'idioma, i se segueix durant un curs tot un programa molt ben dirigit al coneixement dels idiomes propis de Catalunya, i també a l'aprenentatge dels instruments més bàsics.

Per últim, les unitats d'escolarització externa, també un recurs creat el curs 97-98, que és un recurs molt singular, que ha de ser un recurs de molt curosa utilització, de molt restringida utilització, perquè s'ha dissenyat com a alternativa als problemes i als casos més greus d'escolarització, i que pretén, de manera compartida i totalment coordinada amb el centre d'educació de secundària, donar una resposta als alumnes que es troben en situacions més extremes. En el curs 97-98 s'hi van atendre 160 alumnes.

Hauríem de parlar també d'avaluació, eh?... i s'està fent massa llarg, s'està fent massa llarg. (*Veus de «no», «no»*) Les senyores diputades i els senyors diputats em disculparan, perquè cada dia no es parla globalment d'educació en aquest Parlament.

En els darrers vint anys, en els països de la Unió Europea i d'Amèrica del Nord, responen a l'estímul d'organitzacions internacionals, s'han posat en marxa programes i projectes d'avaluació de la qualitat dels sistemes educatius i dels resultats de l'educació.

L'avaluació dels centres és un altre paràmetre de qualitat que esmenta la LOGSE i que desenvolupa la LOPEGC. A Catalunya, a més de la creació del Consell Superior d'Avaluació del sistema educatiu, creat per Decret de 1993, de 9 de desembre, es publicà, l'any 97, l'Ordre que regula l'avaluació del centre docent sostingut amb fons públics. Aquesta Ordre preveu una avaluació externa i una avaluació interna del centre docent.

Tenim, per tant, un procés en marxa, profund, d'avaluació del sistema educatiu de Catalunya que donarà els fruits, en el termini temporal de tres anys, que havia establert aquesta Ordre del 97, i, per tant, a les acaballes del curs 99-2000.

Però les dades que tenim fins ara ens apunten una valoració relativament positiva –i prou positiva– dels resultats obtinguts. Sàpiguen vostès, en tot cas, que durant l'any 98 s'han realitzat 712 actuacions d'avaluació externa en centres d'educació infantil i primària i centres d'educació secundària que tenen implantada tota l'etapa ESO. El Departament no disposa encara dels resultats d'aquestes avaluacions perquè, de conformitat amb l'Ordre, fins que s'hagi cobert l'etapa concreta, prevista en la mateixa Ordre, no se'ns lliuraran els resultats.

Hauríem de parlar, encara que sigui breument, del Mapa escolar i de les inversions en nous centres i obres d'ampliació i reforma. Saben les senyores diputades i els senyors diputats el dèficit històric que arrossegava Catalunya en el tema d'equipaments escolars, i que,

precisament, aquest retard va ser motiu d'un ampli programa de noves construccions al llarg dels anys vuitanta i començaments del noranta. Amb la implantació de la LOGSE, més enllà de la solució d'aquest dèficit, calia preveure nous espais docents que s'adaptessin als plantejaments del nou sistema educatiu. Hi va haver un ampli consens, en el sentit d'implantar, com s'ha dit, el nou sistema, amb totes les seves conseqüències i modalitats a l'ensenyament secundari obligatori en centres de secundària. I això, la implantació de l'ESO en la secundària, exigia disposar de més instituts i d'ampliar molts dels que ja existien.

Des de 1995, i en el marc del Mapa escolar, quaranta-quatre municipis de Catalunya s'han incorporat a l'ensenyament secundari per primera vegada a la seva història. En quaranta-quatre municipis on mai s'havia fet ensenyament secundari ara es fa.

S'han construït, des de 1995, 73 nous instituts o escoles, se n'han remodelat o ampliat 155 i s'han portat a terme 2.721 obres de reforma, ampliació o millora. Tot aquest volum de construcció, que representa una mitjana d'un nou equipament escolar cada setmana, ha comportat una inversió important.

Les previsions inicials, establertes per al període 95-2000, van ser de 130.000 milions de pessetes. Si desglossem aquest Pla per anys, el resultat és que la inversió prevista per als exercicis del 95, 96, 97 i 98 era de 86.000 milions. El resultat efectiu ha estat altament satisfactori, perquè la despesa aprovada durant aquests mateixos anys ha estat de 82.466 milions de pessetes, el que representa el 95,87% de compliment dels compromisos adquirits pel Govern.

Pel que fa als equipaments, la inversió que s'ha fet efectiva durant aquests quatre anys ha estat de prop de 8.300 milions de pessetes, la qual cosa suposa una execució del 97% de la inversió prevista per a aquest mateix període en el Mapa escolar 95-2000.

Cal destacar que, a més de subministrar els equipaments de caràcter general i de dotar les noves instal·lacions escolars, s'han prioritzat els equipaments de tecnologia, fins al punt de completar la dotació adequada de tots els centres de secundària. Així, doncs, de la mateixa manera que a partir del 98 s'ha accentuat la dotació d'equipaments a les aules de formació professional..., adaptant-nos al calendari d'implantació dels cicles formatius, amb una inversió –com he dit– l'any passat..., el curs present, de 1.300 milions de pessetes, i que aquest any assolirà una xifra equiparable.

Parlant d'inversions, o de despeses en aquest cas, haurem de parlar també breument dels serveis escolars de transport i menjador. Només algunes xifres, molt ràpidament: aquest curs gastarem 6.025 milions de pessetes en transport i en menjador obligatoris, de conformitat amb les previsions de la LOGSE, i gastarem 2.830 milions de pessetes en ajuts a transport i menjador no obligatori i, per tant, en ajuts de caràcter social; en total, més de 8.000 milions de pessetes.

Destacaré que en els darrers tres cursos la despesa acumulada, tant per aquell que és obligat com per aquell que es fa com a ajut de caràcter social, en aquests tres

7520

cursos, la despesa acumulada de transport i menjador ha estat de 28.310 milions de pessetes.

Aquest curs funcionen 548 menjadors escolars, estan en funcionament 1.084 rutes de transports, amb 1.255 vehicles, 52.000 alumnes utilitzen diàriament el menjador i 47.000 alumnes utilitzen diàriament el transport.

Una referència ràpida, per causa del temps, a la magnífica tasca de cooperació que estan fent els consells comarcals que, en la major part dels casos, són els que tenen, per delegació i conveni amb el Departament, aquests serveis.

Parlant d'inversions –com que va lligat a la qualitat–, he de parlar, encara que sigui de forma molt breu, de les plantilles i de com han evolucionat les plantilles. Avui, si ens referim només als centres públics, en tenim a Catalunya gairebé 47.200. El curs 90-91 n'hi havia 40.000. La diferència d'alumnes entre el curs 90-91 i l'actual és que ara –a la pública, parlo– hi ha 110.000 alumnes menys. Per tant, des del 91 fins ara, en vuit anys, 110.000 alumnes menys; aproximadament, 7.200 més. Només aquesta xifra seria prou per donar una idea de l'esforç i de l'interès del Govern, des d'un punt de vista de la millora de les plantilles.

Per tal de comparar-nos amb altres i permetre'ns situar-nos en com estem en aquest nivell, s'ha de dir també el següent: la ràtio professor/grup s'ha situat a 1,49 a primària, i a 2,48 a secundària, quan el curs 90-91 era, respectivament, de 1,28 a primària i de 2,30 a secundària. I des d'un punt de vista del nombre d'alumnes que conformen cada grup, la mitjana d'alumnes per grup, el 90-91, ha estat disminuïda de 3 o 4 alumnes; vull dir, actualment la mitjana és de 3 o 4 alumnes menys per aula. Per tant, no només hem incrementat la ràtio de professors per grup, sinó que s'ha disminuït el nombre d'alumnes per grup o per aula.

Hem de parlar també, en aquest sentit, no només des d'un punt de vista quantitatiu, sinó també des d'un punt de vista qualitatiu. El curs 90-91 hi havia 123 especialistes en educació física, actualment en tenim 1.648. El curs 90-91 no hi havia especialistes en música, actualment n'hi ha 1.166. En educació infantil hem passat de 3.312 especialistes el curs 90-91 a 5.826 el curs actual. A secundària l'augment també ha estat molt important. El curs 90-91 no hi havia cap psicopedagog, actualment, n'hi ha 622. Tampoc, aleshores, no hi havia economistes, avui n'hi ha 181. I molt pocs tecnòlegs, avui n'hi ha 1.414. I també hem crescut en idiomes: hem passat de 1.540 especialistes en idiomes el curs 90-91 a 2.309 el present curs.

M'he de referir, encara que sigui també breument, a l'escola concertada, a l'escola privada concertada. L'any 1985, la LODE estableix el marc normatiu per instrumentar el dret constitucional a l'educació gratuïta en els nivells obligatoris, i reconeix el dret a la llibertat d'opció educativa. A la pràctica, això es tradueix a Catalunya en un increment progressiu –a Catalunya i a tot arreu–, en un increment progressiu del finançament als centres privats, que es generalitza –a partir del nombre de centres que ja rebien fons públics anomenats seccions filials– a la pràctica totalitat dels centres que ofereixen places en els nivells obligatoris.

De fet, a Catalunya, el percentatge de centres concertats respecte al total de centres privats és el 63%, l'any 97. Igual que a la Comunitat Valenciana i per sota de Navarra, País Basc i Andalusia, que se situen al voltant del 70%. En paral·lel al finançament públic, els centres privats han hagut de fer la transformació als requeriments del nou sistema educatiu. La transformació dels centres en els nivells obligatoris s'ha donat per acabada el curs 98-99, amb la implantació del segon cicle d'ESO, però encara s'està duent a terme en els nivells postobligatoris i, sobretot, en aquells centres que imparteixen formació professional específica.

En termes d'unitats concertades, cal recordar, un cop més, que l'increment net és de 1.495, producte de l'extensió de l'ensenyament obligatori dels catorze als setze anys, i, per tant, l'increment de dos cursos finançats amb fons públics en els centres ja concertats.

Voldria referir-me també aquí, com he dit abans, a l'acord amb sindicats i patronals, del 21 de desembre del 95, que va tenir un triple efecte. D'una banda, la definició de les plantilles de primària i secundària de les escoles privades concertades; d'una altra, l'acord que ha permès caminar cap a l'analogia retributiva dels professors i les professores dels centres concertats. I, per últim, cercar un mecanisme que pogués pal·liar els efectes negatius del tancament d'unitats concertades, quant a situació de professorat. En aquest últim aspecte, recol·locació del professor que ha quedat sense feina com a conseqüència del tancament de centres privats concertats, cal dir que, malgrat el cessament de 1.760 unitats concertades –vull dir, de l'any 91 fins ara s'han tancat 1.760 unitats concertades–, s'han recol·locat o indemnitzat més de 1.500 professors. I en relació amb l'analogia retributiva, cal dir també que l'any 2000 s'assolirà el 95% de l'equiparació amb el sou del sector públic.

No puc referir-me –ho faré en el moment del debat– a totes les actuacions en relació amb la formació del professorat. No voldria que aquest salt, motiu del temps, s'interpretés com una manca d'atenció a aquest tema tan important. Simplement dir que el primer Pla, el 89-95, ha estat culminat i que estem en plena aplicació del segon Pla de formació, que agafa el període 96-2001, i comportarà al voltant de 1.000 places de les diferents especialitats de primària, 1.200 activitats i 20.000 professors de formació en centres, 680 activitats i 12.000 professors en matèria de professors de formació professional, i 416 activitats i 9.000 professors en relació amb la formació d'equips directius.

Saben, les senyores diputades i els senyors diputats, que s'han fet actuacions importantíssimes en la millora de la funció directiva, que s'han fet també en la millora de la funció inspectora i caldria referir-se, també, molt de passada, per causa del temps, a la creació i al fantàstic paper que han fet els serveis educatius i, d'una forma molt concreta, els centres de recursos pedagògics, els equips d'assessorament i orientació psicopedagògica i els CREDA, o sigui els centres de recursos educatius per a deficients auditius, igualment que els camps d'aprenentatge.

En relació amb les llengües oficials a l'ensenyament, hem dit abans quins eren els principis inspiradors de la nostra política, i hem dit, també, com hem posat tallers específics per a aquells alumnes d'incorporació tardana.

Hem fet una política de potenciació dels idiomes estrangers i, després, quan parli en relació amb compromisos i projectes de futur, parlaré mínimament sobre aquesta qüestió.

Igual que m'he referit molt de passada –perquè la cambra ja en té coneixement– a la presència de les noves tecnologies a l'ensenyament, i en concret, en tres fases principals. Una primera, la que crea el Programa d'informàtica educativa i el Programa de mitjans audiovisuals al Departament d'Ensenyament, que comportarà la penetració de la informàtica i de les noves tecnologies, tant de la imatge com de la comunicació en els centres docents catalans. En segon lloc, la presentació el curs passat de dos grans programes: el programa Argo, amb una previsió de 7.000 milions de pessetes d'inversió, per a la introducció massiva i intensa de les noves i últimes tecnologies de la informació i la comunicació, i la creació de xarxes de comunicació a Internet a tots els centres públics de Catalunya. Hem completat aquest any tots els centres de secundària i estarem en condicions d'anunciar noves coses de cara al futur.

La segona pota d'aquesta última fase és la signatura d'un conveni amb TV3 i Via Digital, que ha permès que tots els centres de secundària de Catalunya, tots els centres públics, tinguin, també, la possibilitat de recepció, via satèl·lit, de Televisió Educativa.

Hauríem de parlar dels programes europeus, perquè Catalunya és, amb diferència, la regió de l'Estat que més participa en programes europeus i, des d'un punt de vista general, la tercera d'Europa, amb relació a la utilització d'aquests programes. Simplement dic –per dir una xifra i no dir-les totes– que, entre 1990 i 1994, vàrem facilitar 3.521 intercanvis d'alumnes i que, entre 1995 i 1998, hem propiciat l'intercanvi de 3.291 –per referir-me només a un aspecte. O podríem dir que, amb relació als programes directament dependents del programa Comenius, aquest curs, hi participaran 53.300 alumnes i un total de 525 escoles –161 de primària i 339 de secundària.

No puc acabar aquesta intervenció sense referir-me al futur –una ràpida repassada, i suficient repassada, del present, per la multiplicitat de temes, la complexitat i la profunditat d'aspectes que hi ha en el món de l'educació, que no pot acabar sense referir-se al futur.

Ens obligaria la seriositat del tema a fer una ullada relativament aturada en quins són els trets principals del futur. Em temo que el temps no ens deixi, o que, almenys, a mi no em deixi dedicar-m'hi tant com voldria, i, d'altra banda, hem de ser conscients de la dificultat de fer prospectiva, però, així i tot, hi ha algunes línies que vull esmentar. Una: la importància en el present i en el futur de les noves tecnologies; una altra: el valor del llenguatge audiovisual i, per tant, de la imatge; una tercera: la imprescindibilitat dels idiomes; una quarta: la importància creixent dels coneixements científics i

tècnics; una següent –dita ja abans–: posar l'accent en l'aprendre a aprendre, i, una darrera, amb referència a una formació professional d'alta qualificació, cada cop més flexible per adaptar-se als canvis: la necessitat, des del punt de vista dels valors, d'aprofundir en una pedagogia personalista, adaptada al respecte als éssers humans, per crear un ambient apropiat dins del qual es pugui desenvolupar la persona; tenir en compte els nous reptes que ens planteja l'extensió, l'allargament i la generalització de l'escolarització; la presència, per tant, dels principis de flexibilitat i de versificació dintre dels sistemes educatius i dintre de les estratègies educatives; el fenomen, el repte i, també, la riquesa de la multiculturalitat com un fenomen que de segur va a més; la necessitat de començar a insistir en els currículums escolars i d'introduir aprenentatges i habilitats concretes de civisme, i, per tant, recuperar el civisme com un objecte i com un contingut d'aprenentatge i de pràctica; possibilitar i implementar les noves formes d'ensenyament: l'educació a distància, l'educació per ordinador, l'educació amb les noves tecnologies.

El problema que ens planteja la progressiva acumulació de coneixements, i, per tant, la necessitat de seleccionar quins són els continguts concrets que donarem a un alumne..., cal seleccionar inevitablement.

I dir, per últim, que, a l'escola, no se li pot demanar tot; que l'escola i l'educació tenen un paper fonamental en la formació de la persona i en el progrés del país, però que hi ha molts altres agents responsables que han de col·laborar forçosament amb l'escola per a l'èxit en aquesta tasca, en aquest objectiu educacional.

Per últim, evitar, a més a més, un engany: pensar que ciència i tècnica estan enfrontades a humanisme. Es pot dir que les dues categories són indestruïbles i s'ha de dir, també, que, per produir imaginació, abstracció, pensament, raonament i valors és necessari partir d'un substrat de matèria, de manipulació, d'observació de la realitat.

Remarcar que, en el futur, continuarà essent insubstituïble –i, per tant, clau– el mestre, el professor, la mestra i la professora, i, per tant, la inevitabilitat de donar un paper de primer ordre a la formació permanent del professorat i al reforç del seu paper social; com no podem aprofundir en la flexibilitat i diversificació a la qual em referia abans si no som capaços d'aprofundir en l'autonomia de centre, i que aquesta mateixa autonomia de centre és prescriptible per la mateixa Generalitat de Catalunya. No podem aprofundir en el nostre propi progrés en el sistema educatiu si no som capaços, també, d'aprofundir des d'un punt de vista del poder de Catalunya.

Per últim, amb relació a aquesta visió del futur, com la globalització i la mundialització fan cada cop encara més forta la necessitat de ser conscients de la preservació de la pròpia identitat col·lectiva.

Unes propostes concretes: la primera, com és lògic, continuar amb la implantació de la reforma, i, per tant, fer les actuacions precises perquè el proper curs, el mes de setembre, des d'un punt de vista de professorat, des d'un punt de vista de centres, des d'un punt de vista d'obres, estigui tot preparat per començar un curs amb

normalitat, que ha de comportar la generalització del quart curs de l'ESO –i, per tant, de l'últim– i del segon de batxillerat, així com un increment de tot el que és la implantació i l'oferta de les noves modalitats de cicles formatius, programes de garantia social i d'ensenyaments artístics.

Segon projecte concret: en el termini aproximat d'un mes, comptat a partir d'ara –mes, mes i mig–, el Departament d'Ensenyament té la intenció de sotmetre a l'aprovació del Govern un nou acord d'encàrrec de projectes i d'obres de construcció de nous centres i d'ampliació i reforma dels existents, de conformitat amb les previsions i prioritats establertes en el Mapa escolar de Catalunya.

Com he dit abans, amb relació a les noves tecnologies, ens proposem engegar, els propers mesos, abans de l'estiu, dos nous projectes: un, la segona fase del programa Argo –Argo 99–, que ens permeti dedicar 1.000 milions de pessetes per a la dotació a centres d'educació infantil i primària d'eines de tecnologies de la informació, de la comunicació i de connexió a xarxes i a Internet. D'altra banda, hem proposat a TV3 i a Via Digital la signatura d'un nou conveni, en termes similars als del conveni del 98, que ens permeti generalitzar, els propers mesos, a tots els centres de primària la instal·lació d'antenes de recepció de televisió per satèl·lit i la recepció del canal educatiu Horitzons.

He parlat del tema d'idiomes. Simplement, per no estendre'm més i no abusar de la paciència i la generositat dels senyors diputats i les senyores diputades, que, els propers mesos –abans, també, de l'estiu–, és voluntat del Departament presentar un pla amb relació a la potenciació dels ensenyaments de les llengües estrangeres, i, d'una manera molt concreta, de l'anglès.

Referint-me als ensenyaments de règim especial, que voldria que el curs vinent tinguessin un accent molt i molt especial, simplement, a forma d'una relació incompleta: procedir a la consolidació de l'Escola Oriol Martorell, a la creació dels centres integrats de secundària i grau mitjà, que preveu el Mapa escolar en un període de cinc anys. Ens proposem aprovar el projecte i, a continuació, l'encàrrec de les obres de l'Escola Superior de Música de Catalunya, per tal que pugui iniciar les seves activitats el curs 2002 i la consolidació de la planificació de les escoles d'art i de disseny, fa poc acordada amb les entitats municipalistes. Obrir, també, un període de consultes i de consens per tal de fer possible la creació de l'Escola Superior de Disseny de Catalunya.

En matèria de formació professional, a part de continuar, com he dit, amb la implantació dels nous cicles formatius, hi ha algunes actuacions que són imprescindibles: la primera d'elles, constituir i omplir de contingut el recentment creat Consell Català de la Formació Professional; la segona, modificar, a curt termini, l'organigrama de la formació professional al Departament, per tal de guanyar en integració i coordinació dels diferents serveis que hi intervenen; tercera, vetllar de forma molt especial per al bon desenvolupament de les pràctiques en les empreses i impulsar les reformes que calgui per tal de facilitar que els alumnes titulats en cicles forma-

tius de grau mitjà que ho desitgin puguin continuar estudis de cicles superiors.

A aquests efectes, em proposo continuar insistint respecte a aquesta qüestió en el si de la conferència sectorial d'educació i per mitjà de contactes directes amb els altres partits polítics, administracions educatives i sectors representatius de la comunitat educativa.

Agraïxo, des de ja, que la comunitat educativa catalana en general i els partits polítics representats en aquesta cambra, sempre amb les matisacions precises i pròpies del cas, han donat un suport molt, molt, molt fort i molt estimable amb relació a la possibilitat d'aconseguir aquest objectiu de facilitar el pas perquè els alumnes que fan els cicles formatius de grau mitjà puguin passar, dic, als cicles formatius de grau superior.

Amb relació al Govern central –i per referir-me, només, a allò que és més important–, hi ha dos aspectes en els quals hem de centrar la nostra atenció, més enllà de les relacions normals de col·laboració i informació entre les administracions educatives, que és aconseguir una regulació de les beques que sigui conforme als interessos de Catalunya i als drets de Catalunya amb relació a les nostres competències i amb relació a la quantia econòmica d'aquestes beques; treballar i impulsar el traspàs en aquesta matèria i cercar un acord que permeti, d'alguna manera, solucionar el tema, pendent des de sempre, del finançament dels estudis musicals i artístics, que, com saben vostès, s'arrossega des de fa anys.

Per últim, el tema de zero a tres, quins són els nostres compromisos amb relació a l'educació infantil, a l'atenció als nens i nenes de zero a tres anys. El molt honorable president de la Generalitat es va referir a aquest tema, a aquesta important qüestió, en el seu discurs amb motiu del debat de política general.

Un cop que estem a les acaballes de la implantació de la reforma, estem en condicions de donar passos importants, al meu criteri, amb relació al fet de donar una resposta positiva i forta a una necessitat cada dia més manifesta de les famílies i de la societat catalanes. En aquest sentit, el Departament d'Ensenyament ha fet els estudis precisos i, per tant, es compromet a la creació i oferta de 30.000 noves places d'atenció als nens, a promoure la creació i l'oferta –a promoure la creació i l'oferta– de 30.000 noves places d'atenció als nens i nenes de zero a tres anys, d'una manera progressiva i en concurrència amb els ajuntaments, consells comarcals i amb la participació de la iniciativa privada.

He d'acabar. No perquè no hi hagi més aspectes o més qüestions, o més projectes que sotmetre a la consideració de les senyores diputades i dels senyors diputats. El debat no ha fet més que començar i ocasió tindrem d'abordar tot allò que ara jo deixi pendent. Espero que les senyores diputades i els senyors diputats entenguin que la meua intervenció havia de durar.

En definitiva, parlem d'educació, de l'educació de més d'un milió de nens i nenes i joves de Catalunya; parlem de l'educació dels nostres fills i de segur que tots vostès coincideixen amb mi que mai en parlem massa.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller.

La sessió continuarà d'aquí a quinze minuts, és a dir, a les dotze en punt.

Es suspèn la sessió.

La sessió es suspèn a tres quarts de dotze del matí i es reprèn a les dotze i set minuts.

El president

Es reprèn la sessió.

Prossegueix el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris. L'ordre d'intervencions serà de major a menor. Correspon, per tant, en primer lloc, intervenir al Grup Socialista, i té, per a la intervenció, la paraula el diputat senyor Joaquim Nadal, per un temps màxim de trenta minuts.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats... No cal, senyor conseller, que ens recordi al llarg de tota la seva exposició que el temps se li acaba. El Reglament i el president li han recordat que el seu temps és il·limitat; en canvi, el nostre, el de tots els que ara intervindrem, és molt més limitat que el seu, i, per tant, nosaltres sí que ens veurem obligats a un esforç de contenció i de síntesi que a vostè no li calia i que tampoc ha practicat necessàriament.

La veritat és que, pel que fa al marc teòric, descriptiu, de la seva intervenció, fins i tot pel que fa a algunes realitats que ha presentat estadísticament, probablement no hi hagi res a discutir: és un marc teòric, és el que és, és el que es vincula a la llei, i l'evolució que ha fet l'aplicació de la llei ha donat els resultats que ha donat, alguns dels quals vostè ha expressat estadísticament.

Precisament perquè no tenim temps, tampoc em puc permetre de fer cap referència a la història com la que ha fet vostè, però tinc la impressió que cap de les persones que vostè ha citat –de Flos i Calcat a Marta Mata o Maria Rúbies, per posar un exemple–, no sé si del repàs que vostè ha fet de la situació de l'educació a Catalunya es poden sentir avui especialment felices, feliços, o, com a mínim, especialment representats en l'exposició que vostè ha fet.

En canvi, el contrast amb la realitat, allò que passa en el món de l'educació a Catalunya, i allò que pensa el món de l'educació a Catalunya, no admet cap tipus de contrast amb l'exposició que vostè ens ha fet. Ho resumeixo una mica, amb traç gros, però vostè ha vingut a dir: «Les coses que hem fet ens donen, pel que fa a l'educació infantil i primària, un model de primera línia, pioner a nivell mundial, i pel que fa a la secundària, hi ha petits problemes d'adaptació, que anem resolent amb eficàcia i amb recursos pressupostaris que anem gastant en aquestes qüestions.» Jo no veig que aquesta simplificació, que espero que m'admeti, això admeti el contrast amb els conflictes, les mobilitzacions o els incompliments que li podríem relacionar, cas per cas. No veig de cap manera que, de l'exposició que

vostè n'ha fet, la gent de Rubí, que no té cicles formatius –que no en té quasi cap–, es pugui sentir satisfeta; la gent de Pallegà o de Sant Quirze del Vallès, que té problemes per una nova escola que no arriba mai, i que obliga a dimissions, en el cas de Sant Quirze, d'ajuntaments d'un signe polític que no els és pas aliè; la gent de Margalef, que no té ni telèfon a l'escola, o la gent de Barcelona –i poso només uns exemples triats a l'atzar–, que veu amb preocupació com la desproporció entre l'escola pública i l'escola privada, a la ciutat de Barcelona, no admet el contrast amb cap de les afirmacions que vostè ha fet.

Com tampoc no l'admeten tots aquells sectors que els dies abans d'aquest debat, o amb més temps, s'han permès opinar sobre la situació del món de l'educació a Catalunya. Res del que vostè ha dit s'assembla gaire al que els va dir, a vostè i al seu Govern, el grup d'experts que van contractar i pagar generosament en el «Catalunya, demà». No gaire res del que vostè ha dit s'assembla a allò que diuen, pel que fa a compromisos de futur –fa molt pocs dies–, la Junta central de directors i directores de secundària. Menys encara s'assembla al que diuen els sindicats, i no diguem al que proposa un estudi que ha coordinat Jaume Funes i que ha publicat la Fundació CIREM, a través de la Fundació Bofill.

I, per altra banda, senyor conseller, per preparar aquest debat, tampoc no li calia posar més llenya al foc i, els dies immediatament anteriors al debat –o avui mateix, com ha fet en la part final de la seva exposició–, anunciar coses que, com a mínim, reclamen el benefici del dubte. Perquè, si vostè anuncia intervencions de RAM –obres de reforma, ampliació i millora– per valor de 5.000 milions de pessetes amb sis-cents actuacions, no sé si això pot satisfer gaire ningú, que ens parli d'un conjunt d'intervencions que donen una mitjana d'inversió de 8,3 milions de pessetes per intervenció. Màxim quan, pel que fa al compliment del Pla d'inversions, estem tan endarrerit i no sabem com es complirà, ni com es gastaran, ni si es gastaran a temps els 23.000 milions de pessetes d'inversió que hi ha previstos en el pressupost d'inversions d'aquest any del Govern de la Generalitat.

Res de tot el que vostè ha dit, tinc la impressió, s'assembla al debat que hi ha al carrer; el debat serà tranquil, un debat no excitat, però un debat que hi ha al carrer i a la societat, un debat que hi ha a la comunitat educativa i un debat que s'expressa –i que s'hi expressa literalment en molts documents que han aparegut aquests dies– amb un estat general d'abatiment, de decepció, d'una certa desmoralització i desmobilització del món dels ensenyants a Catalunya.

Nosaltres venim a aquest debat –debat que vam demanar nosaltres, i debat que, precisament perquè el vam demanar nosaltres, li ha donat a vostè l'oportunitat de, amb temps il·limitat, com li recordava abans, exposar el capteniment del Govern pel que fa a la política educativa–, venim a aquest debat amb sentit de la responsabilitat, amb sentit de govern, amb voluntat de retornar l'optimisme i la il·lusió al món de l'educació; amb voluntat de trencar el fatalisme i la desmoralització que presideixen aquest món, i amb voluntat d'apuntar la

necessitat de mesures de xoc i un canvi radical de la política educativa del Govern. En definitiva, nosaltres voldríem venir a aquest hemicicle proposant al conjunt de la societat catalana una nova política educativa per fer possible una real aplicació i implantació efectiva de la reforma a Catalunya.

No em sembla que el millor passaport per generar l'optimisme que es necessita, per crear un clima favorable al conjunt de les reformes que s'han d'aplicar i que estan a mig fer..., hàgim de produir cap a la societat un missatge per estimular la preinscripció que s'expressa amb el llenguatge d'aquesta noia asseguda, amb cara trista i perduda, en unes escales. Tinc la impressió, senyor conseller, que vostè s'ha permès un itinerari ràpid per moltes coses; nosaltres, en canvi, ens hauríem de centrar ràpidament en un debat sobre l'estat de l'educació a Catalunya avui, i el balanç que es podria fer avui, 1999, del període 90-99 d'aplicació de la reforma i la manera de sortir d'una certa situació de crisi... —crisi no dramàtica, si vostè vol, i no voldríem dramatitzar, però, en qualsevol cas, crisi del model educatiu, de la política educativa que ha triat el seu Govern, i específicament la seva Conselleria—, per tirar endavant la reforma, com intentarem demostrar.

De tota manera, deixi'm afirmar unes quantes qüestions de caràcter general. El Partit dels Socialistes de Catalunya vol subratllar aquí, avui, solemnement, la validesa del model educatiu proposat per la LOGSE; vol insistir en els valors que proposa i els criteris que implanta. Volem recordar que el Partit dels Socialistes de Catalunya ha fet, fa i farà de l'educació el centre, la part més essencial de les seves propostes polítiques i programàtiques, i que, com a opció de govern, volem fer de l'educació —ho hem volgut sempre—, en la nova societat del coneixement, el primer i més destacat instrument d'integració i canvi social.

I, en aquest sentit, creiem que cal aquest debat i que caldria continuar aquest debat més enllà de les limitacions estrictes del debat parlamentari, per analitzar els èxits i les mancances del desenvolupament i aplicació d'aquest nou model educatiu a Catalunya, amb la manifestació expressa que la nostra voluntat és fer propostes constructives i d'alternativa de govern; no s'espera ningú que vulguem fer estrelles de res. És un debat que no calia que ningú ens vingués a recordar que havia de ser un debat sobre educació, per discutir de l'educació i de la política educativa, per discutir sobretot de la gestió política d'un govern pel que fa a l'aplicació de determinades opcions polítiques que posen en compromís algun dels principals objectius de la reforma.

No hi ha dubte que l'aplicació de la LOGSE, en relació amb els objectius que es proposava, ha marcat en el conjunt de l'Estat, i també a Catalunya, d'una manera ben evident, un canvi, una tendència de signe positiu; alguna de les referències estadístiques que vostè ha donat avalen aquesta afirmació. Però anem més enllà: què passa quan s'estén el dret a l'educació com un dret universal fins als setze anys? És evident que avancem cap a propostes socialment i educativament integradores i igualitàries, i aquest és el gran pas endavant de la LOGSE, i en això tots estem d'acord, però això significa —i això és probablement el que no ha percebut el

seu Departament— que l'escola deixa de ser, per voluntat explícita del legislador i de tots els que vam compartir aquest model, un factor de discriminació social i intel·lectual, i això comporta convertir l'escola en una fotografia de la societat fins als setze anys; l'escola perd en part la seva condició de laboratori i es converteix en una reproducció de la realitat social, amb tots els problemes que la societat té, i dels quals l'escola no pot, no podia, no té per què quedar-ne exclosa.

I alguns dels problemes d'adaptació —que són molt més que problemes d'adaptació, perquè en algun cas són problemes de concepte— que hi ha hagut en l'aplicació d'una determinada manera d'entendre la reforma és evident que responen a la no-percepció que avui, i generalitzant el dret de l'educació fins als setze anys, socialitzant en certa manera el dret a l'educació, hem trasplantat a l'escola alguns problemes, sobretot en secundària, que abans potser no hi eren.

Cal dir, en tot cas, que en la percepció, en el pols diari de la comunitat educativa es detecta neguit, inquietud, desconfiança, i que aquest neguit, aquesta inquietud i aquesta desconfiança desmenteixen l'optimisme de les estadístiques esgrimides pel conseller. El problema és de desmoralització, el problema és de desorientació, de manca d'informació, de manca de transparència, d'excés de burocratització, de manca d'una promoció autèntica dels valors i l'orientació de la reforma, de manca de convenciment i d'engrescament en els valors de l'aplicació de la reforma.

És igual, no vol dir res que vostès, i sobretot el president de la Generalitat —ara ja absent d'aquest hemicicle— ens recordin que en relació amb el conjunt de l'Estat estem més reformats que ningú. A l'afirmació genèrica sobre la bondat de la reforma, hi correspon també la necessitat d'afirmar que l'aplicació de la reforma, l'aplicació concreta, és dolenta. La reforma és bona, la política que l'aplica és dolenta; l'aplicació de la reforma que es fa a Catalunya és, en molts aspectes, la perversió de l'esperit de la reforma.

I per això, perquè detectem aquest estat d'abatiment i de desmoralització, proposem ja des d'ara la creació d'una comissió d'enquesta, un gran informe sobre l'estat de l'educació a Catalunya, informe coordinat per una persona de prestigi, a l'estil de les grans comissions d'enquesta que fan a l'Estat francès; una comissió major, si vostè vol, o una comissió Laporte, per citar el cas d'un exconseller que en una altra època hauria pogut donar el perfil d'una aproximació sensata als problemes de què estem parlant, per tal que avaluïn la situació i proposin les solucions al conjunt dels problemes que estem detectant.

Nosaltres volem —i intentaré fer-ho en la segona part de la meua intervenció—, des de l'anàlisi d'un cas concret, d'una àrea de govern —el Departament d'Ensenyament—, volem desmentir i creiem que podem desmentir l'afirmació que el president Jordi Pujol feia no fa gaires dies en una edició dominical d'un diari de Barcelona. Deia Pujol: «El Govern» —deia el molt honorable president de la Generalitat— «no está al ralenti. Trabaja intensamente en la atracción de inversiones extranjeras, en el tema de los peajes, en la aplicación de la Llei de política lingüís-

tica, en la puesta a punto de la reforma escolar. Todo esto no tiene la espectacularidad de la confrontación política y de los discursos repletos de impropiedades, pero es así como se construye un país.» No tinguin cap dubte que tindria ara la temptació de contrastar amb la realitat cada un dels punts que esmenta el president Pujol pel que fa a allò que està fent el Govern, no al ralenti, sinó a gran velocitat, amb relació a peatges, inversions estrangeres, la Llei de política lingüística; però estem avui en un debat monogràfic concretats i concentrats a veure què està passant i com ho estan fent amb relació a l'aplicació de la reforma. I nosaltres volem defensar una tesi de caràcter general que afirma que el bloqueig que pateix el Govern, tot el Govern, que no treballa ni al ralenti, és una mostra molt clara d'una manera de fer que probablement no ajuda a construir el país, sinó que, referint-nos explícitament al cas d'Ensenyament –o deixadesa, o fet amb clara intencionalitat política–, és una manera de destruir un model i d'hipotecar el país.

A base de què? Deixin-me dir que la desorientació neix de la improvisació. Potser tornarem –i, si no, hi tornarem a la rèplica o a la contrarèplica– a les 30.000 places de zero a tres que, sense cap pudor i sense aturarse a calcular absolutament res, ens ha anunciat el conseller, quan en tenim 30.000 escasses ara i en faltarien –cito directament el president Pujol– com a mínim 87.000. Però tota l'actuació del Departament, tal com transcendeix portes enfora, tal com és rebuda i percebuda pel conjunt de la comunitat educativa, expressa improvisació, denota un grau de desorientació.

El denota, per exemple, en la publicació i la forma i el contingut de la publicació de la resolució per iniciar el procés de matriculació que ha aparegut aquests dies, i en la forma com es recull el tema de la diversitat i el compromís d'una determinada reserva de places, que no és tal, perquè és facultativa i discrecional del Departament, amb relació a aquelles suposades cinc places que ens va anunciar el conseller, tan bon punt vam denunciar que això no funcionaria de la manera que es plantejava. O és improvisació i desorientació quan ens venen gat per llebre en un acord amb el Departament de Treball d'aquesta genialitat que s'anomena «Treball per a formació» i que pretén recollir i aprofitar 2.000 milions de pessetes, salvar a darrera hora i gairebé a pilota passada..., i que és vagament acceptada per la comunitat educativa, perquè s'afanyen a acceptar un lampista, un paleta o un fuster, no pas precisament perquè pensin que aquesta és la solució a algun dels problemes que planteja la manca de plans de garantia social o altres formes de transició de l'escola al treball. O el desconeixement d'on aniran a parar els 500 milions de pessetes d'ajuts a família que van pactar amb el PP en els pressupostos d'aquest any. O el pla Argo, contrastat amb la manca de telèfon a Margalef i l'escassa incidència de l'aparició de les antenes parabòliques a les escoles. O el fet, que ja ens explicaran per què i quin sentit té, que insisteixin tant, tant, tant i tant que l'acord que han fet amb TV3 i Via Digital, quan això representa una opció en el camp empresarial que probablement generaria molts dubtes sobre què està passant en el mercat del món audiovisual a Catalunya i a Espanya, i com és que el Govern de la Generalitat fa determinades opcions, precisament en el camp escolar, que comprometen al-

guns dels aspectes que estem comentant. O el transport, o el menjador, o el retard en la creació, anunciada fa una setmana –si vaig llegir bé els diaris–, del Consell Català de la Formació Professional.

Tot això expressa, més enllà de la desorientació que comentava, nascuda de la improvisació, el fracàs d'una implantació de la reforma pel que fa, encara no als continguts –que no ha pas esmentat el conseller–, sinó a les infraestructures i als equipaments materials. Nosaltres entenem que la persistència a Catalunya de més de quaranta centres íntegrament en barracots i la persistència a Catalunya de set-centes vuitanta unitats de barracots no és precisament el millor aval per recordar que l'esforç pressupostari anunciat en el Pla 96-2000 s'està concretant i materialitzant al ritme i a la velocitat que ens ha dit el conseller en la seva intervenció avui. Més aviat al contrari: queden vint realitzacions de la prioritat 1 per fer, i anem molt malament, molt, molt malament, pel que fa a les prioritats 2 i 3.

Crec que passa exactament el mateix –encara en l'àmbit dels aspectes d'entorn general– amb el Mapa escolar i la seva aplicació. Pactat el 1995, no s'executa, i ja fa quatre o cinc mesos que l'hauríem d'haver començat a revisar, i no es revisa, malgrat que el Grup Parlamentari Socialista, el mes de setembre del 1998, va presentar ja una proposició no de llei per demanar l'actualització del contingut del Mapa escolar i informar, en el termini més breu possible, la Comissió de Política Cultural de la situació actual i de les modificacions necessàries. No es compleix el compromís de revisar el Mapa escolar passats tres anys del seu acord, que és, o que era, havia de ser, l'any 1998.

I, per altra banda, en les desviacions pressupostàries, que ja hem denunciat en una altra ocasió, mentre el pla de construccions escolars es retarda escandalosament, les transferències de recursos en les liquidacions del pressupost de 1997 –a finançar determinats aspectes i demandes de l'escola privada concertada, finançada amb fons públics–, arriben a quantitats de l'ordre de 17.000 milions de pessetes.

Naturalment, nosaltres estem d'acord i defensem l'existència d'una xarxa de centres sostinguts amb fons públics, centres públics i centres concertats, que, de forma conjunta i amb les mateixes condicions, col·laborin, de forma no discriminatòria, a satisfer les necessitats educatives. Però en una època de descens de la població escolar, s'està trencant l'equilibri, no només a Barcelona, sinó a moltes altres poblacions de Catalunya.

I, en aquest sentit, s'està incrementant el nombre d'unitats concertades, i, a més a més, malgrat el descens demogràfic, es van concertant nous centres que no tenien concert durant el curs 1997-98, tretze centres, nou dels quals estan agreujant la desproporció a la ciutat de Barcelona.

Tampoc no veiem que hi hagi hagut una resposta a les demandes de la comunitat educativa, pel que fa als aspectes bàsics de l'admissió d'alumnes en els centres, pel que fa a l'atenció a la diversitat.

7526

La resolució que he esmentat deixa molt clar, molt, molt, molt clar, que no resol la petició d'un nou decret, no aclareix la manera d'atendre realment la diversitat, i fa que no es produeixi, ajuda a no produir una «guetització» creixent –de gueto– d'algunes escoles públiques a moltes poblacions de Catalunya, i que es vagi produint una dualització del model escolar a Catalunya, amb l'aparició d'una xarxa paral·lela a l'escola pública que no respon, precisament, al model que volíem comentar i que hem defensat.

Passa el mateix –vostè també hi ha fet referència, però amb un to i amb un contingut diametralment oposats als que jo faré– amb els programes de garantia social. De fet, amb els números a la mà del que la seva mateixa Conselleria ha explicat, l'oferta és molt, molt, molt limitada, i no tendeix, precisament, a créixer. I quan creix, no creix en la direcció adequada, sinó que tendeix a créixer en la direcció de derivar cap a la formació professional ocupacional l'oferta; quan la demanda real se situa sobretot en els plans de transició al treball que, moltes vegades amb ajuntaments, s'han fet amb autèntiques possibilitats d'èxit. L'any passat, per exemple, sobre l'oferta teòrica de 945 places de PTT en ajuntaments, es van cobrir totes 945.

Pel que fa a la formació ocupacional, sobre l'oferta teòrica de 2.484 places, va haver-hi una demanda real de 859; és a dir, només es va atendre un 34% de l'oferta opcional teòrica que existia en la formació ocupacional.

La formació professional i el tema dels cicles formatius, tal com han sigut definits en aquesta magnífica publicació de paper «couché», *El mapa de la formació professional específica*: la dilució sense recursos, i sense criteris, i sense idees, i sense un material renovat, de l'antiga formació professional i el nou model de formació professional en els instituts d'ensenyament secundari, produeix una substitució que no genera, en absolut, entusiasme.

El món empresarial es queixa que, en relació amb la disponibilitat i capacitació que genera la nova formació professional, no troben allò que busquen i sobra d'allò que no busquen els emprenedors que podrien contractar persones. Globalment, estem produint, doncs, una formació professional poc atractiva, poc coordinada, amb un mapa poc valent i insuficient, amb una renovació inexistente de materials i una flexibilitat teòrica que no es manifesta després a la pràctica.

Però el conseller tampoc no ha abordat un tema crucial en el desenvolupament del model educatiu, que és una especificitat i una singularitat catalana –i amb això acabo, de moment–, que és el fracàs del sistema de crèdits. Allò que representen les limitacions pressupostàries, la manca de recursos materials humans per a l'aplicació del sistema –complicat– dels crèdits comuns i variables, ha fet que aquesta fórmula no fos operativa i, en canvi, ha desacreditat i ha desmuntat la coherència de les assignatures troncal i el funcionament més coherent d'un model educatiu que, sense la discrecionalitat amb què s'ha implantat el sistema de crèdits, que nosaltres proposàvem que es revisés i es modificés, no hauria tingut, probablement, les conseqüències negatives que estàvem plantejant.

I amb això, de moment, acabo, per dir, senyor conseller, senyores..., senyors del Govern –la senyora no hi és–, per dir que tinc la impressió que el debat no ha fet res més que començar, com deia el conseller; que hi ha moltes propostes que ens guardem per al torn de rèplica i que en el món de la comunitat educativa es reclama de la Conselleria d'Ensenyament una atenció i més recursos, amb una discussió més oberta del model educatiu que, per les raons que siguin, l'actual conseller i l'actual Govern no estan en disposició ni amb ganes de fer, almenys, pel que hem vist avui per avui.

Gràcies, senyor president; senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de resposta, té la paraula l'honorable senyor conseller... sense limitació de temps.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats; senyor diputat Nadal, al final, senyor Nadal, la veritat de les estadístiques i dels fets s'imposa. I és la veritat la que dona fe i prova d'allò que fa el Govern i d'allò que està fent el Govern. No tenim la pretensió de tenir resoltes totes les qüestions que estan obertes en el món de l'educació, de cap manera. Mai ha estat en la intervenció del Govern, del seu president i de mi mateix una pretensió de tenir-ho resolt tot. Primer, perquè en educació mai estarà tot resolt. I, segon, perquè, com he dit jo mateix, aquest mateix matí, la reforma, en si mateixa –que varem aprovar conjuntament i la reforma que estem aplicant aquí a Catalunya– és tan ambiciosa i s'està fent d'una forma tan ambiciosa, que encara queden coses per fer.

És normal, senyor diputat, que aquells que esperin, desesperin. I quan varem pactar amb les institucions, amb els sectors implicats, un mapa escolar que arribava fins al 2000-2001 i que començava en el 95, és normal, senyor diputat, que aquells que, en funció d'aquest mapa, els toca el 2000, diguin: a mi quan em toca? És normal. Però, he donat xifres i he donat dades de com, des d'un punt de vista d'execució d'aquest mapa, dels compromisos del Govern, de l'execució de crèdits, estem per sobre del 95%.

En parlava el senyor diputat, posant exemples concrets, de gent que no hi estava d'acord: Rubí. Rubí no estava d'acord amb el nou IES que van inaugurar l'any passat? Rubí no està d'acord amb la modificació de l'escola Schola, que, l'altre dia, amb el senyor alcalde, vaig tenir l'ocasió d'inaugurar? Rubí no està d'acord amb el conveni que hem signat de revisió del mapa, amb el mateix alcalde, per tant, de tenir estructures, –que comporta un compromís important de l'Ajuntament, que agraeixo–, però també del Govern de construir dos nous instituts? Rubí no està d'acord en això?

Sentmenat. Després de Rubí vaig estar a Sentmenat. Sentmenat és una població que mai havia tingut institut, que mai havia tingut secundària, com més de quaranta i escaig a Catalunya; seixanta, exactament, tenen avui secundària, que no n'havien tingut mai: el Perelló,

Sentmenat, Mont-roig, Bagà. Podríem fer una llista: seixanta. Estan descontents, eh?, i estan molt amoïnats de comprovar que, en comptes d'anar a Berga, o a Manresa, o a Tortosa, o a Sabadell, a casa d'ell, ara, al poble, a la vila, fins als divuit poden fer tota l'ESO, poden fer el batxillerat, i, en alguns casos, allà on es pot, poden fer l'FP. Estan amoïnats per això? Estan descontents per això, senyor Nadal? Jo no ho percebo, suposo que és que tenim antenes diferents.

És evident, és evident, senyor Nadal, que hi ha neguits. Quan jo fa uns dies vaig anar a Bagà –i ja que estem parlant d'anècdotes, doncs, parlem d'anècdotes–, tota la població, encapçalada pel seu alcalde, em vàrem dir: «Volem, conseller, que es construeixi el nou IES i substituir les aules prefabricades que tenim.» El cas de Bagà és un d'aquests que ha citat; la xifra és una mica més petita, però tant li fa si són quaranta o si són trenta-quatre; en termes generals, és correcta la xifra que ha donat el senyor diputat.

Però, miri: això és el que ha permès dues coses, senyor Nadal, coses que, a més a més, hem fet d'acord –i li ho recordo–, coses que, a més a més, hem fet d'acord en l'esperit, em refereixo, no en la lletra petita. Una és l'aplicació, com he dit aquest matí, de la secundària obligatòria als instituts –amb tota la riquesa que comporta l'institut, des d'un punt de vista pedagògic– sense trencar una etapa que té una unitat clara amb una llei que vàrem elaborar i aprovar conjuntament i que era obvi que no es podia aplicar de cop, fent, de cop, més de tres-cents construccions que preveu el Mapa escolar; és evident. I la sortida eren les prefabricades. I quan a la gent de Bagà se li pregunta: l'opció, quina era? Trencar l'etapa, deixar aquí el primer cicle de l'ESO –aquí, al poble–, i que a partir dels catorze..., canviant el rètol –com s'ha fet en altres comunitats i ho respecto– de l'aula, i que a partir d'ara anessin a Berga o a Manresa –com hi han anat sempre– o posar unes prefabricades, que no són perfectes –ho sabem–, que són dignes, que permeten una escolaritat digna i eficaç. D'exemples, n'hi ha, d'alcaldes en aquest Parlament que no estaran orgullosos ni satisfets de tenir prefabricades, però que saben que s'hi pot fer –si són provisionals i es canvien– un ensenyament eficaç, quan, a més a més, hi ha la voluntat de canviar-les. I això li ho vaig explicar a l'alcalde de Bagà, que, per altra banda, no és un opositor polític, encapçala un ajuntament governat per gent que dona suport a aquest Govern.

I li vaig dir: «Això és el que ha permès això, i això és el que permetrà que, el març vinent, d'aquí a un mes, acordi el Govern la construcció –ho espero– del nou IES de Bagà, i que d'aquí a uns anys s'inauguri i que, per sempre, els nens de Bagà –i els de Sentmenat, i els del Perelló– puguin fer una secundària de qualitat al seu poble».

Clar que hi ha desànim en aquell que té una gran aspiració i encara no la té. Aquí tenim un alcalde de Lleida, diputat i amic..., com creiem que la Bordeta pot estar satisfeta i il·lusionada de tenir l'IES Maria Rúbies amb aules prefabricades? Volen que s'acabi l'institut, i jo, també. Però és una realitat dolenta haver pogut muntar l'ESO i el batxillerat a la Bordeta, encara que hagi de

ser amb aules prefabricades? No ho és, senyor diputat; no ho és.

Hem de respectar l'aspiració d'aquells que volen que la realitat bona arribi ja, i hem de ser conscients, com a membres del Govern amb responsabilitat de govern, que no tot es pot fer alhora. I crear mecanismes d'il·lusió també allà on són, però amb l'oposició i amb el Govern es manifesten les esperances i les queixes. També són mecanismes d'il·lusió i també són mecanismes d'esperança.

Hi ha neguits reals; clar que hi ha neguits reals. Primer, perquè, segurament, el Govern no ho fa tot bé. Tenim la realitat de més de 2.000 escoles públiques. Per tant, fer 665 obres petites no és cap cosa estranya; 500 i escaig en vàrem fer l'any passat, i 800 i escaig, l'any vinent. I espero fer les que calgui l'any que vingui. I, si s'han fet ara, és perquè ara és quan toca, perquè ara és quan toca, senyor diputat.

I us asseguro que a les poblacions que tenen aquestes escoles, on tenen aquestes necessitats, els directors i els professors i les professores estan encantats, doncs, que es faci la reparació que s'ha de fer. És una obra de govern callada, però important: 4.500 milions, 666 obres.

Per tant, participo amb el senyor diputat de l'aspiració per concretar a Catalunya aquesta reforma de la millor manera possible. Ell ho fa des de l'oposició que suposa posar de manifest allà on el Govern encara no ha arribat. Des d'aquest punt de vista, compta amb el meu respecte. Però li poso, també, a la consideració d'ell i del partit que representa i del grup que encapçala, com, en línies generals, més enllà de la realitat, que hi és –clar que hi és–, com existeix la realitat contrària, el Govern, amb l'ajut de molta gent i de moltes institucions, està complint això. I, el repte fonamental, senyor diputat, no el tenim en el compliment del Mapa escolar; l'estem complint i el complirem: a Bagà, a Rubí i a Santa Coloma –que ahir en vaig veure l'alcaldesa–; també a Santa Coloma el complirem –i a l'Hospitalet, i a Lleida–, el complirem. Amb un retard d'un 5%, exactament, que procuraré d'esmenar o, almenys, jo procuraré que s'esmeni –el compliré.

El problema, senyor diputat, no el tenim en això. El problema, el tenim a deixar el temps, a tenir molta cura i a ser flexibles, perquè aquest canvi, que és un canvi radical i que exigeix tant des d'un punt de vista organitzatiu i que exigeix tant als professors, pugui calar.

I, des d'aquesta perspectiva, jo no he pogut llegir –no perquè no tingués tot el temps del món, que el tinc, sinó per consideració a les persones de les senyores diputades i dels senyors diputats, i, per tant, com un signe d'educació –que penso que és obligat al titular d'aquest Departament–, de cortesia i de pensar en vostès, pel que he esmerçat el meu discurs, com ara també esmerçaré i excusaré la meva intervenció.

Comparteix amb vós, senyor diputat, la conveniència de procedir a una avaluació en profunditat del sistema educatiu, i, d'una forma molt concreta, de l'ESO. Està escrit en la meva intervenció –no l'he llegida per allò de..., però està escrit–; abans m'ho preguntava un se-

7528

nyor periodista, si això val –això val. El compromís de procedir a una avaluació profunda, però fent les coses al seu moment.

El senyor diputat m'acusava d'una improvisació que no és pas certa, i em demanen, també, improvisacions.

Tenim un pla seriós d'avaluació en marxa; tènicament seriós, pedagògicament seriós, fet per gent seriosa, que són els equips directius dels centres docents i que és la Inspecció.

Acabem aquest pla, que acaba al curs 99-2000. I, el 2000-2001, procedirem d'una forma conjunta, i amb les universitats –amb el qui sigui!–, amb aquesta proposta que ha fet el senyor diputat, quan les coses s'hagin sedimentat, quan s'hagi implantat del tot la reforma educativa –sense presses però sense deixar-ho–, procedint, el curs 2000-2001, a fer una valoració profunda del sistema i allà on calgui, a nivell de matisos, a fer les correccions oportunes. Perquè coincideixo amb el senyor diputat que la reforma, en allò que són les línies bàsiques, és bona, i s'està demostrant com a bona. I discrepo profundament, amb les dades a la mà, del senyor diputat que el Govern de Catalunya no ho estigui fent bé. No perquè sigui jo el protagonista i, per tant, fugint de qualsevol tipus de cofoisme personal o col·lectiu, sinó, simplement, perquè forma part de la nostra visió política, forma part de la nostra dedicació i, a més a més, els resultats ho avalen.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al dret de rèplica, té la paraula el diputat senyor Joaquim Nadal, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, estem entrant en la recta del procés de matriculació d'aquest any, i l'anàlisi de les dades, quan es tanqui el procés, ens indicarà que, més enllà del procés de materialització d'un pla de construccions que s'estigui complint en el grau que sigui, hi ha un procés de deteriorament i de degradació de l'escola pública a Catalunya, pel que fa a l'apreciació dels ciutadans i ciutadanes a l'hora de matricular-s'hi, que no és imputable al procés d'aplicació de la reforma, sinó que és imputable a les imperfeccions que el Govern ha comès pel que fa a l'atenció i a la dedicació de recursos suficients a aquells temes més delicats que cada escola i que cada institut de secundària aplica com millor sap i pot, però amb tremendes dificultats, siguin les unitats curriculars adaptades, sigui l'atenció als alumnes amb necessitats educatives especials, siguin els plans de garantia social, en aquests terrenys de les garanties per dotar d'un coixí necessari el bon funcionament de l'opció correcta de la integració en la diversitat, en els mateixos centres i en les mateixes unitats i línies; està en crisi perquè no hi ha hagut una avaluació a temps d'uns problemes que pesen damunt dels claustres i dels equips directius i que no troben la resposta adequada per ser atesos.

Diu un professor d'un institut de secundària: «La meua anàlisi crítica no es referirà al Programa de construccions escolars, ni a les dotacions dels centres per a l'optimització de les classes i per al seu manteniment, ni als possibles perjudicis a l'escola pública i beneficis a la privada que la situació actual comporta, ni a l'assignació d'alumnes als centres. Són aspectes molt importants, però no constitueixen la base de la problemàtica. El problema de fons, des del meu punt de vista –el seu, però que jo compartiria en part–, el més preocupant, és que la implantació de la reforma, com s'aplica a Catalunya, atempta contra els tres factors bàsics de l'ensenyament i les seves relacions: l'alumne, el professor i l'assignatura.»

I un altre professor d'un institut d'ensenyament secundari, amb responsabilitats municipals complementàries, diu coses com les següents: «Pel que fa a la primària –ho diu ell i ho diu des de la seva experiència amb responsabilitats directives en un centre–, no s'ha portat a la pràctica el compliment de les condicions de la reforma a la primària, en especial pel que fa als cursos de P3 –vint alumnes per aula, superfície per alumne, lavabos interns, etcètera. Desequilibri de les plantilles? Tot i haver-se augmentat, es mantenen fixos els tutors o es redueixen i, en canvi, s'augmenten i es reconverteixen els especialistes, amb el consegüent desequilibri intern. No es confirmen per escrit els períodes d'adaptació dels alumnes de P3; continuen sense funcionar els EAP, en especial pel que fa al seu treball com a equip i en els temes d'assessorament i funcionament dels equips de mestres.». I, a secundària, dóna una llarga llista i un reguitzell important de problemes que afecten directament –directament– el món de l'aplicació de la reforma que ell ha experimentat.

Però anem per un moment al tema que més li ha agradat de contestar al conseller, quan ha començat a citar tota aquella gent que, perquè tenia no sé què, estava o havia d'estar contenta. És o no és veritat, senyor conseller, que s'han inaugurat IES que, simultàniament, han requerit –en el nou IES– la implantació de barracons, fruit d'un error de càlcul del Departament? És o no és veritat? No en un, no en dos; en un bon grapat de casos –uns quants– que jo podria relacionar-li.

I és o no és veritat que el calvari que han hagut de passar molts equips directius de moltes centres que esperen la nova construcció han vist com els donaven llargues i no comprometien els terminis del pla de construccions escolars, com els ha passat en un calvari que tinc relacionat, pas per pas, per exemple, a l'equip directiu de l'IES Domènech i Montaner, de Barcelona –només com un exemple.

Però anem a un altre cas que tothom entendre, també, molt més bé: unes noves escoles públiques a Valls; l'ampliació de l'escola d'Alcover; l'adequació de l'escola del Pla de Santa Maria; un nou IES a Valls; unes noves escoles a Reus –Cèlia Artiga i Miquel i Pàmies–; una nova escola a Montbrió del Camp; una nova escola a Pratdip; una nova construcció a Riudecols; un nou IES a Reus; una extensió de l'IES de Mont-roig del Camp; una nova construcció d'un IES a Camarles; una nova construcció d'un IES a Roquetes; una nova construcció d'escoles públiques a Cunit; noves escoles públiques

bliques al Vendrell, a Bellvei..., un nou IES a Calafell; un nou IES a Montblanc i a l'extensió de l'Espluga; la remodelació de l'escola de Freginals; la nova escola pública de Marçà; escoles de Tarragona, Saavedra i Pax; l'escola dels Pallaresos; l'escola de Torredembarra; l'escola d'Altafulla; l'escola de Creixell; l'IES Vidal i Barraquer de Tarragona; l'IES Bonavista, de Tarragona; Torreforta, de Tarragona; Martí Franquès, de Tarragona, i la nova construcció de l'Escola Oficial d'Idiomes de Tarragona.

Això és la llarga llista dels incompliments de les seves promeses electorals de la campanya electoral de 1995 –fet, no fet i en tràmit. La llista dels no-fets és més llarga, molt més llarga, molt, molt, molt, molt, molt més llarga que la llista dels fets. I vostès es van passejar en una campanya electoral –que, com pot comprendre, recordo bé–, explicant i prometent coses amb relació a l'aplicació de la reforma que, després, no han pogut satisfer.

Però deixem-nos d'aquestes qüestions, que, segurament, després, podrem contrastar aquí o fora d'aquí, i passem ràpidament a unes quantes propostes que m'agradaria de fer-li, perquè les hem pogut recollir de diferents sectors i ens semblen importants.

Pel que fa a l'escola, voldríem que revisessin les normes de participació, que hi hagués noves formes de mediació en els conflictes; que es fessin assajos coherents de compartir els recursos comunitaris en l'àrea d'incidència d'una escola; que s'incrementés un procés de municipalització de l'escola primària; que els consells escolars municipals tinguessin competències en temes de matriculació i de gestió; que es revisi la política de concerts; que es modifiqui el funcionament de la inspecció; que hi hagi nous sistemes de formació permanent de professorat; que es creï una unitat d'experimentació i innovació pel que fa a la formació del professorat; que el centre tingui capacitat i major flexibilitat per a la gestió del pressupost, per a la conformació de les plantilles i l'equip humà, per a l'avaluació dels objectius pactats en funció de l'entorn en què se situa l'escola, per a la intervenció més directa de la comunitat educativa i tot l'entorn de l'escola en el nomenament dels directors, siguin docents o no, i obrint la possibilitat que no ho siguin; per incrementar la motivació social, professional i econòmica del professorat; per dotar amb més diners els pressupostos per a infraestructures i equipaments; per redefinir la carrera dels educadors amb elements de motivació; per desburocratitzar la funció docent; per prioritzar la tutoria personalitzada; per crear plans de formació continuada del professorat i adequar els perfils del professorat a les noves necessitats del sistema; per gestionar adequadament la diversitat; per definir per a tota la comunitat educativa i la societat unes capacitats bàsiques a compartir des d'un mateix model escolar; per combatre les dobles xarxes en l'atenció a la diversitat, però atenent cada cas amb itineraris educatius personalitzats; per modificar el sistema de crèdits; per no aïllar ni dualitzar les UCA ni els alumnes amb necessitats educatives especials; per coordinar millor els centres de primària i de secundària; per descentralitzar la gestió educativa en les delegacions territorials i els ajuntaments; per incremen-

tar els pressupostos del Departament fins a la mitjana de la Unió Europea, i per obrir el conjunt dels centres al seu entorn més immediat. Tot plegat, amanit amb aquella proposta que li feia al principi de tot, i que vostè ha recollit –i ha dit que el seu discurs recollia, però que s'ho havia saltat–, per intentar crear una gran comissió d'enquesta i una avaluació global que ens situï davant d'un coneixement exacte de quina és la percepció, el pols de la comunitat educativa respecte a allò que està passant en el món de l'educació a Catalunya. Miri-s'ho bé, senyor conseller, i analitzi-ho amb detall.

Però, com a conseqüència d'una determinada manera de fer del seu Departament i de criteris equivocats del conjunt del Govern, nosaltres tenim la impressió que s'està produint en la dualitat escola pública - escola privada, amb el benentès que subratllem, emfasitzem i estem d'acord a definir com un únic model d'escola les escoles finançades amb fons públics, pel que fa a l'*escola pública*, que és el pilar fonamental de la definició d'unes opcions polítiques, i fins i tot ideològiques, d'un Govern en relació amb la realitat nacional de Catalunya, un procés de desapoderament i de degradació que els equips directius i els equips docents no poden controlar perquè les dinàmiques socials els han depassat i vostès no han fet res per corregir-les.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per contestar la rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Ensenyament

Des de l'escó, si m'ho permet el senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor diputat, molt breument. Heu llegit una llista molt llarga de les obres que encara queden pendents de la prioritats 2 i 3. No us cansaré, perquè us puc facilitar la llista sencera, tan llarga com aquesta, dels centres que s'han fet o que s'estan fent. I per tant, jo crec, i ho dic honestament, que no és qüestió de passar-nos llistes. Tinc l'altra llista que vostè ha llegit i en prenc bona nota. Precisament, per això he promès que proposaria properament, com toca, al Govern un nou acord d'encàrrec d'obres, i simplement per citar-ne un, miri, en el cas de Valls, el projecte del nou IES ja està encarregat i, com és lògic, i com ja vaig anunciar, i per tant no dic res de nou, en el proper mes de març o a principis d'abril s'acordarà per part del Govern l'encàrrec del nou IES de Valls. Igual que dic de Valls, en podria dir d'altres.

Després m'ha fet el senyor diputat una llista també molt llarga de propostes. Ho agraeixo. No li càpiga dubte que no només jo, sinó el Departament, se les mirarà amb tot l'interès; primer, per venir de qui vénen, que és el primer partit de l'oposició d'aquest Parlament i d'aquest país, i segon, perquè del que és una escoltada ràpida, el temps que el senyor diputat ha tingut per llegir-la, em diuen de principi que moltes són nostres i ja les estan fent, i que en d'altres pot haver-hi coincidències. En alguna, de segur que hi haurà discrepàncies, perquè, alguna discrepància, és lògic que hi hagi, senyor diputat, entre el Partit Socialista de Catalunya i

7530

Convergència i Unió, i de segur que a tots dos ens ho-
nora aquesta diferència.

Moltes gràcies.

El president

D'acord amb el Reglament, té dret a contrarèplica per
un temps màxim de cinc minuts, el diputat senyor
Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president, i també de l'escó, i no esgo-
taré els cinc minuts. Però, senyor conseller, potser no
me n'he sortit prou bé d'un intent de situar en un segon
pla el que podríem dir-ne la pedra i situar en un primer
pla l'esperit. Debatem tant com calgui els problemes
de l'estat de compliment del Pla de construccions esco-
lars, i els pressupostos que vostès hi estan esmerçant, i
l'eficàcia amb què ho estan fent, per exemple, amb la
gestió de GISA, que probablement el que està produint
és un encariment de les obres.

Però en qualsevol cas, allò que hauria de ser el nervi, el
nucli central, l'eix principal –insisteixo, potser no me
n'he sortit prou bé– del debat sobre l'estat de l'educa-
ció a Catalunya no afecta tant la *materialitat* de les
infraestructures i els equipaments com l'*esperit* i el *cli-
ma* moral, l'ambient que es respira en les escoles de
primària i de secundària de Catalunya, molt especial-
ment més en les de secundària, com a conseqüència de
la indefinició, de les imprecisions i de les imprevisions
del Govern a l'hora de definir prioritats i idees que
moguin un model educatiu que està parcialment en cri-
si, però que en canvi és bo i que requeriria una correc-
ció urgent i eficaç per part del Govern –i que potser
aquest Govern no està en disposició ni en capacitat de
fer– per situar les coses altre cop en el lloc que corres-
pondria per continuar avançant en la línia i en els ob-
jectius que es proposa en la reforma.

Insisteixo en la discussió pedra a pedra i centre a cen-
tre. La desmoralització dels que treballen en barracots
i no veuen arribar l'institut o l'escola que esperaven és
molt lògica, però és molt més alarmant i molt més crí-
tica la desmoralització d'aquells que estan tirant la to-
vallola perquè veuen que no reben els ajuts necessaris
per tirar endavant un projecte ambiciós i complex, ne-
cessari i socialment positiu, però que no troba en aquest
Govern el ressò que hauria de tenir i l'entusiasme que
requeriria per a la seva aplicació eficaç.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, per
formular la seva intervenció, té la paraula el diputat
senyor Josep Maria Francàs, per un temps màxim de
trenta minuts.

(Remor de veus.)

El Sr. Francàs i Porti

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors dipu-
tats, senyor conseller...

El president

Guardin silenci, si us plau.

El Sr. Francàs i Porti

He de reconèixer que estic tranquil, però una mica pre-
ocupat, i estic preocupat, primer, perquè és el meu pri-
mer debat monogràfic, però segon, perquè he tingut la
temptació de caure en això que podria ser fer una car-
ta als Reis, i és clar, tampoc és que me n'hagi fet gaires
il·lusions, però sempre em queda el dubte.

Després de donar moltes voltes, entenc que he de co-
mençar pel final. Què és el més important avui per a mi,
allò que expliqui o allò que aconsegueixi? «Francàs,
centra't: l'important» –penso– «és allò que aconseguei-
xis.» Ja estic més tranquil. Ja tinc un dubte resolt, però,
és clar, per aconseguir he de demanar; doncs, perdoni,
primer demano, i per demanar ho he de dir, perquè si
no, no se sabrà què dic, no fos cas que m'ho deixés, i
després ja en parlarem.

Què demano? I no és que ho demani jo, és que ho de-
mana el Grup Parlamentari Popular, i ho demana per-
què entén –com explicaré després– que són coses
prioritàries per a nosaltres. Per a nosaltres és prioritari
doblar l'oferta de places de zero a tres anys en el decurs
de la propera legislatura. Per a nosaltres és prioritari fer
un salt qualitatiu important en la gratuïtat dels tres als
sis anys. Per a nosaltres és prioritari deixar enllestit el
Mapa escolar fins a prioritat 3, amb el que això supo-
sa de nous encàrrecs a GISA, i volem dir prioritat 3
construïda. Per a nosaltres és prioritari proposar acci-
ons concretes de dignificació del professorat, valorant
la seva figura, especialment davant les federacions i
associacions de pares i mares, i millorar també, de
manera molt especial, els canals de diàleg i informació
entre l'Administració i els professors. Per a nosaltres és
prioritari professionalitzar els equips directius i
professionalitzar la inspecció. Per a nosaltres és prio-
ritari plantejar mesures d'impuls compromeses –i aquí
la paraula m'agradaria repetir-la almenys dues vegades
més–, compromeses-compromeses amb l'FP, com són,
entre altres, transformar l'Incanop en l'Institut Català
de la Formació Professional i avançar en mesures con-
cretes per fer de l'FP una formació orientada al primer
treball i un instrument bàsic per a la creació de llocs de
treball.

Per a nosaltres és també prioritària l'avaluació dels cen-
tres, però també ho és la publicitat d'aquesta avalu-
ació. Per a nosaltres és prioritari un salt qualitatiu per
tal d'apropar el món de la cultura a l'ensenyament, i
des d'introduir manifestacions culturals dins els centres
fins a la implementació dels ensenyaments artístics, fins
a l'extensió més del batxillerat artístic, fins a humanit-
zar –en el sentit d'humanitats– el currículum, fins a
elaborar un pla especial per a l'aprenentatge d'habili-
tats orals i escrites en les dues llengües de Catalunya.
Tot això, tot això per a nosaltres –insisteixo– és el que
és prioritari.

De tota manera, els he de dir que, una vegada feta una
part de la carta als Reis, jo ja tinc la sensació que hem
fet un debat permanent i que els temes han sortit, du-
rant aquests dos últims anys, han sortit tots, i que tots

ens hem posicionat; fins i tot hi ha temes dels quals més que parlar-ne gairebé se m'han associat i se m'anomena a vegades, fins i tot per algun diputat, «el dels itineraris».

Jo entenc que el posicionament avui ha de ser obrir espai, obrir camp, i entenc que ho hem de fer per tres motius: primer, perquè el PP vol obrir camp; segon, perquè alguns de vostès sempre m'ho aconsellen –entenc que molt ben intencionadament–, i tercer, perquè també entenc que en un debat sobre ensenyament, si bé nosaltres deixarem de banda totes les qüestions no relacionades amb el seu Departament, toca obrir el ventall; i una quarta –que em deixava, però que també és important– és perquè he vist alguna nota de premsa molt recent..., ja veig que les meves prioritats, aquelles en què fa poc més d'un any em deixaven sol com un mussol, ara, fa un cert temps, però especialment ara, han estat assumides, gairebé fil per randa, per un altre grup, no precisament superposable al meu –grup que suposo que té també la vocació de quedar-se sol–, si bé és cert que dos de sols ja no estan sols i que després de dos vénen tres.

Entenc, doncs, que qüestions com el pacte per la qualitat a l'ensenyament públic, l'aplicació del Mapa escolar, el suport a l'ensenyament públic, el fet d'escoltar la comunitat educativa en qüestions referents al model organitzatiu i curricular de l'ESO i millorar les condicions laborals dels professionals, coincideixen plenament amb el que eren els meus cavalls de batalla en l'època de solitud i, en canvi, ara –suposo– ja estaran prou ben defensats, però, de tota manera, si a algú li fa il·lusió el meu estil, li prego que llegeixi el *Diari de Sessions*. He de reconèixer que em sento feliç i pletòric per aquesta situació de relleu combatiu.

Deia que no centraré el meu discurs en la situació dels centres de secundària, però de tota manera es notará molt que vinc i parlo d'això, perquè per mi és paradigmàtic. Penso –i ho he dit moltes vegades– que la secundària és la nau capitana de la reforma. El PP arriba a aquest debat amb la trajectòria en aquesta cambra de ser –entenc– el Grup més crític amb l'aplicació de la reforma, però també arriba a aquest debat amb la seguretat d'haver-ho dit gairebé tot i amb la voluntat d'arrencar de l'Administració mesures –algunes ja les he exposades, d'altres es veuran directament a les propostes de resolució– que permetin un salt qualitatiu positiu –ho aclareixo, no fos cas que hi haguessin mals entesos– en la implantació de la reforma, i en un seguit de qüestions que per nosaltres, si bé no eren les prioritàries i per això no varen ser motiu d'interpellacions, ara és del tot necessari plantejar-les, plantar-los cara –no a vostès, sinó a aquestes qüestions–, especialment si volem un abans i un després del debat en el compromís del Govern de Catalunya amb l'ensenyament.

I de la mateixa manera que vostès, Govern –Govern només, eh?–, són clau allà, a Madrid; nosaltres, PP, som clau aquí, a Sant Jaume. I això té avantatges i inconvenients. L'avantatge és que podem forçar resolucions, l'inconvenient és que no podem fer el ruc i demanar la lluna. Per exemple, no podem demanar l'acompliment immediat del Mapa escolar, a la vegada que un augment de sou de tots els professionals; els menjadors i el

transport gratuït per a tothom; els llibres de text gratuïts per a tothom; la roba i el material escolar gratuïts per a tothom... I, ja posats, el manteniment dels alumnes i els seus pares, per no distreure'ls, a càrrec del Departament, i així no els distrauríem de l'acció educativa. El que he fet és una demostració a l'absurd, però em sembla important; i ho dic no solament per fer una demostració a l'absurd, sinó per dir que últimament els pares intel·lectuals de la reforma es despengen a Madrid exigint la gratuïtat dels llibres de text en l'ensenyament obligatori, quan tot el «pastel» de falta de diners el van organitzar ells.

Per a nosaltres governar és prioritzar. Governar, responsablement, és triar: «Això puc i això no puc.» Nosaltres, com que veiem que en tenim per temps d'això de governar, ho volem fer bé, i volem ser curosament responsables. Això farà, senyor conseller, que en aquest debat li demani –amb afany d'aconseguir-les– coses, moltes coses, coses grans –ja n'hi he avançat unes quantes–, però no totes les possibles ni alhora. De manera que no li demanaré l'impossible.

Alhora, simplement, li demanaré –i espero, amb molt bones paraules– unes prioritzacions que no només ens fan molta il·lusió, sinó que, a més, considerem que són del tot necessàries. Li demanarem un petit gir cap al centre en matèria educativa, que –li ho puc gairebé garantir– sempre va bé.

La història legislativa en el tema educatiu d'aquest país –suposo que com en molts altres– té blancs i negres, llums i ombres, deserts, oasis, etcètera. Resumint molt, per mi el blanc, el gran blanc, és la universalització de l'escolarització; però el negre, el gran negre, és la qualitat de l'ensenyament. Ja sé que grans teòrics postulen que el preu de la universalització és la mediocritat, però jo, que no sóc gran teòric, ni m'ho crec, ni m'ho vull creure, ni ho accepto. La Llei general de l'educació i finançament de la reforma educativa –antiga, ella–, del 4 d'agost de 1970, per tant, també té aquest contrast de colors, té també blancs i té negres. Té, de blanc, la generalització de l'educació dels sis als catorze anys; té de blanc l'inici de la preocupació per la qualitat; té de blanc que reconeix, com a funció també de l'Estat –i això és molt important–, la funció docent; té de blanc que iniciava el camí de la despolitització de l'ensenyament, no ho tenia gens difícil donada l'etapa anterior. Però també té negres: té de negre la confusió entre el que és bàsic i el que és obligatori; té de negre la manca d'una llei de finançament; comença, i això segueix durant molt de temps, i té de negre una mala digestió d'algunes teories pedagògiques, i així, caient en l'esnobisme de l'ignorant, dogmatitza teories i, per tant, consagra bestieses; té de negre que inicia la brillant experiència –després, per molts, consagrada– de fer reformes educatives sense consultar els professionals.

Més endavant, en la història, es produeix el pacte constitucional, i el famós –per als qui ens dediquem a l'ensenyament– article 27 –article 27 de la Constitució–, que avala el dret a l'educació i a la llibertat d'ensenyament. I, curiosament, una cosa tan senzilla o, més que senzilla, una cosa tan pactada com aquesta també té llums i ombres. Té de blanc un consens polític per no enfrontar l'ensenyament públic amb el privat, i iniciar

el que no sabem on hauria pogut acabar, però té de negre que aquesta renúncia als postulats ideològics que ho varen fer possible no va ser universal, ni profunda, sinó conjuntural, i, per tant, la mala digestió d'alguns aflora encara massa vegades.

Més endavant ve una etapa, que és l'etapa d'UCD i les seves lleis educatives; per exemple, l'Estatut de centres. Jo les anomeno, de vegades, les «lleis poncella», vistes i no vistes, gairebé ningú se'n recorda. Per tant, jo tampoc me'n recordaré, i hi passaré ràpidament.

Però arribem a un moment interessant, al darrer moment legislatiu, les lleis del Partit Socialista i, no ho oblidem, de Convergència i Unió. El més innovador és que fan *tabula rasa* del model legislatiu anterior. Un bon exemple a no seguir, un bon exemple d'allò que és polititzar l'educació. Avui em sembla que n'hem vist algun altre. I el que demostra l'exquisit respecte d'alguns a la tradició és que repeteixen, gairebé fil per randa i mil·límetricament, els blancs i els negres de la Llei del 70.

Per nosaltres, la legislació socialista i —em permeto recordar— la seva pateixen prejudicis ideològics, evidentment socialistes, que, entre altres coses, es manifesten per una concepció dirigista de l'ensenyament i un grau elevadíssim de burocratització, que, per cert, vostès han incrementat. Avui i ara, a Catalunya, els centres docents només han de complimentar trenta-vuit documents diferents per elaborar el seu projecte curricular. D'això se'n diu anar per feina.

Les seves lleis —d'ambdós— varen ser reformes precipitades, sense recursos ni directrius adequades, fet que ha provocat fonamentalment desconcert; coincideixo amb el diputat que m'ha precedit. I el que encara és molt pitjor: l'FP, que va ser un dels grans motius de la reforma, segueix igual o pitjor. Ara, de fet, s'ha quedat gairebé despenjada del sistema, i segueix la tradició: les seves reformes es van fer d'esquenes als agents educatius, especialment d'esquenes als professors, i així ens va. Però, això sí: la Llei era bona perquè establia un bon grau d'autonomia, de manera que, un cop aquí, el text de la Llei permetia aplicar-la en versió catalana, i aquí comença l'etapa convergent, amb la implantació, amb seny, de la reforma, sintetitzada per l'eslògan de «corre, nano, que no ens agafin»; és a dir, prescindint dels criteris pedagògics o educatius, varen imperar qüestions polítiques i, sobretot, i especialment, velocitats nacionalistes. I així anem, va sortir el que va sortir. Exemple ja posat en aquesta cambra, i ja votat, i amb acord gairebé unànim, però no modificat en el marc legal, que és la «famositat» dels crèdits trimestrals, i aquest, simplement, és l'exemple més esperpèntic, n'hi ha d'altres. Va ser una aplicació tan oberta i flexible que alguns teòrics de la reforma, per part dels pares polítics —els de l'Estat, vull dir—, han dit que el model català segueix una aplicació fonamentalista de la reforma.

Senyor conseller, permeti'm dir-li que ara, en el meu relat, és quan apareix vostè; fins ara no hi era. Podria dir-li, en broma, si m'ho permet, que fins ara estava en les presons, no sé si com a entrenament o premonició. Tot això ha fet que, si bé l'esforç, especialment econòmic, per part dels diferents governs i els avenços en la

universalització de l'ensenyament han estat considerables, la qualitat de l'ensenyament està patint un enfonsament progressiu imparable, i la desmoralització dels professors sembla un mal endèmic i, el que és pitjor, un mal contagiós. Fins i tot els pares comencen a caure malalts. Però que no es preocupi, el Govern, que no parlarem d'epidèmia: aquí tampoc hi ha epidèmia.

I entrem en aquesta legislatura, que és la que conec com a humil agent: comença amb un gran enrenou amb el Mapa escolar, les prioritats, les noves construccions, els prefabricats, les «caragoles», alguns ajuntaments rebotats... Aquest és el primer tema estrella. L'actuació del PP és senzilla: en arribar el moment dels pressupostos, forcem molts diners per a encàrrecs a GISA; és clar que encara no coneixíem la seva mascota, la tortuga —la de GISA, em refereixo.

Gairebé en simultani ve la batalla parlamentària dels menjadors i del transport: problemes, injustícies, gent amb barra que fa trampes amb el domicili, carregats de duros, i aquí és on realment apareix el conseller. L'actuació del PP és consensuar una Proposició no de llei que regula el tema i obre la porta a solucions individuals per corregir injustícies. Altres temes de la legislatura han estat l'educació infantil, l'actuació del PP en aquest cas ha estat forçar ajudes econòmiques a les famílies; l'escolarització dels immigrants, i una batalla dialèctica, que entenc acabada o quasi acabada, reconeixent als proposants que els immigrants no necessàriament són gent perillosa per essència, i que quan s'ajunten —cosa terriblement lògica— tampoc ho són més per definició, i que, en tot cas, el problema no es genera pel fet de ser immigrant, sinó pel fet de tenir necessitats educatives especials. Reconec també que aquest tema no està resolt, i sí que tinc grans esperances que el debat ho avanci positivament.

I em permetran que citi, com un altre tema, potser no estrella, però estrelleta: la situació del professorat de l'ESO als centres públics, les mesures de flexibilitat organitzativa i les mesures de promoció, tema iniciat pel PP, i —tot s'ha de dir— no pas amb gaire suport inicial, però, bé, tot canvia, i ja en parlarem més endavant.

Quins han estat els plantejaments i les actuacions del Partit Popular de Catalunya en matèria educativa en aquesta legislatura? Doncs, han estat, en primer lloc, la no-modificació de les lleis, especialment la LOGSE, per no tenir un país amb tres ordenaments educatius en simultani, la qual cosa penso que és d'agrair, perquè, si amb dos anem com anem, imaginin amb tres.

Hem estat, en segon lloc, buscant i cercant vies de consens en l'aplicació de la reforma, la qual cosa per nosaltres demanava un gran pacte polític per a la qualitat de l'ensenyament en el sector públic, basat en el sentir del món professional, i, per tant, despolititzar l'ensenyament. Amb això vam passar d'estar sols a estar només acompanyats de l'altre grup, que, hi insisteixo, també sembla que tingui vocació d'estar sol.

I hem estat, en tercer lloc, proposants de mesures que donessin suport al professorat, especialment en la secundària, perquè és on la reforma reforma més. No seré exhaustiu per no ser pesat, però em permetran que en citi algunes, no? Recordo: crèdits anuals, itineraris,

agrupacions homogènies flexibles, hores per a tutoria, més departaments, cultura clàssica, convocatòria d'una prova d'accés a la condició de catedràtics, resoldre consensuadament els recursos pendents de l'anterior concurs de catedràtics, professionalització de la direcció, professionalització de la inspecció, revisió del decret de drets i deures, un total, només, de trenta-tres propostes concretes, de les quals el PP se sent satisfet per haver-les presentat, però no se sent satisfet del seu grau de resolució, de compliment. Però, d'això, també, si hi ha temps, ja en parlarem.

Quins són els principis que avui vol moure el PP de Catalunya en matèria d'ensenyament, i que vol aprofundir, i, a mesura que puguem, proposar? Mirin, per nosaltres l'ensenyament és un tamboret; ho sento per la comparació, que pot ser ofensiva, però s'entendrà: un tamboret amb tres potes, tres potes iguals, perquè, si no, no és tamboret, és una cosa per caure. Les potes són: llibertat, equitat i qualitat. De la llibertat, no en parlaré, perquè em sembla que n'hem parlat suficientment molts; parlaré de la nostra definició de qualitat, que està molt relacionada amb l'avaluació dels resultats, i mesura més l'avaluació que no pas els mitjans emprats. Per nosaltres, qualitat és eficàcia, en el sentit que els alumnes aprenguin el que s'ha establert que han d'aprendre, però també ho és que els continguts responguin adequadament a les necessitats per desenvolupar-se com a persona –intel·lectualment, afectivament, moralment, físicament–, i també adequar-se a la societat. I, evidentment, qualitat també és els processos i els mitjans.

L'equitat potser també és d'interès. Per nosaltres té molt a veure amb la igualtat d'oportunitats, però també té a veure amb les segones oportunitats. Ningú no es pot quedar exclòs de les possibilitats del nostre sistema educatiu per manca d'oportunitats, però ningú tampoc pot ser abandonat a la cuneta per manca de mitjans. Més esforç i més mitjans per a qui més ho necessita.

La reforma educativa que entusiasma el PP de Catalunya seria aquella que deixés de ser la reforma de la identitat, de l'aparcament educatiu, de l'homogeneïtzació en la mediocritat, per ser la reforma de les oportunitats, de les segones oportunitats, i en cap cas el PP està per la reforma rígida del *mismo café para todos*, sinó per la reforma flexible del guant –guant– per a cada una de les persones.

El PP vol ser recordat per ser fonamentalista de l'educació i, per tant, és incapaç de caure en el fonamentalisme de la reforma. I quina és la diagnosi que avui fa el PP de Catalunya aquí? Doncs, veu el present amb preocupació, i veu el present amb preocupació, com ja he dit –el conseller sempre em diu que veig el got mig buit; doncs, veig el got mig buit–, perquè els professionals segueixen preocupats, i recordo aquell axioma tan conegut en el món educatiu: «les reformes educatives no les fan les lleis, sinó els professors que les han d'aplicar». Ara es mouen entre la desorientació i la desmoralització, i, a diferència de la tònica, la reforma els agrada menys com més en prenen.

El PP de Catalunya veu el present amb preocupació perquè el professorat té una malaltia, no incurable però

incurada i progressiva, i, com ja he dit abans, contagiosa; té malestar. I el té perquè li han canviat el paper, li han canviat el rol, li demanen rols contradictoris, hi ha un canvi d'actitud de la societat envers el docent; no té claredat en els objectius el sistema educatiu, la seva imatge s'ha deteriorat, té la sensació que l'educació en general, però l'escola en particular, i els instituts amb gran diferència, s'han transformat en receptacles on es posa tot el que la societat no ha resolt i, possiblement, no sap resoldre, la qual cosa no és negativa, el que és negatiu és que es posi junt i sense mitjans.

El PP de Catalunya veu el present amb preocupació perquè el professorat d'aquí –i això són paraules d'ells– observa que aquí encara està pitjor que a fora, i està pitjor per la fragmentació de les assignatures en crèdits trimestrals, que dificulten la confecció d'horaris, les condicions de treball, i trenquen el ja difícil procés d'aprenentatge. Està pitjor per l'alta heterogeneïtat d'alumnes a les aules amb diferents interessos, capacitats i motivacions, alguns amb greus problemes de socialització, d'altres amb problemes específics, auditius, visuals, amb dèficit de desenvolupament, etcètera. Que, hi insisteixo, no està malament, el que està malament és que siguin tots junts per fer el mateix i sense mitjans, i tot això –que aquest és el problema– davant d'un professorat sense més preparació que l'específica per a la seva matèria, i el fet d'haver signat un contracte, en aquest cas amb l'Estat, per donar classe.

Està pitjor perquè té por de la desregulació de les condicions de treball; està pitjor perquè està veient que de vegades es confon l'autonomia amb l'arbitrarietat d'alguns directors, i amb un augment d'aspectes no docents al seu treball –guàrdies de passadissos, de portes, burocràcia–, i està pitjor perquè viu un increment alarmanant de problemes de convivència i disciplina, d'agressivitat d'alumnes respecte als professors i als altres, i amb mecanismes legals que defensen l'alumne del professor, però lliguen de mans els professors per solucionar de forma àgil aquestes qüestions. I fonamentalment –i això dol encara més– perquè la mentalitat del Govern envers els professionals no ha canviat, hi ha més recel que confiança. I està pitjor perquè la reacció a l'Informe de l'INCE va ser la que va ser, ja no ens avaluaran mai més.

El PP de Catalunya veu el present amb preocupació, perquè encara veig el posicionament d'alguns partits massa polititzats, perquè encara s'està en la fase demagògica del tòpic: tòpic és fer creure que l'ensenyament públic va com va perquè s'està mantenint el privat, el que deia jo abans d'una mala digestió de la Constitució; tòpic és confondre igualtat d'oportunitats amb igualtat de resultats; tòpic és confondre escolarització amb educar; tòpic és confondre obligatori amb idèntic i mínim; tòpic és confondre diversificació amb segregació, i comprensivitat amb clonització; diversificar és adequar-se a l'alumne, i aquests, en aquestes edats, no només és capacitat, també és interessos i, per què no?, aspiracions professionals.

De fet, el mateix Informe Delors diu que entre el dilema de seleccionar o igualar hi ha la solució de diversificar trajectòries –escoltin bé, eh?–, diversificar trajectòries o itineraris formatius, mantenir sempre ponts per

tal de garantir els errors d'orientació. I, per cert, vist el text que acabo de llegir, els recomano –no a la Conselleria especialment, sinó fins i tot a més gent– una relectura de l'Informe Delors sense prejudicis, perquè la LOGSE no té ni una única lectura, ni és patrimoni de ningú que la pugui interpretar com a única veritat. I es pot llegir la LOGSE entenent que no propugna l'igualitarisme, sinó, ans al contrari, propugna arribar als objectius de la manera més adequada a l'alumne, d'acord amb els seus interessos, capacitats i motivacions, i per a alumnes diferents l'acció educativa només pot actuar diversificant-se; tòpic també és confondre la diferència amb la desigualtat.

El PP de Catalunya veu el present amb preocupació per al grau d'acompliment de les resolucions d'aquest Parlament, que, si es tiren endavant, es fa gairebé d'amagatots. De tota manera, també diré que el PP de Catalunya veu el futur amb esperança, no sols pel resultat de les eleccions sindicals a l'ensenyament, que ja n'hi hauria bastant, eh?, sinó també per les votacions i les explicacions de vot dels darrers temps. Hem passat en poc més d'un any, i davant les mateixes propostes, de judicis com: «contrareformista» –em refereixo a judicis envers mi, eh?–, «tenir plantejaments radicalment contraris», «ser reaccionari», a comentaris fets per les mateixes persones a idèntics plantejaments, de l'estil de: «això és molt interessant», «això és assumible», «hi coincidim en bona part del diagnòstic i de les propostes». I, el que és més evident, a punts iguals, hem passat de votacions de «tots en contra» a «cap en contra». I això ha passat, per exemple, en el que jo he qualificat com a mesures de flexibilitat organitzativa, que eren les que provocaven, per la seva part, la meva adscripció al grup del contrareformisme.

El PP és positiu, és optimista, també, perquè té gairebé una confiança il·limitada en la responsabilitat dels professors i dels professionals de l'ensenyament. El PP també és optimista perquè té esperances en el resultat d'aquest debat. I en el meu cas, fixi's si sóc optimista que abans que el meu primer nen camini, ja vaig cap al segon. I la meua batalla és portar-lo als centres públics, per tant, em queden pocs anys per arreglar-los. També és veritat que a la meua dona li ha sortit una espècie de cueta socialista en aquest tema i els vol portar a l'escola privada... Llavors, és una batalla que espero poder resoldre, no? (*Remor de veus.*)

Si hagués de resumir els temes fonamentals o les prioritats fonamentals –com abans ja he dit–, ara parlaria que per al PP el nou model d'ensenyament –no de sistema educatiu, que aprofito per dir-li al conseller que, de sistema educatiu, Catalunya, no en té; té un model educatiu d'un sistema educatiu, que és el sistema educatiu estatal– aquest model educatiu per nosaltres hauria de tenir vuit premisses, que intentaré explicar –crec que no em donarà temps i ja en parlaria després.

Primer, no fer bandera de la titularitat. És a dir, superada la dialèctica, l'autoritat pública de Catalunya el que ha de fer és que els centres privats compleixin la llei i que els centres públics siguin excel·lents. Perquè, evidentment, la llibertat d'educació només és possible si el centre privat és bo i el centre públic també. Si el centre privat és bo i el centre públic és un xurro, no hi ha lli-

bertat d'ensenyament, això és evident. Però, si pot ser, no caiguem en la temptació d'algun grup d'aquesta cambra, que, perquè no quedin malament els centres públics vol «carregar-se» ara –«carregar-se» entre cometes– els privats. No els toquem. Miri, si van bé, agraïts n'estem, eh?, el que hem de fer és que els públics siguin millors, i aquí sí que ens hi trobaran; en l'altra jugada, no es preocupin que no ens hi veuran.

Segon punt, optimitzar la comprensivitat –cosa que he explicat moltes vegades–, que vol dir: comprensivitat de sistema, sí; comprensivitat de centre, sí, però comprensivitat d'aula, no. Nens diferents, solucions diferents. Això ho sap fins la mare..., possiblement la primera mare del món, que no tenia cultura. Nens diferents, solucions diferents. Perquè si a nens diferents, solucions iguals, no es soluciona, i solucions diferents a nens iguals no existeixen, hi insisteixo.

Autonomia dels centres. Però autonomia dels centres amb el mateix que he dit jo abans; no autonomia per passar la pilota als centres, i posaré un exemple. El tema dels departaments. Es parla..., jo he insistit, he demanat i algun dia aconseguiré que hi hagi més departaments, eh? I surten algunes veus dient: «Això pot ser autonomia de centre.» No pot ser autonomia de centre –no pot ser autonomia de centre–; no pot ser que el centre en què el director sigui d'història creï el departament d'història, i en canvi, no creï el de ciències naturals perquè el director no és de ciències naturals. És a dir, l'autonomia és molt bona, com bé vostès saben i la demanen suficient, quan el marc legal és molt clar; quan el marc legal és confós, l'autonomia no és autonomia, és un desastre. I l'ensenyament a Catalunya, sobretot el públic, de desastres, ja en té prou, anem una mica més seriosament.

Dignificar la figura del professor. I nosaltres parlàvem des de provisionari de futur, tema de convenis amb les universitats; des de provisionari de present, com és la condició de catedràtics, però també el que deia jo abans, que és que, de cara als pares, es comenci a trencar aquesta dialèctica que el pare, amb l'alumne i amb no sé qui més formen un front comú davant del professor, que és el dolent per essència. Doncs, mirin, els professors no són dolents per essència, a vegades, algun nano ho pot arribar a ser, però tampoc per essència, sinó, en tot cas, per comportament, que també és diferent, no?

Professionalitzar la direcció de centres. I professionalitzar-la vol dir estudiar si n'hi ha prou amb un director, si fa falta posar un administrador, si fa falta posar el que sigui, però sobretot –sobretot– no persones alienes als centres, sinó com a promoció de gent de dintre el centre. Els centres públics de Catalunya no volen acceptar que els enviïn savis, que els enviïn experts exteriors, amb grans doctorats, amb grans màsters per arreglar el problema: no l'arreglaran. Perquè el problema de l'ensenyament –i ens passa als diputats– és que en saps si ets de l'ensenyament, si no ets de l'ensenyament no rasques bola, amb perdó. Llavors, penso que és fonamental que sigui una mesura de promoció de la gent del món de l'ensenyament, pensin com fer-ho. I professionalitzar també la inspecció. Ja els he posat algun exemple d'alguna conversa d'inspectors i prefe-

reixo no repetir-ho perquè al *Diari de Sessions* ja queda estrany, eh?, però els inspectors que no són específics no poden inspeccionar coses que no coneixen.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Dignificar..., perdó, coordinar l'ensenyament amb el mercat laboral, especialment l'FP, és a dir, l'FP l'hem de fer professionalitzadora, i jo ja els exposaré una sèrie de mesures. Avaluat el sistema és bàsic, ja ho he dit abans, però, torno a insistir: avaluar i publicitar. El que val la pena és que se sàpiga, que s'enfronti al que passa. És a dir, el que van fer vostès amb l'informe de l'INCE, a mi em sembla que és caòtic, eh? El que va fer un altre grup, encara més. Dir: «Per què es deixen avaluar?», això encara és més trist; però, és clar, un cop avaluat agafin el problema i solucionin-lo, però no em diguin: «No avaluaran mai més perquè no ho saben fer», perquè resulta que fora d'aquí sí que hi ha gent que ho sap fer, no?

I sobretot, i l'últim punt, que potser és el més innovador, arribar a la cultura vers l'ensenyament. Jo l'any passat ja vaig fer una interpellació en el món del conseller de Cultura, perquè l'ensenyament pogués anar a la cultura; és a dir, que es fes un pla perquè els alumnes de l'ensenyament secundari poguessin anar al teatre, etcètera, etcètera. Ara ho faig al revés; ara proposo un pla perquè dintre els centres d'ensenyament deixin entrar el món de la cultura, el teatre, etcètera. Però, hi insisteixo, i sobretot, això passa per humanitzar el currículum en el sentit de les humanitats. Siguin provocades per un govern o per l'altre, això és bastant anecdòtic; l'important és que la gent sàpiga història, sàpiga llegir, sàpiga escriure. I també humanitats en sentit ampli, perquè si no sap matemàtiques tampoc farem gran cosa.

Ja li he dit abans que jo espero d'aquest debat compromisos, espero amb il·lusió aquest debat i ho manifesto amb aquesta qüestió tan pujoliana, que és la progenitura, la fabricació de catalans.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller d'Ensenyament.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor diputat, bé, el senyor diputat Francàs ha començat la seva intervenció demanant una llista de la qual espero haver pres nota de tot, algunes concrecions. Si me'n deixo alguna, senyor diputat, suposo que després en la vostra intervenció tindreu ocasió de recordar-me què m'he pogut deixar.

Heu començat per demanar-me concrecions. Heu dit, eh?, que una petició, una prioritat del vostre partit, del vostre Grup Parlamentari era doblar l'oferta de places i la gratuïtat..., l'oferta de places dels zero a tres anys, si ho he entès bé. Jo, exactament, aquest matí m'he referit a un compromís del conseller i del Departament,

que és promoure –repeteix de forma molt clara, perquè quedi molt clar–, en coordinació i col·laboració amb els ajuntaments, els consells comarcals i la iniciativa privada la creació progressiva i l'oferta progressiva de places de zero a tres anys. Les dades que tenim al Departament és que ara el nombre de places total que s'oferta està al voltant de les 38.000. No voldria equivocar-me, però és una xifra entre 35.000 i 38.000, per no agafar ara papers de la cartera, en la mesura que no fan al cas. I que la demanda previsible en un horitzó temporal, prudent des d'un punt de vista de l'esforç organitzatiu i econòmic que això suposa, en calcula un màxim de 30.000. D'aquí on ha vingut la meua proposta.

No és una anàlisi que fem ara de cara al debat. Ja –com he dit abans– en el debat de política general va anunciar el president qüestions d'aquest tipus, i és evident que ho hem sotmès, durant aquest temps i abans ja, a l'anàlisi interna dintre del Departament. Aquesta anàlisi és sense perjudici del debat que pugui aquí sortir i de les resolucions que es puguin aprovar, que ens permetin marcar-nos un horitzó temporal de sis anys per complir aquest objectiu. I per tant, amb una mitjana, no exactament així, però amb una mitjana de 5.000 cada any, vull dir, en el total de sis anys s'hagi promogut, en coordinació i col·laboració amb les entitats locals i la iniciativa privada, la creació i una oferta de 30.000 noves places, que, afegides a les actualment existents, estaria al voltant de les 80.000, que el mateix president deia en el seu discurs i que ha estat citat abans, com l'oferta previsible..., o la demanda previsible, perdó, d'aquí a uns anys.

Ha parlat el senyor diputat d'estendre la gratuïtat dels tres a sis; parlem-ne. Òbviament, tot és parlable en l'àmbit –com he dit– de prioritzacions. I sabem que no tot ho podem fer alhora, ni tot té el mateix grau de prioritat. En tot cas, és evident que a Catalunya la situació és diferent a altres comunitats. Aquí tenim els tres a sis escolaritzats al cent per cent, i no hi ha cap nen que demani, en línies generals, una plaça en un col·legi públic que no la tingui, en l'àmbit dels tres a sis. I això ens ha permès avançar en la subvenció parcial del tres a sis.

Saben les senyores diputades i els senyors diputats que hi ha comunitats que ens van per davant; en concret, Navarra, el País Basc, Canàries, Balears i Galícia, que jo recordi, tenen ja aprovats, en determinats tipus de fases algunes ja al cent per cent i altres en fase en tres anys, procedir a la gratuïtat total d'aquesta etapa, altres, en canvi, estan per darrere. Que jo recordi, el MEC no té encara el cent per cent escolaritzat en el seu propi territori, i que jo recordi també –i parlo de memòria–, Andalusia tampoc ho té. És quelcom, òbviament, que està en l'horitzó i del que hem parlat en l'àmbit de la inclusió d'un sistema de prioritats que pot tenir aquest i que en pot tenir d'altres.

Ha parlat el senyor diputat d'aconseguir estimular encara més, intensificar encara més la capacitat constructiva del Departament, i per tant, fer d'una tacada –si se'm permet l'expressió– fins a la prioritat 3. Bé, jo li recordo, senyor diputat, que es miri la llista; perquè, efectivament, com que era una llista molt ambiciosa, encara hi queda molt. Jo proposaré al Govern, d'aquí a

aproximadament una setmana, a finals del mes de març, segurament, un nou acord, però no agafarà tant com em demana el senyor diputat, partint del principi que ell mateix ha dit, d'un principi de realisme polític. I aleshores ens n'estem anant a xifres impressionants, des d'un de vista de la despesa.

A aquests efectes, recordo només una cosa, simplement també a efectes comparatius: des de l'any 95 fins ara –i ho he dit abans–, hem gastat de l'ordre d'uns 85.000 milions de pessetes. La xifra exacta l'he dita –parlo de memòria...–, 85.000 i escaig, 85.000 milions de pessetes, i ens queda una bona quantitat encara per invertir. Recordo que tot el pla de construcció de centres d'Andalusia, que té un territori més gran i que té un milió i mig d'alumnes, tot el pla és de 73.000 milions. Per tant, o ho tenien molt bé i el Govern central abans els havia deixat una infraestructura magnífica –eh?–, o senzillament –cosa que respecto i no ho vegin com a cap crítica, ho dic només a efectes comparatius– tenien menys ambició que nosaltres, des d'un punt de vista de la renovació de centres o de la construcció de nous centres. Però confio en el senyor diputat i demano amb el senyor diputat –òbviament, amb un to diferent– al meu Govern un esforç important, com ha fet fins ara, en aquest terreny, i confio també que el molt honorable president de la Generalitat pugui presentar d'aquí a un mes, un mes i mig, màxim, un nou acord important en aquest terreny.

Em parla d'actuacions de dignificació del professorat, i abans el senyor diputat Nadal també s'ha referit a aquesta qüestió. Hi coincidim plenament. És cert, ho he reconegut abans i ho torno a reconèixer ara, és cert que en sectors importants del professorat, per certes coses i per la mateixa complexitat del moment, hi ha un cert neguit. És cert, també, que això no ho hem d'exagerar. Varen sortir enquestes que responien..., enquestes reals fetes pel Consell Superior d'Avaluació de Catalunya i, per tant, un òrgan del Departament, que deien que hi havia un cert descontent, eh?, d'un 30%. Però jo demano, amb la relativitat que això pugui tenir, bé, doncs, fer en altres col·lectius de professionals enquestes similars. Valoro positivament que dos de cada tres, en un moment tan complicat com el que estem vivint, tan il·lusionant també, però tan complicat, diguin que estan globalment satisfets de com es fan les coses..., no com es fan les coses, com viuen la realitat de l'ensenyament. Però, en tot cas, una coincidència plena amb el senyor diputat d'ara, amb el senyor diputat que ha intervingut abans: que tot allò que siguem capaços de fer per dignificar el paper del professor i per allà on calgui donar-los elements de confiança, tot allò que es faci és poc. Òbviament les coses tenen els seus límits, tenen el límit de la racionalitat, tenen el límit econòmic, però en aquesta qüestió d'estar al costat del professorat i enviar missatges econòmics, missatges d'organització i missatges també d'apreciació, en el bon sentit de la paraula, ens tindrà sempre el PP al seu costat.

Igual que en el tema de professionalitzar els equips directius, que era una petició que, per cert, em feia l'altre dia la Junta Central de Directors, en aquest sentit. Òbviament, sense perjudici del Govern o la participació democràtica del govern de centres, d'aquells altres

sectors que hi han d'intervenir; del mateix professorat, i òbviament, els pares i els alumnes, que alguna cosa també hi han de dir, però participo d'aquesta qüestió.

Demano la transformació de l'Incanop en l'Institut de la Formació Professional. En tot cas, hi ha una qüestió que és clau i que jo he citat també en la meua intervenció d'aquest matí. I és que en l'estructura orgànica, l'organigrama del Departament que ha servit fins ara i que ha estat útil i que jo no he canviat, en el moment actual, en què s'ha de fer una insistència especial en la formació professional, i també, encara que no tant des d'un punt de vista d'organigrama, una insistència especial en els ensenyaments musicals i artístics, exigeix retocs per donar una major integrabilitat, una major coherència, una major coordinació als diferents serveis que hi intervenen. Si això es fa per via de l'Incanop, en el sentit que un òrgan que és del Departament, que ja existeix, que a més a més és un organisme autònom i que té competències en matèria de formació professional no reglada, es pugui encabir allà i, per tant, estendre les seves funcions a l'FP reglada, és quelcom a considerar i no entra en contradicció amb la proposta meua de revisar i reformar l'organigrama del Departament.

Ha parlat d'un altre tema, quan jo m'he referit abans, molt de passada –i ho sento moltíssim– en relació amb l'avaluació dels centres. En tota obra humana i en tota obra de govern, en tota obra d'empresa, cal un període o un moment d'avaluar, un moment de control de qualitat. Hem de saber en cada moment –i coincideixo amb el senyor diputat, i també amb el diputat Nadal– el que fem, com ho fem, i, el que resulta d'allò que fem, com resulta. Jo hi estic d'acord, totalment d'acord. On han de venir les matisacions, que no són matisacions en el sentit de diferències, sinó en el sentit de, com ara es diu, elevar el nivell de concreció?

Una primera: en el moment; hem de ser molt curosos en el moment. Reformes d'aquests tipus i moviments d'aquests tipus no ens van d'un any. Per tant, jo no..., a fer-ho demà, però em sembla que demà no és el moment i que tampoc podem allargar-ho a moments tan llunyans que, d'alguna manera, els que estem aquí asseguts i tenim responsabilitats de presa de decisions ens hàgim rentat les mans o hagin passat a altres generacions de diputats o de consellers. Però, dintre d'un horitzó previsible de la nostra durabilitat i dintre de les consideracions del sistema, és evident que hem de plantejar un sistema profund d'avaluació; no perquè el sistema vagi malament, perquè hi han indicis que va bé, sinó simplement perquè també hi han indicis que algunes coses grinyolen, com és lògic en un canvi tan profund. I seria aventurat, ara, prendre decisions definitives i dràstiques, quan encara s'està en el moment del canvi. Prova d'això que dic, senyor diputat, és que cap administració educativa, de cap color, i cap d'aquelles que governa el PP s'ha plantejat una avaluació amb profunditat d'aquest tipus –cap–, la qual cosa no significa que no estiguin fent coses i que no estiguin abordant processos i que no hi hagin abordacions parcials.

Per tant, jo crec que aquí hi ha una coincidència bàsica, i a partir d'aquí parlem-ne, per veure el moment... Jo he citat com a proposta –com a proposta– el curs 2000-2001 –que és quelcom que no està tan lluny, el

tenim aquí a prop—, que haurà comportat que el 99-2000 s'haurà acabat la implantació del quart d'ESO, s'haurà acabat el Pla d'avaluació que el Govern ha posat en marxa i que s'està fent i, per tant, no partir-lo per la meitat, que haurem acabat la implantació del batxillerat i que haurem acabat també la implantació del cicles formatius de formació professional, i que, per tant, ens permetrà tenir una avaluació —no ho oblidem mai— de la primera fornada general, i que, per tant, també s'ha de fer amb certa cautela.

Ha parlat el senyor diputat d'apropar el món de la cultura a l'ensenyament. És molt important això. És cert que, des d'un punt de vista temàtic, des d'un punt de vista material, des d'un punt de vista dels continguts, el món de la cultura està present en l'ensenyament; faltaria més! Vull dir, la cultura —ho he dit jo abans— enerva, incardina i, d'alguna manera, reforça i dona vida al món de l'ensenyament. Però ho fa, en general, encara molt i encara massa des d'un punt de vista acadèmic, vull dir, formant part de continguts concrets, de matèries concretes. Jo estic segur que interpreto bé el senyor diputat quan ell es refereix que, independentment d'això, la cultura, com a cultura viva —vull dir, el teatre que és teatre i que es representa, no l'estudi del teatre, sinó el teatre que es fa teatre en el centre docent, la música que es fa música i es fa present, viva, per ser oïda, en el centre docent, i l'escultura i la pintura i la resta d'arts— la cultura pugui penetrar com a cultura viva, com a expressió, dintre del centre. Hi coincideixo plenament.

Li he de dir que les dificultats, aquí, principals no són econòmiques; li he de dir també que les inèrcies aquí també hi juguen i que de vegades les coses són més difícils del que aparenten. Però que sàpiga el senyor diputat que a nivell de Departament jo vaig donar ja instruccions, fa aproximadament cinc mesos, per preparar activitats d'aquest tipus. Algunes es podran anunciar d'aquí a no res; posem per cas, tenim molt avançat un conveni amb el Teatre Nacional de Catalunya perquè, de la mateixa manera que es fa amb el Palau de la Música Catalana, els estudiants catalans puguin anar a viure el teatre, i un teatre, a més a més, no vist només com a espectadors, sinó que siguin capaços de reflexionar, comentar i parlar sobre allò que han vist i que han viscut, i més iniciatives d'aquest tipus. Però hem d'aconseguir també que l'escultura, que la ceràmica, que la pintura, que els murals, que tot el que són els tapissos i les diferents arts puguin penetrar en la realitat viva, no pas com a matèries, sinó com a expressions culturals dintre dels centres docents.

S'ha referit després el senyor diputat a moltes coses amb molta brillantor. Domina molt bé el llenguatge, amb aquest to que li és característic, i només llegir-lo un pot saber que és el diputat Francàs qui parla o qui l'ha escrit, cosa d'altra banda que l'honora; tot el que sigui tenir personalitat pròpia és una bona cosa. I, per tant, no entraré en moltes coses que formen part del seu estil.

Posem per cas, diu que cal un gir cap al centre. Si hi ha un gir cap a Madrid, home, nosaltres ja ens girem cap a Madrid el que cal, només el que cal; sense passar-nos, però ja ens girem cap a Madrid. I, en concret, jo ja em vaig girar de seguida cap al ministre per dir: «Ministre,

independentment d'una promesa lleial, que va amb tots i amb totes les administracions educatives, de col·laboració i intercanvi d'informació, home, a veure què fas per espavilar, en la mesura que es pugui, però, des de la nostra perspectiva, com és aviat millor, el tema de les beques i el tema de la música», que per altra banda, sense cap compromís, vaig tenir una bona recepció —no em refereixo a la personal, sinó de la proposta— per part del ministre, i espero, per tant, i confio que es pugui avançar. Però, si és girar cap aquí, bé, doncs, ens girem en la mesura que calgui; si és girar cap al centre polític, escolti, serà girar sobre nosaltres mateixos, eh? És gairebé impossible, perquè el centre polític —i perdoni que ho digui— som nosaltres.

Parlava el senyor diputat de determinats tipus, d'aspectes en relació amb la concepció de llei, amb l'aplicació de la llei; parlava de dirigisme, d'hiperburocratització, de reformes fetes a esquenes dels professors... Home, algunes coses són, òbviament, equivocades. No sé si és bo o si és dolent, però, senyor Francàs, les reformes educatives *sempre* les fan els professors. Si d'alguna cosa es pot criticar els poders polítics —tots—, de vegades, és d'un insuficient control polític d'aquests processos; però les reformes sempre les fan els professors, de veritat. El que passa és que en el món del professorat tampoc hi ha unanimitat; faltaria més! Els professors també tenen ideologies diferents i de vegades contraposades i tenen, per tant, una visió del món i de la seva pròpia professió i de l'ensenyament des d'una perspectiva ideològica. I des d'una perspectiva purament tècnica, doncs, tenim concepcions també que són diferents. I, per tant, clar, mai, malgrat que les normes estiguin fetes per professors, comporten la satisfacció de tot el professorat. De 63.000 professors que aproximadament hi ha a Catalunya, entre la primària i la secundària i infantil, 63.000 professors —parlo de la pública i la concertada—, doncs, és evident que és..., no només que és normal; ens hauríem de preocupar si no hi hagués un col·lectiu de mil, de mil cinc-cents o de dos mil que, parcialment, difereixen del que la majoria ha acordat o ha acceptat.

Per tant, la reforma està feta amb els professors i està feta en col·laboració i en contacte amb els professors. I el que hem de fer a partir d'ara cada dia, igual que ho hem fet en el passat, i els canvis que s'hagin de fer o els reforçaments que s'hagin de fer o les consolidacions que s'hagin de fer, estic d'acord que les hem de fer parlant amb els professors; però no només amb un sector, senyor diputat, no només amb un sector, sinó amb tots els professors i cercant, per tant, des del lideratge i la responsabilitat que té el Govern, acords majoritaris, i sempre que, a més a més, aquests majoritaris vagin en la línia que marca el Govern, que és el que té la responsabilitat d'això, o el que marca aquest Parlament, que és el que té i on rau la sobirania popular. No és el govern dels professors: és el govern de la llei, és el govern del Parlament i és el govern del Govern; però, des d'aquestes premisses, ens interessa molt i molt i molt sentir la veu dels professors i tenir al nostre costat l'opinió dels professors, de la majoria —de la majoria, senyor diputat.

Però és cert: hi ha una hiperburocratització —és cert. És un dels objectius, no només polítics, sinó de gestió, de primer ordre que tinc, i no és gens fàcil. Ja anuncio al senyor diputat: no penso que sigui per incapacitat personal; el ministre Allègre conta tres quarts del mateix a França, i podem mirar quins són els canvis fonamentals que s'han fet en altres comunitats autònomes en matèria de burocràcia, que jo no n'he vist cap. Per tant, suposo que no és gens fàcil de fer, però coincideixo amb el senyor diputat que hi ha una centralització excessiva, hi ha qüestions que es fan al Departament que es podrien fer a les delegacions i altres que es podrien fer als centres, i, per altra banda, hi ha una paperassa també excessiva. No serà gens fàcil; les burocràcies molt grans són molt resistents als canvis; tot Departament d'Ensenyament, tota burocràcia educativa és una burocràcia molt gran i inercial... Això també és la garantia de la durabilitat, també és una garantia de durabilitat. Vull dir, com altres burocràcies —la de la justícia, posem per cas—, són difícils de desmuntar, i desmuntar en el sentit positiu del terme. Això és un valor, però també hem de ser conscients —i jo participo en això amb el senyor diputat— que hi ha un excés de burocràcia, que no ajuda gens i que, en canvi, pot perjudicar.

Ell parlava de la velocitat, referida a la velocitat amb què hem implantat la reforma. Miri, la que calia. La que calia, senyor diputat, i amb la qual, a més a més, majoritàriament estàvem d'acord, amb el benentès que això ho diem sense cap tipus de cofoisme i sense una pretensió de tenir tota la veritat, perquè estan en el domini dels grisos. Aquí la realitat no és ni blanca ni negra, no es pot optar entre blanc i negre, i imprimir una velocitat massa lenta comporta la pervivència de dos sistemes, senyor diputat, de referència que, d'alguna manera, xoquen i es creen dificultats mútues, a part de les dificultats pròpies de la interpretació i que la gent hi pugui intervenir i de tot el que implica en una societat dinàmica com la nostra, en què hi ha moviments continuats de població. I un excés de velocitat no és pas positiu.

Nosaltres no tenim la percepció, sinó tot el contrari, que hi hagin més problemes a Catalunya en el món de l'ensenyament que a altres comunitats de l'Estat; per tant, no crec que això sigui qüestió de velocitats. En tot cas —en tot cas—, quan, posem per cas, el senyor diputat parlava de desmoralització, és cert que en alguns casos —ja ho he reconegut abans— és normal que hi hagi neguits i inquietuds, i existeixen de veritat. També hem de ser conscients que és normal que aquests neguits i inquietuds s'explicitin d'una forma especial, i especialment rellevant, quan es parla amb l'oposició o quan es parla amb el Govern. Vull dir, els professors posen els seus problemes sobre la taula quan parlen amb nosaltres, hi posen allò que els preocupa. Allò amb què estan conformes, allò que opinen que va bé no es posa de manifest; no per un ànim d'amagar, sinó perquè en el diàleg amb nosaltres, que tampoc és tan quotidià i de cada dia, el normal és que es posi allò que ells sentin com a problemes. Però no nego la més gran, no nego la major: és evident que, en un procés important i profund de reforma com el que estem vivint, crea neguits i crea dificultats en el professorat. És lògic, i és molt respectable. I per aquí el meu acord amb el senyor diputat

d'ara i amb el senyor diputat d'abans, en el sentit de posar en marxa totes les actuacions que es pugui, des d'un punt de vista de reforçar l'autopercepció del professorat.

Que, per altra banda, és curiós —l'altre dia ho parlava a la Junta de directors—, quan a la societat se li pregunta què opina del professorat, l'opinió és francament positiva. Ja voldrien els polítics, ja voldrien nosaltres, els polítics, que la percepció social de la nostra feina fos la meitat de bona de la que tenen els professors. Però tant se'n dona: si ells tenen la percepció d'un problema —i en part la tenen—, el problema també és nostre, des d'un punt de vista de donar-los esperances i donar-los elements de confiança en si mateixos i de confiança en nosaltres, en la mesura que confiem en ells.

Ara, tampoc maximalitzem les coses. El senyor diputat ha fet una llista terrible..., no terrible: en el sentit de molt llarga —la paraula «terrible», l'adjectiu «terrible» queda esborrat ja mateix—, una llista molt llarga, volia dir, de coses. Mirem-la. Però, mireu, senyor diputat, no amb ànim de polèmica, sinó simplement perquè les coses són com són: en moltes coses hi hem fet més. Podem fer-hi més segurament, però hi hem fet més. Ara hi ha algunes àrees de l'Estat que diuen: «Home, mira, apujarem el sou als mestres de primària que estan a secundària, els l'apujarem»; i s'acaba de parlar d'un acord d'això a Balears, i el president de la Comunitat de Madrid ha signat un acord que, quan rebi les transferències, farà això. El senyor diputat sap que això fa temps que es va fer a Catalunya, i que no es fa en l'àrea del MEC, i que no es fa —i hi ha hagut alguna sentència— a Andalusia; es fan coses, però no a aquest nivell. Nosaltres ens vàrem comprometre que en aquest curs reduiríem les hores del professor de primària a secundària, de vint-i-una a divuit. I ho hem complert, i alguns encara ho estan prometent, i altres encara no ho han promès.

No vull dir-li amb això, al senyor diputat —i donar-li un argument que, per altra banda, utilitzaré legítimament—, que ell és diputat del Parlament de Catalunya, i qui parla és el Govern de Catalunya, però també és cert que hem de mirar el que fan els altres per entendre les dificultats. I des d'aquest punt de vista ni a Galícia, ni a València, ni al territori MEC, ni a Balears, ni a Andalusia, s'està fent més que aquí, enlloc. I no vull que es miri ni que se senti aquesta afirmació com a polèmica des d'un punt de vista de grups, eh?, i, per tant, una espècie de polèmica CiU-PP, sinó, simplement, que les coses són com són, i des d'aquesta perspectiva, parlem-ne, però sabem també, com deia el senyor diputat, que hi ha límits que són imposats per la raonabilitat de les coses i no només des d'un punt de vista de la bondat, diguem-ne, intrínseca i separada de les propostes que es fan.

El senyor diputat ha insistit moltíssim —sempre hi insisteix— en relació amb una interpretació de la comprensivitat que permeti diversificar trajectòries i itineraris. Jo m'he passat aquest matí el discurs repetint de tant en tant els conceptes de flexibilitat i diversificació que informa el Govern. Nosaltres, en el que no estem pas d'acord, perquè creiem que és negatiu, és en la classificació dels alumnes d'una forma dràstica i continuada

en el temps i, per tant, definitiva, sobre la base dels resultats d'unes matèries concretes. En això no estem d'acord, perquè és negatiu, perquè les avaluacions fetes a tot arreu –no només aquí– diuen que és negatiu, perquè tots els organismes internacionals i experts en educació diuen que és negatiu, i perquè, a més a més, no hi ha cap criteri vàlid.

Senyor diputat, acabo amb això: jo parlava, ahir, amb una directora il·lustre, i amiga, d'un centre públic de secundària. I parlava d'això, perquè és un tema que, efectivament, està a la taula com un element de reflexió: quins són els sistemes d'agrupament d'alumnes, dintre de la flexibilitat i la diversitat, per donar la màxima satisfacció educativa a les seves necessitats i a les seves característiques personals i diferenciades, sense caure en l'etiquetament negatiu? Aquest és el drama.

Per tant, dintre d'aquests marges, nosaltres estem fent coses i estem propiciant coses; ho hem de fer amb certa prudència, no podem entrar canvis d'aquest sentit d'una forma immoderada, però amb els límits que hem dit, estem, òbviament, de forma molt clara, perquè, precisament –l'esperit de la LOGSE és un esperit de flexibilitat, de diversificació i d'orientació cap a l'alumne, no cap a les conveniències organitzatives del centre, sinó cap a l'alumne–, tinguin la màxima virtualitat en la feina educativa de cada dia.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I les humanitats. Les humanitats, que no cal que pene-trin només com a matèria –encara que a Catalunya es-tem fent coses–, sinó que penetri quelcom que, d'alguna manera, illumina i dona vida a tots els centres. Com jo he dit aquest matí, no és bo crear oposicions entre ciència i humanitat, eh? La ciència és fruit dels homes i, per tant, de la humanitat i de les humanitats, si se'm permet la generalització, i és impossible una ciència que no estigui íntimament lligada i que no estigui, a més a més, íntimament immersa en els conceptes de la vida i del món que donen les humanitats.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Per al torn de rèplica té la paraula el diputat senyor Francàs, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Francàs i Porti

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, bé, jo tenia preparada una rèplica, però em sembla que seria ridícul repetir-la ara, no?, o llegir el que tinc preparat, i penso que pot ser molt més eficaç aprofitar les coses que ha dit vostè per comentar-ne algunes.

A veure, jo, les 30.000 places que diu vostè, pel que tinc entès, és bastant similar al de doblar, eh?, però a mi m'agrada més el tema de doblar, i volia..., perquè em sembla que era un objectiu; en el que potser no estarem tan d'acord és en el temps: a mi em sembla que amb la propera legislatura ja n'hi ha prou, perquè, si ho fan vostès, ja hi estaran obligats, i si manessin altres, com

que sempre en parlen tant, suposo que en farien milions, de places, no?

Sobre el tema d'algun comentari que m'ha fet vostè del MEC, doncs, ja ho tinc clar, ja li dic sempre que el meu sou és d'aquí i, per tant, el MEC el respecto molt, però no forma part de la meua gran preocupació.

Sobre GISA, puntualització important. Jo he dit que GISA tenia un anagrama que era la tortuga; penso que no és veritat, però es pot haver arribat a entendre el que vull dir. És a dir, el Departament o la Generalitat han fet un sistema per aconseguir no fer obres, que és perfecte: és aconseguir que qui les decideix, no les fa; el que les fa tampoc les fa, i al final les fa un altre que no sap qui les fa. M'explicaré. És a dir, hi ha un departament, que és el Departament d'Ensenyament, que aconsegueix convèncer algú que decreta la possibilitat de poder dir que es facin obres de prioritats «ics», i aquest algú és una empresa que es diu GISA, que tampoc les fa, sinó que aquesta busca una empresa que les faci. Fins i tot, de vegades, es diu que en busca una perquè les faci una altra, però això és un tema diferent que no seria interessant entrar-hi.

Miri, d'obres se n'han encarregat a GISA, sí, però GISA és la tortuga, eh? És a dir, és bastant vergonyós l'acompliment d'obres per part de GISA. Llavors, jo no em queixo a vostè que n'encarregui més –que li dic que n'encarregui més, perquè difícilment pot no encarregar tota la prioritat 3, difícilment ho pot fer–, però, el que li dic és que, si vostè no té força, igual aquest Parlament en té, perquè els senyors de GISA –tortugues de GISA– acabin les obres de prioritat 1, prioritat 2 i prioritat 3. I no li dic aquest any; li dic: les 1, ja; les 2, aquest any que ve, i, les 3, si ho vol, d'aquí a dos anys, però que les acabin i, amb perdó, que no ens prenguin més el pèl, a nosaltres ni a vostè, que em fa la sensació que pot anar per aquí, aquesta qüestió, eh?

L'enquesta famosa del 30% de professors que no hi estaven d'acord. Doncs, miri, senyor conseller, li vaig a explicar que vostè fa una trampa, i suposo que no és malintencionada, perquè seria perillós. A l'informe que vostè publica i paga el Departament d'Ensenyament, del 30% de professors que no hi estan d'acord, ja li vaig dir que barregen pública i privada: trampa! Perquè els de la pública hi estan menys d'acord que els de la privada; llavors, en aquell informe, quan aquell informe és capaç de separar contínuament pública i privada, curiosament, quan no hi estan d'acord, no se separa pública i privada; doncs, separi-ho i veurà que no és un 30. Possiblement, estarà en un 60 o pot estar en un 70. Jo puc dir 60 o 70 perquè tinc tantes proves, jo, per dir 60 o 70, com vostè 40, que és, científicament, ni una, perquè, hi insisteixo, l'informe barreja els dos i, per tant, ho matisa, perquè pocs fulls abans diu que el professorat està més content a la privada. Per tant, en fi, suposo que, matemàticament, s'arriba a entendre, no?

Allò de l'Incanop. Bé, jo li demano el que vulgui, però el que li demano és que l'Incanop desaparegui. És a dir, nosaltres hem estat insistint, debat de pressupostos darrere de debat de pressupostos, etcètera, que l'Incanop no servia per a re, que era un organisme residual, eh? A veure, fa tasques, jo no dubto que faci tasques, no?,

però que es poden perfectament incorporar a un nou centre i que l'important..., i a més ja li ho he dit, ha repetit la paraula «compromès», amb el que s'ha de comprometre la Conselleria del Govern de la Generalitat és amb l'FP, perquè si era la mare trista o la filla «tonta» de l'anterior model educatiu, ara corre el perill de ser-ho igual, i seria molt trist que passés això. Seria trist, perquè tots sabem –i penso que hi estaríem d'acord– que on s'ha d'impulsar fonamentalment l'ensenyament, aquí a Catalunya, és a l'FP, perquè tots sabem, per exemple, que tenim més llicenciats del compte, i en canvi no tenim tècnics de grau mitjà, etcètera. O sigui, podríem fer un discurs teòric –que hi estaríem tots d'acord–, i llavors, jo, el que li dic és que ja que té un «laboratori» –entre cometes– de la mateixa Generalitat, eh?, doncs, que li canviï la funció, que no es dediqui a noves professions no reglades, sinó que cuidi les reglades, que prou feina té, i que, perquè es vegi clar aquest compromís del seu Govern en el tema de l'FP, que es digui Institut Català de Formació Professional, i penso que, fins i tot –almenys és un gest; i de vegades no serveix per a res, un gest, però, en fi, comença, obre la porta, i tal. Si després del gest la gent que s'hi posa en sap alguna cosa, i comencen a treballar, i etcètera, i més resolucions que presentem, doncs, igual ens trobem que el tema de l'FP pot ser positiu. I jo m'alegraré que, en l'FP, el got sigui ple. O sigui, m'encantaria que no pogués fer mai una interpellació sobre l'FP perquè el got sempre estigués ple, perquè ara, hi insisteixo, vostè em diu tot això del got buit, i tota aquesta història, no?

L'avaluació. Estem d'acord que les avaluacions tenen uns temps, però el que a mi em costaria d'entendre és com, quan jo vaig fer –o quan va sortir l'informe de l'INCE–, un grup d'aquesta cambra es va queixar que vostès fossin tan –entre cometes– «no sé què» per deixar-se avaluar per aquells senyors d'allà baix, i que vostè, en el fons, la resposta fos que desapareguessin de l'INCE. Miri, a mi em sembla que, simplement, no es deixa avaluar el que té por o no té seguretat en el que fa, i penso que no se n'ha de tenir, de por. És a dir, és impossible que en el tema ensenyament cap autoritat acadèmica o política ho faci perfectament bé, és impossible, perquè entrem en la variabilitat humana, que és tant el professor com el nano / nana..., professor / professora. I com que entrem en una variabilitat i individualitat humanes, no és un problema de lleis, és un problema de realitat. I el que s'ha de fer és veure si estem arribant a la realitat, si estem resolent els problemes, o no. I, d'això, jo deia aquell dia que no li donaré culpes a ningú, i fins i tot vaig dir que, si ho vol, la tindrà jo, la culpa. És a dir, el PP no volia exigir culpes: volia exigir solucions. Quan es fa un informe que és negatiu, no entenem que la solució bona sigui la de l'*avestruz* –que en català ara no em surt el nom–, l'estruc o no sé com es diu, aquesta, que és, doncs, nyaca, no? Doncs, no, mirin, la solució és dir: «Això està malament, i ens tancarem, pensarem, tal...», però que surti bé, perquè ja li deia que els nens de Catalunya no han nascut pitjor que els altres per saber menys matemàtiques, i li ho vaig dir amb insistència, no?

Cultura al món de l'ensenyament? Sí, claríssim, és clar, i és el que diu vostè. O sigui, jo el que vull dir no és que s'estudiïn totes les obres de Molière; és que en repre-

sentin alguna, en llegeixin alguna més i, si pot ser, que en vagin a veure alguna altra. I si les veiessin en francès, alguna, ja seria... espectacular, espantós. Teatre llegit a l'ensenyament no n'hi ha, per exemple. Seria bo que n'hi hagués, i jo, el que proposava, és que es fes teatre, dins els centres, i que es fessin audicions de música dintre els centres, no només *rock* «hortera», sinó també música clàssica, que és bastant educativa, eh? Això és el que proposo, és a dir, un pla de cultura, cultura pràctica.

Hi estem absolutament d'acord, però s'ha de fer, perquè jo també deia en una interpellació a aquest Govern que amb el Teatre Nacional haguérem pogut fer cultura, en fi, per als nascuts, els no nascuts i els futuribles, i ens els hem gastat en una sèrie de pedres, que, a segons qui, fins i tot li fan posar, almenys, la pell de gallina.

Gir al centre? Jo crec que ha interpretat bé el que volia dir, però li ho deia en matèria educativa. En matèria educativa penso que han de girar una mica al centre, perquè, de vegades, en algunes coses, no crec que es pugui definir com molt centrada, la seva actuació.

Això de la LOGSE? Són paraules textuais meves. Jo li dic que les lleis, les reformes no les fan les lleis, les fan els mestres que les apliquen. Ara, les lleis no les fan els mestres, les fan els parlaments, eh? I el que he dit és que aquesta Llei es va fer d'esquena als mestres i als professors, i no tenint-los en compte, i si vol li diré qui es va tenir en compte, que suposo que ho sabrà vostè, i l'antecessor encara ho sap més, i el de Madrid encara més, perquè, fixi's que jo, tota l'hora, he estat fent servir un discurs que suposo que ha sigut suficientment subtil perquè quedés clar que no anava sempre per vostè, ni per vostè ni pel seu Govern, perquè jo considero que vostès són mares de la reforma, eh? Els pares en són uns altres, que, curiosament, ara comencen a desmarcar-se del que van fer –això no deixa de ser curiós, no?–, i ara parlen de crèdits trimestrals, quan hi han votat en contra altres vegades. Serà interessant una tesi doctoral sobre l'evolució política d'alguns grups, no? Però, en fi, jo no culpo del que passa a l'ensenyament a Catalunya, només l'aplicació a Catalunya, en culpo la mateixa Llei. La culpo de com es va fer, i la culpo de com es va dictaminar i de com es va escriure i de com es va tirar endavant aquesta Llei. És clar, evidentment, vostès hi han tingut bastant a veure, però insisteixo que entenc perfectament que hi ha uns pares, eh? I la Llei la van fer, fonamentalment, tècnics, Ministeri o Conselleria –crec que més Ministeri–, i també psicopedagogs universitaris, que és la pitjor cosa que pot tocar a un alumne, i ho diu un professor que ha estat a l'Autònoma en un departament de pedagogia. O sigui, el pitjor que pot tenir un alumne davant és un psicopedagog universitari. Només queda una cosa molt pitjor: que és, possiblement, un catedràtic de teoria de l'educació; això ja pot ser el pitjor que pot tenir, perquè, evidentment, li sona el que és un nen exactament com a mi em pot sonar..., digui alguna cosa rara i quedarem exactes. O sigui, ni idea. Llavors, el senyor que sap el que és un nen és el pare, la mare, possiblement els veïns, i, segur, els professors de guix, i els mestres, molt més. Aquests, però els teòrics de ministeri i els professors d'universi-

tat, zero! En sabran, si són pares o mares en l'efecte que ho són, i, generalment, els que conec jo, fa molts anys que ho van ser, i tampoc no es pensin que esplèndidament –tenen un o dos fills com a molt, eh? (*Remor de veus.*) Possiblement perquè no s'hi aclarien, però això jo ja no ho sé, no?

Vostè em diu que m'ha parlat de flexibilitat tota la primera part de la intervenció. Si em sembla perfecte que parli de flexibilitat! Però jo no vull que en parli, vull que la practiqui. Miri, precisament, l'aplicació de la LOGSE a Catalunya no és flexible; és encotillada, aquest és el problema. Amb un petit matís: algun expert intel·lectual genial, segur, va confondre flexibilitat amb el fet de fer molts, molts foradets, i llavors, per a la flexibilitat del crèdit trimestral es tracta que n'hi hagi dos-cents de diferents. Algú ha confós això. No, la flexibilitat no la dona fer moltes caixetes, no; la dona que hi hagi poques caixetes però que un pugui passar d'una caixeta a l'altra, etcètera, i aquí hi ha hagut un error. És a dir, algun tècnic expert va fer moltes caixetes. Miri, el problema que té la LOGSE, i el problema que en té l'aplicació a Catalunya, és que em sembla que gent que no domina el tema ha dogmatitzat, i precisament la prova que no domina el tema és que ho ha dogmatitzat. Jo crec que els qui entenem –i en aquest cas m'hi incloc– en el tema educatiu en aula, entenem que veritats universals n'hi ha poquíssimes, i que el que s'ha de fer és adaptar-se absolutament a l'única veritat real que és el nano que tens al davant, nano/nena. Que és diferent aquest d'aquella, i llavors has d'intentar adaptar-te a això, però, tota la resta, tot el que sigui encasellar això, és fals.

L'educació, l'única possible i quasi perfecta seria la individual, però, evidentment, aquest cost no el podem assumir. Llavors, entenc que la flexibilitat ha de ser, precisament, aquesta, la que els deia abans: les segones oportunitats, i la d'entendre que hi pot haver errors orientatius, i que s'han de rectificar. Per exemple, no és flexibilitat això que els senyors que han fet FP1 no puguin fer la nova formació professional; això no és flexibilitat, això és un desastre! I qui diu aquesta diu més coses. Doncs, anem a flexibilitzar això, anem a fer de l'ensenyament el dogma de les excepcions –jo ja m'hi apuntaria o sigui el caos de l'excepció em sembla que seria pedagògicament més útil que no pas la rigidesa alemanya d'una llei absolutament tancada, i amb molts models, això sí. Crèdits trimestrals? Vinga crèdits trimestrals! Crèdits variables...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Francàs i Porti

Doncs, ho deixo aquí, em sap greu perquè tenia tres pàgines més, però, en fi, vostès s'ho perden, i jo també. (*Rialles.*)

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per contestar la rèplica... El senyor conseller no intervé més? Molt bé, d'acord.

Se suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda, a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i un minut i es reprèn a dos quarts de cinc i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pels lletrats Sr. Santaló i Sr. Muro.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, d'Ensenyament, de Cultura, de Treball, d'Indústria, Comerç i Turisme i de Benestar Social.

El president

Es reprèn la sessió.

Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la diputada Carme Tolosana, per un temps màxim de trenta minuts.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, voldria repetir això que ha estat dit més d'un cop des de d'aquesta cambra, des d'aquest punt, i és congratular-nos que, finalment, en divuit anys, hi hagi un debat monogràfic de política educativa. Segurament ja tocava.

La intervenció que jo havia preparat, i que havia intentat ordenar, tenia un espai obert per adaptar-se a la intervenció del senyor conseller i, per tant, no fer diàleg de sords, ell fer una exposició i jo fer la meua, sinó intercanviar opinions, informacions, realment, i constituir un debat. He de dir que em resulta una mica difícil perquè, davant d'una descripció des d'un lloc on es té molta més informació de la que puguem tenir els diputats –i ja en parlaré de les dificultats d'obtenir informació–, és difícil debatre res quan això no es contrasta, quan allò que es diu no es diu si ha estat suficient, no s'avalua, no es diu quines seran les intencions de futur. Per tant, m'hauré de limitar, en certa manera, a fer l'exposició ordenada que jo tenia preparada, i plantejar preguntes d'allò que m'ha semblat que la intervenció del senyor conseller no donava resposta.

Uns apunts previs. En la introducció històrica que vostè ha fet –no és qüestió d'entrar-hi, perquè consumeix molt de temps i jo no en tinc– s'ha descuidat, vostè, de parlar de la feina que han fet, històricament, els ateneus obrers a Catalunya, per a l'educació i l'emancipació de la classe obrera; s'ha descuidat també de citar els grups Freinet d'escola pública, precisament, de mestres que van tenir una implantació molt important, per exemple, a Lleida. I pel que fa a les lleis que en democràcia es van aprovar en aquest Parlament, penso que també hi ha hagut un descuit, segurament no voluntari, però un xic significatiu, que és no citar la Llei dita del CEPEPC, la Llei d'integració d'escoles privades a la xarxa pública que, per nosaltres, té una importància especial i una importància capital en la revaloració i en el disseny del model d'escola pública.

Voldria, com a punt de partida, fer un posicionament respecte a allò que entenem nosaltres important per a l'educació i allò que entenem nosaltres que ha de fer

l'educació. Per a Iniciativa per Catalunya - Verds, l'educació és un instrument cabdal per a l'emancipació personal i col·lectiva, i una eina indispensable de cohesió social. En aquests moments, l'educació ha d'esdevenir un mitjà fonamental per assolir el desenvolupament integral de les potencialitats de totes les persones al llarg de la seva vida i un element important en els processos de desenvolupament econòmic, social i d'equilibri territorial.

El que acabo de llegir no és una introducció preparada *ad hoc* per començar aquest debat, sinó que és l'encapçalament del nostre programa electoral. Perquè per a Iniciativa per Catalunya - Verds, l'educació és sempre, està sempre, en el cor de les nostres propostes polítiques.

Pensem, també, que el millor instrument per fer possible aquest propòsit és una xarxa pública potent, extensa. Perquè l'escola pública respecta la diversitat; és complexa i diversa com ho és la vida. L'escola pública diu «no» a la segregació i no expulsa l'alumne no model·lic ni la família conflictiva. L'escola pública és plural ideològicament. L'escola pública és –ha de ser, si no ho és– autènticament participativa. L'escola pública no té deutes de clientelisme. L'escola pública té un únic interès: els infants i adolescents. L'escola pública no és un negoci. L'escola pública no dona influència ideològica, i l'escola pública no provoca fractura social. Per tot això, i perquè està sotmesa al control social, amb una absoluta transparència, l'escola pública és la més autènticament democràtica.

Amb això voldria deixar clars dos punts. Nosaltres no volem basar aquest debat a dir que l'educació a Catalunya és molt dolenta. No, no ho és, però no és prou bona. És insuficient allò que s'esmerça per a la qualitat de l'escola, de l'educació a Catalunya. També volem deixar clar que no pensem que l'escola pública està degradada, és dolenta, és ineficaç, només hi van els que no poden anar a la concertada; de cap manera. Amb el que acabo de dir, em sembla que reconeixem totes les potencialitats que té l'escola pública. I és per això que reclamarem –crec, o pretenc fer-ho en aquest debat– major atenció, majors recursos i major extensió de l'escola pública. Però també he de dir que, de cap manera –perquè les lleis així ho decideixen i nosaltres som respectuosos amb els marcs legals i amb una realitat existent–, estem a favor de cap mena d'anul·lació o desaparició de l'escola concertada. Només volem el seu control, perquè s'alimenta de diners públics i perquè no tenim la certesa que tot allò que es fa a l'escola concertada, almenys, l'opacitat amb què es mou no ens ho permet certificar, sigui a favor de la qualitat de l'ensenyament.

Cal que ens preguntem ara quin és el model que tenim a Catalunya i si pot complir els objectius abans esmentats. Tenim una doble xarxa d'escoles, fins i tot, podríem dir una triple xarxa –pública, privada concertada i privada–, tot i que aquesta última, la privada, sigui poc rellevant quantitativament. La proporció és de 58% d'escola pública, 42% de privada; la més elevada de l'Estat; no pel que fa a centres, pel que fa a alumnes.

La LODE crea la figura de l'escola concertada i consagra aquesta doble xarxa. Tot i que nosaltres sempre hem estat fortament crítics amb aquesta Llei, és ben cert que la seva aplicació era una oportunitat per ordenar el sector privat i potenciar, encara que limitadament, el sector públic. Però, com s'ha fet aquesta..., o com es va fer aquesta aplicació a Catalunya? De la pitjor manera possible. Es concerta tot, sense cap exigència de qualitat; es mantenen, fins ara, en situacions agòniques els concerts –Nou Barris de Barcelona, o Sant Roc de Badalona en són un bon exemple–, i amb totes les benevolències possibles pel que fa a la transparència en els processos de matriculació i pel que fa al nombre d'alumnes per aula –45 en els moments de major amplitud demogràfica. Primera oportunitat perduda.

Segona oportunitat. Vostès ens diuen moltes vegades que són i han estat necessaris per governar a Madrid. I què n'aconsegueixen? Què han obtingut? La LOPEGC: una llei que, fonamentalment, accentua els aspectes menys progressistes de la LODE. I voten en contra de l'admissió a tràmit d'una llei de finançament. Segona oportunitat perduda.

Tercera oportunitat. La davallada demogràfica, coincidint amb l'aplicació de la LOGSE. Però, què passa? Que sense cap necessitat d'escolarització que ho justifiqui, es permeten als grans centres confessionals, encara ara, 37 alumnes per aula a l'ESO; i es flexibilitzen les exigències per sota –mitjanes de cicle d'educació infantil, en comptes de mínims per aula–, autorització de noves línies prèvia la preinscripció, que es concertaran després automàticament, mentre que, paral·lelament, en el mateix territori, es tanquen línies públiques, s'impedeix l'oferta de la xarxa pública i es prescindeix de les indicacions del Mapa i dels acords de la resolució de mínims, molt de mínims, que es va aprovar en aquest Parlament.

Alguns exemples. Diu la Resolució: «Respecte al dret d'elecció del centre per les famílies per a la qual cosa la planificació educativa té en compte la doble oferta de centres de titularitat pública i de centres concertats, d'acord amb les proporcions que s'han anat configurant en la societat catalana els darrers anys.» I en aquest sentit, concreta l'oferta pública i l'oferta a concertar en cada zona. Però la realitat ens diu una altra cosa. Per exemple, sortia a la premsa, a l'Hospitalet es preveien 25 línies d'oferta a l'educació infantil a privada i avui se n'oferten 37. A secundària, se'n preveien 18 i en l'actualitat se n'han ofertat 42. A Barcelona ha disminuït de 24 línies l'oferta d'ensenyament públic, i d'ensenyament a l'ESO en tenim 290 previstes a la privada concertada, i avui en dia 308 ofertades realment; 221 previstes a la pública, i avui en dia 161 ofertades realment.

I hi ha una altra qüestió: o bé es concerten, en el cas de Barcelona, 47 escoles amb una sola línia d'ESO. Quina és la garantia de qualitat? Un cop més es mostra clau el procés de preinscripció i matriculació d'alumnes. Cal una modificació de la normativa que permeti un control social. Que miri que demanem poc, només demanem el compliment de les lleis existents. I les tendències de la política educativa del Govern de Convergència i Unió tenen una tendència clara, una línia clara: de concerts

a nivells obligatoris, amb poca comprovació de qualitat i de necessitat d'escolarització, a concerts a nivells postobligatoris, a subvencions automàtiques sense control i, finalment, la traca final, el xec escolar, al primer cicle d'educació infantil.

El model educatiu que proposa la LOGSE és l'escola comprensiva; pot dur-se a terme aquest propòsit amb una escola concertada que eviti situacions conflictives i amb concentració de problemes en determinats centres públics? I la separació dels subsistemes educatius –adults, universitat, ensenyament primari i secundari–, també és una característica, pel que fa a la definició del model, que en parlarem més endavant i que ens dona un disseny no realment entusiasmador.

Parlaré ara del finançament. La pregunta. Perquè la intervenció del conseller, com deia abans, descrivia moltes coses, però es plantejava pocs reptes de futur; valorava poc si havia estat efectiva o no la política que s'havia aplicat. Nosaltres preguntem, s'han esmerçat els recursos necessaris? Estant vostès satisfets del que s'ha fet? Troben que és suficient?

Pel que fa al PIB, miri: aquí, realment, m'ha passat allò d'*excusatio non petita, accusatio manifesta*. Jo anava tranquil·la pensant que, més o menys, perquè les dades són estatals, quan consultava les dades d'inversió del PIB a l'ensenyament, a organismes tipus OCDE, que em permetien una comparació amb la resta de països europeus, etcètera, trobava que Espanya estava per sota de la mitjana, però amb un règim relativament esperançador, si es canviaven les polítiques o la tendència de les polítiques que es portaven en els últims anys. Però, quan vaig llegir un informe que havia fet el Consell Superior d'Avaluació de Catalunya, vaig veure que hi havia una plana sencera de justificació de per què el PIB, a Catalunya –la inversió del tant per cent del PIB a Catalunya– era diferent i, finalment, no deien quina era aquesta inversió, i, és clar, em vaig sentir absolutament inspirada per calcular-la. No sé si he tingut tota la informació necessària, però la inversió, respecte al PIB de Catalunya, és molt inferior a la de la resta d'Espanya. I, si tinc una informació equivocada, apunti-ho al seu dèficit, senyor conseller. No donen mai la informació que s'hauria de donar, si no, no ens caldria, als partits de l'oposició, especular amb possibilitats que anem deduint d'allò, d'aquelles dades que amb dificultat obtenim.

Nosaltres ens preguntem: el plantejament d'una reforma, que vol allargar l'escolaritat obligatòria, que vol satisfer la demanda de zero a tres –atenció!: com a dret a l'educació, no com una necessitat d'ajustament a les mares que treballen, sinó com un dret a l'educació dels infants–, que vol modernitzar l'FP, donar impuls als ensenyaments de règim especial –d'idiomes, artístics, musicals– i donar resposta als reptes del segle XXI: societat multicultural, educació al llarg de la vida –i aquí és impossible no fer un esment de la situació de l'educació d'adults a Catalunya, especialment penosa–, els avenços tecnològics, la globalització..., realment, sense un pressupost extraordinari i específic, es poden abordar aquests reptes? M'agradaria que em contestés aquesta pregunta.

Però hi ha una segona qüestió: aquests recursos, que nosaltres trobem insuficients, s'han distribuït equitativament? Miri: a una pregunta que jo els vaig fer, resulta que una escola privada de Tarragona, el 92, havia rebut una subvenció –és a dir, ni un préstec ni cap cosa que reclamés una contrapartida– a fons perdut per realitzar obres de modificació del centre –el 92. Per tant, ben bé a partir del 95, no han necessitat subvencionar les reformes de les escoles concertades; ja ho havien fet abans. O bé provenen de fons diversos; recordo un tema d'un poliesportiu a Tremp –d'una escola religiosa, també, inaugurada per la senyora Marta Ferrussola, acompanyada de directors generals i del delegat del Govern de la Generalitat a Lleida– que s'havia fet amb diners de la Direcció General d'Esports, amb diners públics, però no d'Ensenyament. I també recordo –perquè també hi he anat– la ciutat de Móra, on la pavimentació de la pista d'esports –ja no el poliesportiu–, una pista al pati,* s'havia fet amb l'aportació de les famílies i amb una certa aportació de l'Ajuntament. És equitatiu? En tinc dubtes.

Vostès ens diuen sempre: «Es gasta més per l'escola pública.» Oh, és clar; atén situacions molt més costoses! No hi ha escoles privades a l'escola rural. Però també hi ha l'opacitat de la concertada. En els pressupostos –i avui ja s'ha esmentat– tenim 17.000 milions que no es pressuposten mai –però que sí que es liquiden– d'increment en el tema de concerts educatius. No ens podem sentir tranquils amb aquest finançament. Nosaltres pensem que cal arbitrar els recursos necessaris, que cal presentar un pla de finançament de l'ensenyament a Catalunya.

Un altre tema que ens sembla que un debat de política educativa hauria d'haver abordat és si amb les polítiques que s'estan aplicant al llarg d'aquests divuit anys de Govern de Convergència i Unió hi ha una garantia de drets suficients. La pregunta és: queden garantits els drets a l'educació en condicions d'igualtat per a aquelles minories amb especials dificultats? Hi ha una política de beques suficient? Aquest dret d'elecció de centre queda garantit amb aquesta manca de transparència que hi ha en els processos de preinscripció i de matriculació? Hi ha la informació suficient? La saben totes les famílies, que tenen condicions per assumir aquesta informació o per assimilar aquesta informació molt diferents. De vegades, fins i tot pel seu origen cultural, vénen d'altres països on no hi ha la mateixa llengua ni l'alfabet. El Departament d'Ensenyament dona tota la informació necessària? Cal una modificació de la normativa –reclamada des de fa molt temps–, una modificació de la normativa d'admissió d'alumnes.

I, d'una altra banda, a Barcelona –per posar un exemple que conec bé–, hi ha zones on la insuficiència de l'oferta pública es manifesta. Hi ha moltes famílies que fan opció d'oferta pública, d'ocupar una plaça pública que no poden satisfer, perquè no tenen oferta suficient o la poden satisfer en condicions rocambolesques.

Un altre punt important: realment, les famílies tenen coneixement, amb equivalència d'informació, del seu

(*) L'oradora demana que es faci constar que es referia al «pati del CEIP».

7544

dret a tenir un ensenyament laic per als seus fills? No cal que els recordi –perquè aquest Parlament, aquesta cambra, ja ho ha debatut– la nostra posició respecte als acords i al seu desenvolupament respecte a l'ensenyament de la religió a Catalunya.

Està garantit el dret dels nois i les noies al coneixement de les dues llengües, la discriminació positiva que això reclama, sobretot pel que fa als centres concertats? Quin control tenen vostès que s'estigui fent una normalització lingüística adequada als centres concertats? Com es garanteixen els drets d'aquests alumnes?

I l'oferta d'adults, de formació d'adults en el sentit més ampli que diu la Llei de formació de les persones adultes, aprovada per aquest Parlament, garanteix el dret a l'educació al llarg de la vida? La gratuïtat és una fita aconseguida? Què ens proposen vostès? El senyor Francàs deia: «No pot ser tot gratuït avui, demà i demà passat mantenim les famílies», amb una certa ironia. No parlo d'això, vostès ja m'entenen. Parlo de què volen dir les activitats complementàries, i com això és un element de discriminació per a l'accés a aquella escola que, suposadament, poden voler triar determinades famílies.

I la garantia social, que també és un dret, un dret –i molt progressista– recollit per la LOGSE, queda garantida per a la totalitat de l'alumnat que ho necessita en condicions de qualitat? Hi ha la informació suficient? Hi ha l'orientació suficient i efectiva perquè aquests nois i noies entenguin que aquesta oportunitat és important per desenvolupar les seves vides i per gestionar eficaçment el seu futur?

Parlem ara de la qualitat de l'educació. M'agradaria fer una petita reflexió: de quina qualitat parlem? Dels rendiments acadèmics: notes i assignatures? He sentit en alguna intervenció la importància de l'assignatura. Segurament, però de veritat l'escola no ha de saber incorporar als paràmetres de qualitat els valors, la coeducació, l'escola democràtica, la participació com a element de qualitat i element de formació per a la ciutadania: la potenciació dels consells, els drets i deures de l'alumnat?

Ens sentirem satisfets amb l'excel·lència acadèmica d'uns pocs, incrementant els aspectes selectius del sistema educatiu? D'això, em poden dir vostès que no han fet cap política concreta que afavoreixi això, però, de vegades per omissió, o per no-intervenció, s'afavoreixen polítiques que traspuen a l'opinió pública determinats conceptes. De veritat, em poden garantir vostès o podem afirmar tots plegats –no vostès– que no es traspu la idea que per tenir un bon resultat acadèmic el que has de fer és anar a l'escola concertada perquè allí sí que no hi ha conflictes i el rendiment és molt alt? De veritat, de veritat, és això el que importa?

Perquè això no succeeixi, perquè es doni la compensació necessària per equilibrar els punts de partida –perquè no sempre ni la majoria de les vegades no és un problema d'intel·ligència o capacitat dels alumnes, sinó de condicionaments socials i, moltes vegades, conjunturals... He dit més d'una vegada que es confon el diagnòstic amb el pronòstic; aquell que té dificultats d'entrada no vol dir un pronòstic de fracàs, si es posen

els mitjans necessaris. S'amplien els serveis educatius de molta qualitat i –reconegut per tothom– la funció dels EAP, dels centres de recursos, de l'educació compensatòria...? stà reconeguda la seva qualitat; no he sentit mai parlar malament d'aquests serveis, al contrari; he sentit dir: «En necessitem més, perquè són realment efectius». Es fan, també, polítiques per compensar aquesta insuficiència?

Es fomenta la coordinació entre els diferents nivells educatius? I, quant a l'autonomia de centres –no només de centres de secundària, de centres de primària, de centres de secundària, de zones d'escola rural–, té el reconeixement necessari, que vol dir el suport als seus projectes educatius de centre, als seus projectes curriculars, que són la millor resposta a les necessitats i a les demandes dels alumnes concrets? La fragmentació dels subsistemes educatius –adults, universitat, educació no universitària, formació ocupacional, altres coses que van vinculades a Benestar Social, a Sanitat i a Treball–, quan es tracta de la inserció o del pas de l'escola al món del treball, aquesta dispersió de competències realment garanteix aquesta qualitat o en són un obstacle?

Ens va arribar aquests dies –i ara m'està bé dir-ho–, que, quan he sentit tantes vegades en aquest debat –jo crec que excessives vegades–, el desencantament, el desencoratjament, el desencís del professorat..., doncs, jo en tinc una percepció diferent. He percebut irritació –molta–, insatisfacció –molta–, però he percebut –perquè estic colgada d'*e-mails*, de propostes individuals i col·lectives perquè les porti a aquest debat– ganes de canviar, que les coses vagin millor, que això sigui diferent perquè pot ser-ho, perquè hi ha unes potencialitats necessàries; segurament no uns recursos, però les potencialitats necessàries perquè això sigui.

Aquesta fragmentació dels subsistemes, que trenca amb els conceptes més mimats d'una bona educació: la relació entre teoria i pràctica, la capacitat investigadora d'aquells que estan a l'aula per donar respostes adequades als problemes concrets, realment facilita i dona la qualitat d'ensenyament, els mitjans per abastar una qualitat d'ensenyament? Nosaltres pensem que no.

Un altre apartat: el de gestió i administració. L'article 103 de la Constitució –avui estem per retenir fites històriques– diu que l'Administració pública serveix amb objectivitat els interessos generals i actua d'acord amb els principis d'eficàcia, jerarquia, descentralització, desconcentració i coordinació, amb submissió plena a la llei i al dret. Nosaltres, com que pensem que tot és millorable, afegiríem: «Principi de subsidiarietat, eficiència i equitat», i també faríem nostres les definicions que en el Congrés de renovació pedagògica es va fer sobre el que havia de ser l'Administració educativa, i ens deien –no m'importa consumir un parell de minuts, perquè em sembla substancial–: «Una Administració democràtica ha d'estar al servei de la comunitat educativa; ha de plantejar-se les qüestions administratives des del compromís social i la dimensió ètica de l'acció; ha de ser eficaç en la consecució dels seus objectius: eficient quant a l'optimització de recursos i equitativa en la seva distribució. L'Administració educativa s'hauria d'organitzar sota el principi de subsidiarietat, acostant i descentralitzant les decisions a l'àmbit que afecten.

Això faria possible una participació real, una transparència més gran i una actuació més ajustada a les necessitats. Aplicar el principi de subsidiarietat vol dir un reconeixement de l'autonomia de centres i una nova distribució de competències i recursos. La nova distribució s'ha de fer tenint en compte els centres educatius, els ajuntaments i els serveis territorials del Departament d'Ensenyament. L'Administració educativa ha d'establir mecanismes d'informació al seu personal –cal tenir cura del personal de l'Administració– i de coordinació entre els seus diversos serveis i estructures.»

Quant a aquesta dispersió de competència, que augmenta les dificultats de coordinació, incrementa els costos i la provisionalitat –per exemple, en el tema de construccions–, què pensen vostès..., com valoren vostès l'eficàcia, l'eficiència i l'equitat del funcionament de l'Administració que vostès governen? Vostè deia: «Jo accepto que estigui burocratitzada, i accepto les dificultats de canviar aquesta burocratització.» D'acord. Vostè ho accepta, jo ho accepto, però jo no tinc possibilitats d'influir en aquest canvi; vostè sí. Quins comptes reten a aquest Parlament? Què han fet vostès per canviar-la? Quins projectes de futur tenen per canviar aquesta Administració? La interlocució amb l'Administració no sempre és fàcil; més d'un cop, nosaltres, que som absolutament observadors dels mecanismes establerts, hem hagut de demanar una interlocució més directa, perquè aquells que haurien de ser els primers interlocutors no donen resposta vàlida.

I, finalment, l'avaluació de centres, l'avaluació del rendiment educatiu; però, i l'avaluació de l'Administració educativa? I l'avaluació del sistema educatiu? D'això, també en parla la LOGSE. També és un imperatiu normatiu, una obligació.

I, finalment, voldria obrir un apartat de compliment de les resolucions aprovades per aquest Parlament. Lamento dir que tenim una sèrie de resolucions aprovades –si no m'equivoco, eren unes deu– i que el compliment d'algunes d'elles és nul. Per exemple, la que vam aprovar recentment de cara a millorar les condicions de treball del professorat. I això no és banal, això condiciona. Tots diem: «Oh! la reforma, la fan els professors; què importants que són els professors i professores per millorar el sistema educatiu, ells suporten els canvis, gràcies a ells millorem!» Però, quines han estat les millores que s'han donat a la seva condició de treballadors de l'ensenyament? I això aprovat per aquest Parlament. Resolucions que afecten la formació professional, la garantia social, han estat complertes parcialment. I, a més, no hi ha hagut realment un control de seu compliment.

De l'educació especial. Un decret que tots esperàvem, que tots vam saludar, aprovat en aquest Parlament el desenvolupament d'aquest decret: la reordenació del sector, perquè és una cosa lògica i necessària. On som ara? Mesures. Algunes no les hem aprovat nosaltres, les ha aprovat el Parlament, però si són aprovació del Parlament s'han de dur a terme. Respecte a les condicions organitzatives dels centres de secundària, tampoc s'han complert. Què vol dir això? Clar, ara tenim una certa desesperança.

Ara farem un debat, i jo espero que cada cop el debat aportí més coses, les resolucions aportin més coses, fins i tot, que n'aprovem algunes que siguin, realment, alguna eina de canvi –ja no dic de transformació, perquè això no m'ho crec gaire, sincerament–, però es compliran? Serveix d'alguna cosa aprovar resolucions en aquest Parlament, quan el compliment és tan escàs i, de vegades, inexistent?

Miri, senyor conseller, el temps se m'acaba. Ja m'està bé perquè el reprendrem després de la seva intervenció; però, sincerament, des d'Iniciativa per Catalunya - Verds li volem dir que si no hi ha un canvi, un accent important cap al control de la qualitat de l'ensenyament en l'escola concertada, cap al reforç de la xarxa pública, cap al reconeixement de la tasca, amb mesures concretes –no amb digressions verbals o discursos– de la tasca dels professors i l'acceptació dels reptes que ens demana el segle XXI per a una societat nova i per a una Catalunya que nosaltres volem diferent, estem preocupats. Ja no es tracta de canvis de política de Govern. Segurament, el que reclama és un canvi de Govern.

Gràcies, senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de resposta, i sense límit de temps, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyora diputada Carme Tolosana. (Pausa.) És evident que hi ha diferències de base, de fonament, entre el pensament i l'orientació d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i de Convergència i Unió. Forma part, senyora diputada, de la naturalesa de les coses.

I, evidentment, com vostè ha dit, en relació amb el tema de la pública privada que, per altra banda, és un debat que no defugirem mai, perquè, efectivament, té una importància radical. Ja de principi –vostè ho ha reconegut– existien de cara a la Constitució, existien de cara a les lleis, i existeixen de cara a la praxi, des d'un punt de vista, diguem, teòric, des d'un punt de vista ideològic, i també des d'un punt de vista polític, diferències importants. Però –ho torno a dir–, això forma part de la política de les coses. Aquest és el Govern de Convergència i Unió, fem la política de la Constitució, la qual, en aquest tema, va merèixer unes reticències importants, que estem disposats a complir, faltaria més, no posaríem mai això en dubte de ningú, i encara menys de vostè i de vostès. Però que, en tot cas, es veu com una obligació a complir, de forma forçada, perquè va en contra del sentiment més íntim. I, per tant, hi ha algunes diferències que són radicals i que rauen en aquesta diferent posició de partida.

També és cert que, malgrat això, podem debatre d'aquests temes i podem arribar, en qüestions no fonamentals, a posicions de relatiu acord. Diria la senyora diputada que estan a favor d'una xarxa pública potent i extensa; també nosaltres. No és que hi estem a favor, l'estem fent. Abans jo parlava de poblacions, exactament seixanta, on mai havien tingut ensenyament secundari, i estava parlant del públic, i que ara s'entén

ensenyament secundari públic. Això suposa que, com a mínim, em considerarà, senyora diputada, que és estendre pel territori i estendre, en termes reals, la xarxa pública. I és potent, perquè tenim la voluntat que sigui potent. El que passa que aquesta potència de la xarxa pública i aquest creixement de la xarxa pública, almenys en la nostra intenció, no es fa amb una pretensió d'enfrontament, anul·lació o disminució de la privada.

Reclama la senyora diputada major atenció, majors recursos, major extensió, i és el que ho estem fent. A mi m'agradaria tenir més recursos. El responsable en matèria d'educació, el director d'un centre, el professor que no tingui imaginació per fer més coses i, per tant, per demanar i per necessitar més recursos, que s'ho faci mirar. No ens sobren els recursos, ni ens sobren els centres, ni ens sobren els professors, ni ens sobren els diners, a aquest conseller i suposo que a cap, però també he de reconèixer que hi ha recursos suficients. Tenim imaginació per posar més sobre la taula, però quan ens comparem d'una forma objectiva amb aquells que estan en situacions com les nostres, sense cap tipus de cofoisme, hem de dir «no anem malament», i això és veritat.

Senyora diputada, jo mirava ara –en repassar quatre papers, i no els he agafat, però estan allà a la cartera– unes notes de premsa en relació amb majors recursos en la Gran Bretanya d'avui. I com el primer ministre britànic anunciava fa uns mesos, en la primària britànica, on estan amb una taxa d'escolarització, millor dit, de ràtio d'aula, de 34 per aula, es comprometia, l'any 2001, a reduir aquesta taxa a 30 en aquells que tinguessin menys de set anys. I per això d'aquí al 2001, per a tot Gran Bretanya, pensava dedicar-hi 5.200 milions de pessetes. Aquesta és la notícia. I jo dic, miri, en comparació amb això de la Gran Bretanya estem, objectivament, molt millor. Estem clarament molt millor. I podríem disminuir les ràtios, que a la nostra mitjana no arriba a 20, i podríem incrementar els professors, que estem en uns 43 per grup. I podríem tenir més escoles i més recursos, però, en tot cas, ara ja, en aquest moment que estem parlant, estem molt lluny, en el sentit positiu d'allà on serà la Gran Bretanya, en el supòsit que es compleixin les promeses del primer ministre l'any 2001.

Per tant, sàpiga que tenim imaginació per reclamar més recursos, cosa que, d'altra banda –ara no és present el conseller d'Economia, però, si no, podria certificar que jo també sóc partidari de demanar més recursos–, he de concloure que els recursos són suficients. I des d'un punt de vista comparatiu, he de concloure que podem comparar-nos, sense cap cofoisme, però per quedar bé.

Em diu la senyora diputada que es concerta tot o que es mantenen concerts agònics, o que en algun cas –ha citat el cas concret de l'Hospitalet, en podria citar d'altres– es tanquen unitats o grups de la pública. Jo dic que no és cert, que no es concerta tot, que només cal veure els recursos que em posen aquells concerts o peticions de concerts a què s'ha dit que no, que només cal veure les peticions o les queixes d'aquells que se'ls diu que no. Per tant, no es concerta tot, senyora diputada. Segurament, si governés –cosa improbable– Ini-

ciativa per Catalunya –i ho dic sense cap ànim polèmic– es concertaria menys, segurament. (*Algú diu: «Això, per descomptat.»*) Segurament, no ho sé... Si la previsió i l'afirmació de la senyora diputada, i ho dic sense ànim..., és a dir, si en les meves paraules s'interpreta que hi ha cap ànim en el sentit de manca de respecte, les retiro, perquè estan fora d'això, però si l'opinió és que es concerta massa, aleshores, és que concertarien menys. Jo dic que em sembla lògic que partint d'on partim, som on es concerta menys. És, simplement, una conclusió que hem potser debatut i que pot ser compartida o no, però que sembla lògica.

Miri, senyora diputada, allà on aquest desequilibri existeix, per raons històriques, a favor de la pública, i on la presència de la pública és molt més gran, o és simplement absoluta, a ningú se li ha ocorregut –i tampoc a aquest Govern– promoure la creació d'oferta privada que en aquella zona concreta comportés un equilibri de cinquanta cinquanta. No ho hem fet. Per tant, el dimensionament equilibrat s'ha de tenir en compte des del punt de partida i de la situació global, i fer-lo, dintre d'aquesta filosofia –si la diputada m'ho permet–, amb seny. I igualment allà on hi ha, amb raons històriques, una presència més gran de la privada, no ens hem dedicat a eliminar-la, però sí a construir i a potenciar la pública, en la mesura que ho permetin i que ho facin convenient les necessitats d'escolarització. Igual que això ho hem fet, en canvi, no hem fet, de cap manera, promoure iniciatives privades allà on el domini de la pública és absolut, perquè el concepte d'equilibri és un concepte dinàmic que parteix d'un principi i que pesa i condiciona el futur.

Com he dit aquest matí, senyora diputada, volem i fem una bona escola pública, potent i extensa, com demana la senyora diputada. I no estarem, de cap manera, en contra que hi hagi al país, de conformitat amb la Constitució, de conformitat amb les lleis, i de conformitat amb una realitat plural, al mateix temps, una escola privada que compleixi i que sigui també de qualitat.

Dissabte passat, a mi em varen convidar a inaugurar unes obres d'ampliació d'una escola privada concertada d'aquí, de Barcelona; l'escola Proa, al barri de Sants. Ampliació, d'altra banda, que s'ha finançat –com passa en tots els casos–, almenys, en els últims temps, sense cap aportació de diner públic. I vaig anar-hi perquè sóc el conseller de l'escola pública, però també sóc el conseller de la privada. Parlava, senyora diputada, de transparència. Doncs, és una escola transparent, és una escola de tots els pares, qualsevol que sigui pare té opció d'entrar en el que podríem dir el govern d'aquella escola. Per tant, dintre la privada està la reclamació de la diputada que no podem fer un calaix comú, que hi ha diferències i que el paper del Departament, igual que passa amb la pública, és procurar que les coses vagin bé. I allà on no van bé, en el supòsit que això passi, i en els casos que això passi, posar els elements suficients per reconduir o per recuperar la situació concreta que comporti aquest criteri de no anar bé.

Deia la senyora diputada, parlant de finançament –i hem parlat ja de si s'hi ha esmerçat suficient–, parlava en concret de la inversió a Catalunya en percentatges sobre el PIB; deia que és inferior a Catalunya a altres

territoris de l'Estat. Doncs, sí, és veritat; aquesta, precisament, és una prova més de la injustícia del sistema de finançament català. Nosaltres no som un estat independent, i, per tant, el sistema impositiu és el sistema general de l'Estat, que comporta, d'altra banda –i ho fem amb gust, i forma part de la nostra filosofia–, un criteri de solidaritat i de repartiment, de forma que aquelles regions o comunitats de l'Estat que tenen un PIB més baix gasten més en educació, però no perquè hi posin els governs més diners, sinó perquè, com a conseqüència de l'esforç fiscal de Catalunya, una part dels diners que es generen a Catalunya van a aquelles regions i van a l'educació d'aquelles regions. I ens sembla bé; no ho discutim, ni ho critiquem, però és una realitat evident. No es pot parlar en termes de PIB si les fronteres no són fronteres, perquè precisament dintre d'un estat el sistema fiscal té una important funció redistributiva. I, si ho mirem només en base al PIB que es genera, estem fent uns càlculs que són correctes des del punt de vista matemàtic, però que no són pas vàlids.

Senyora diputada, si miressin el dia de demà, quan tinguin les transferències fetes, el percentatge del PIB que gasta la Comunitat de Madrid, li asseguro, senyora diputada, que li sortirà en tots els casos molt inferior al de la resta d'Espanya. Entre altres coses perquè, com passa a Barcelona –però a Madrid encara més–, múltiples empreses tenen la seu fiscal a Madrid, la qual cosa no significa que els ingressos es generin a Madrid, ni que tampoc... I això comporta uns desequilibris, en funció de despesa sobre el PIB, que qualsevol economista que tracti aquests temes li podrà explicar millor que jo, que no ho sóc, a la senyora diputada. Però és evident, sense necessitat de ser un gran especialista, que la funció redistributiva de la renda que té el sistema fiscal –i hi estem d'acord; no en com està, però estem d'acord que el sistema fiscal ha de ser redistributiu, i no només a nivell de les persones: també a nivell dels territoris– comporta, efectivament, que els comptes surtin millor en igualtat de despesa, en funció del PIB.

No he volgut treure les dades, que estan aquí –i si la senyora diputada hi té interès, després intervindrà i les hi donaré–, però, quina és la despesa per alumne en les diferents comunitats autònomes o en les diferents administracions educatives espanyoles? O com ha crescut, l'últim any, l'increment de la despesa per alumne en la pública, en les administracions educatives espanyoles? O com nosaltres, des de l'any 90 fins ara, hem crescut sempre per sobre del creixement del PIB nominal? I que, per tant, la despesa catalana en educació ha estat sempre per sobre del creixement del PIB, o del creixement de l'índex de preus al consum, la qual cosa significa un esforç del Govern i una prioritització pressupostària per part del Govern de la despesa en ensenyament.

I sí, senyora diputada, s'han distribuït racionalment, aquests recursos, i es distribueixen d'una forma transparent i pública. Jo no tindrà mai cap tipus de dificultat –al contrari– ni de reticència a donar la màxima transparència amb relació a com es gasten els diners. Un exemple –que li haurà arribat, m'imagino, ja a la senyora diputada–: ahir vaig presentar una decisió del Govern, de fa tres dies, la despesa de 4.560 milions de pessetes en obres RAM, i la informació que vaig donar

a tothom –i, si la senyora diputada necessita més informació, només ha de demanar-la, que no només perquè ho exigeix el Reglament d'aquesta cambra, sinó perquè és de justícia i perquè la hi volem donar–, a tothom, és una distribució per comarques, una distribució de tot tipus, que permeti conèixer, a aquest nivell de gran informació, què és el que s'està fent. Encara més si un es mira les memòries del Departament, o la multiplicitat d'informació que procurem donar.

Per tant, tota la transparència que es vulgui i tota la transparència que es necessiti, senyora diputada. No tenim res a amagar; al contrari, tenim moltes coses a explicar, perquè moltes de les coses que s'expliquen ens són clarament favorables, perquè portem una política educativa que, malgrat les dificultats pròpies d'un canvi tan profund com el que estem fent, és per a nosaltres molt important.

Parlava també la senyora diputada de la fragmentació dels subsistemes. Miri, les organitzacions i com s'organitzin les coses indubtablement influeixen sobre el resultat, però és una influència relativa. La capacitat de coordinació que jo tingui o que els directors generals dels departaments tinguin amb el comissionat Joan Albaigés des d'un punt de vista de relació entre universitats i el sistema d'infantil, primària i secundària no ve condicionada d'una forma substancial pel fet que estiguin en una mateixa conselleria o no. I, en tot cas, és una decisió del president i del Govern que jo respecto; la senyora diputada pot opinar el que vulgui, i també respectaré la seva opinió, però jo li asseguro que aquests nivells organitzatius no són substancials. Tenen pros i contres, tenen avantatges i inconvenients; igual que es poden posar d'una forma parcial avantatges en una qüestió concreta, es podrien posar inconvenients si es miressin des d'un altre prisma o amb unes ulleres d'un altre color.

Igual, senyora diputada, quan parlem del principi de descentralització i del principi d'autonomia; jo ho defensava aquest matí. Però, primer, no estem per fer un nou repartiment competencial; les competències que són dels municipis són dels municipis i les competències que són de la Generalitat són de la Generalitat, la qual cosa no significa que no es puguin exercir, amb un grau important de participació en la presa de decisions, i sobretot la participació en organismes de consulta i de participació. Però hi ha un repartiment de competències. Podem tocar-lo. Podem parlar, posem per cas, el dia de demà, potser –no ho dic com un propòsit, simplement com un quelcom que podem reflexionar–, de si aquesta experiència que estem fent per via d'agregació, que el transport i el menjador els facin els consells comarcals, convé instituir-la d'una forma segura i no estar pendants tots d'un conveni cada any. I podem parlar d'altres coses. I aleshores, es produeix fragmentació, senyora diputada? Si ho fan els ajuntaments, no hi ha fragmentació? S'assegura una més gran coordinació entre els diferents municipis?

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

7548

Per tant, estem com abans, amb quelcom que té dues cares: la cara de la proximitat, que és una cara positiva, i la cara de l'atomització, que és una cara negativa. I dintre d'això haurem de cercar el mecanisme més fàcil d'equilibri, perquè nosaltres també estem pel principi de subsidiarietat. El que passa és que el principi de subsidiarietat té uns límits, en els moments concrets també. Posem per cas, la senyora diputada sap que la formació professional difícilment es podria municipalitzar, en tots els casos, perquè comporta l'existència d'ofertes que van més enllà del municipal, i, per tant, haurem també d'implantar mecanismes de participació d'aquells municipis que envien allà per força els seus alumnes i que alguna cosa hauran de dir, al govern d'aquell centre o en la presa de decisions, de com s'ubica o quin és el mapa.

Per tant, les coses, senyora diputada, no són tan blanques ni tan negres com de vegades volem. I aquest impuls i aquesta pretensió de subsidiarietat i d'autonomia de centres, els tenim. Ara, no em plantegi d'una forma absoluta una municipalització dels serveis educatius, perquè planteja també problemes i, per altra banda, com sap la senyora diputada, exigiria unes reformes molt importants d'aspectes legislatius i d'aspectes organitzatius.

Parlava la senyora diputada de com millorar en molts d'altres aspectes. Hi estic d'acord. Ha dit el tema de la hiperburocratització; bé, en parlaré d'un dia. S'han fet coses i es faran més coses, i m'ho agafo com un repte personal, no només impulsar això, sinó mantenir informats aquesta cambra i les senyores diputades i els senyors diputats.

Parlava de com hem de millorar els sistemes d'informació. La senyora diputada és conscient i és sabedora dels avenços que en aquest sistema s'estan fent i que en aquesta qüestió s'estan fent. Si ella entén i jo també entenc que encara hi cal aprofundir, ho farem. Però, evidentment, coincideixo amb ella que, tot allò que sigui que als pares, a la societat en general, als alumnes i a les professores i professors i a la resta de persones que intervenen de forma directa en l'educació els arribi una informació transparent, clara, diàfana, intel·ligible i correcta, és bàsic. I, en la mesura que s'hagin de millorar els processos, es farà. La senyora diputada és conscient que s'han millorat, i jo sóc conscient que encara queda un camí per recórrer.

Més enllà dels plantejaments bàsics, d'allò que en podríem dir les arrels ideològiques, no estem tan lluny, senyora diputada. Ens guia, a vostès i a nosaltres, l'interès pel país, l'interès per l'educació i l'interès per la gent. Fan un paper d'oposició que els honora, que, per altra banda, és conseqüència de la seva voluntat, i també de la seva situació concreta d'ara, que respectem, i fem un paper de govern que té les seves limitacions, les limitacions que comporta sempre governar, i a partir d'aquí hi ha una dialèctica entre oposició i Govern, que és consubstancial a la democràcia i que ens permet avançar a tots. Hi ha diferències, algunes, he dit, que segurament continuaran subsintint; i després hi ha aspectes concrets en els quals, com en el passat, podem col·laborar.

I, per no allargar-me més, complim les resolucions d'aquest Parlament, i en donem compte. El que passa és que segurament l'anàlisi del compliment també aquí difereix. En temes, en concret, de formació professional, jo he tingut, personalment –personalment–, un interès molt, molt profund que es compleixin fil per randa –si se'm permet l'expressió– les resolucions d'aquest Parlament. I el mateix puc dir en programes de garantia social. Que, per cert, no es pot dir que no hi hagi hagut una oferta suficient; es pot demostrar amb xifres, amb llistats concrets, que l'oferta ha estat superior, els dos cursos en què han funcionat aquests programes, per sobre de la demanda, i ho continuarem fent. I si la senyora diputada, en aquest tema en concret, que és molt important, demana encara d'aprofundir la informació als usuaris i als centres, ho farem. Res més.

Moltes gràcies, senyora diputada; moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. Ara, si ho desitja, la senyora diputada pot fer rèplica. (*Pausa.*) Doncs, molt bé. Té deu minuts.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats... Clar, senyor conseller, vostè no m'ha contestat les preguntes; ha contraposat els seus plantejaments als meus, que no és exactament el mateix. No vull ara entrar a debatre qui defensa més la Constitució, si vostès o nosaltres; no crec que sigui el tema d'aquest debat. Nosaltres la defensem amb tota convicció, i també amb tota la tranquil·litat que cal modificar allò que convingui quan convingui, amb tota la sensatesa, que és precisament una de les nostres característiques.

Això és un incís, però estic una mica preocupada, perquè sempre surt la política del senyor Blair com a paradigma de la política educativa. Mirin, el sistema educatiu anglès és un dels menys eficaços d'Europa. Ha tingut uns centres elitistes d'altíssim prestigi, però la formació bàsica és dolenta des de fa molt temps; són els últims que van aconseguir una educació obligatòria, extensiva i garantida de qualitat. Alemanya pot ser un exemple, el Japó pot ser un altre exemple, però Anglaterra no ho ha estat mai, un exemple! Això ha tingut uns certs avantatges de flexibilitat, que potser ara podríem contemplar com a bones, de descentralització, però, com a sistema modèlic d'ensenyament obligatori, no ho ha estat mai. De centres elitistes sí, però no ho ha estat mai, un sistema obligatori modèlic. I, després, de què són hereus ara els governs, o el Govern actual? De molts anys de conservadorisme. I ara han d'endregar el que el conservadorisme i la gasivitat en inversions educatives i en serveis públics porten com a conseqüència. Per tant, com a exemple, francament... Potser nosaltres hi haurem de pensar quan, algun dia, intervinguem en el Govern d'aquest país..., que, desenganyis, potser està més a prop del que vostè es pensa. (*Remor de veus i rialles.*)

Hi ha una altra cosa que em dol profundament quan la sento a dir, senyor conseller: vostè –i fa molt bé de dir–

Punt 1

ho— és conseller de l'escola pública i de l'escola concertada, i de la privada, és el responsable de l'ordenació de l'ensenyament a Catalunya; però hi ha una diferència: vostè és conseller de tothom, però només és titular de l'escola pública, i aquest és el desavantatge de l'escola pública, que de vegades sembla que no tingui titular. I, en canvi, l'escola privada té un conseller i un titular, i a l'escola pública no sempre funciona el seu titular com ho hauria de fer. El tema del PIB, què vol que li digui, senyor conseller?, vostès que són clau en el govern d'aquest país, i aproven una reducció de l'IRPF que comportarà 600.000 milions de reducció d'ingressos de diner públic, què vol que li digui, ara, si el PIB els és favorable o no? I la distribució, i que no som Estat i no sé què, no sé què vol que li digui.

Hi ha una altra cosa: com que no tinc cap origen de formació..., tinc un origen de formació racional, i he anat sempre a l'escola pública, doncs, no tinc tendència a buscar culpes ni pecats, però sí responsabilitats! El que ara tenim d'algú ha de ser responsabilitat, divuit anys de govern, no de vostè, però de govern, sí: divuit anys del mateix Govern! En allò que ara és insuficient, alguna cosa hi tindrà a veure el qui ens ha governat durant divuit anys, penso jo!

És clar, la despesa a l'escola pública. Això és un tema tan repetit que ja és cansat de fer-ho. És clar, quan hi ha més escola pública, menys important és la despesa per alumne a l'escola pública, perquè menys està concentrada la situació conflictiva, la situació que requereix una resposta costosa, la situació de dificultat en l'escola pública. Quan tot és escola pública, la despesa és repartida i, per tant, no es pot comparar una escola pública molt costosa amb una escola concertada, que depura els conflictes i, naturalment, és menys costosa. Quanta escola rural concertada hi ha, privada? Cap, cap ni una! Perquè no és rendible! A determinats barris de Girona, del Prat, alguns de Lleida, no n'hi ha ni una, d'escola concertada! Perquè no hi són, perquè és car, i és poc rendible, i porta conflictes, i t'has d'esmerçar a solucionar-los! Això no es pot generalitzar; també hi ha escoles concertades que tenen un paper solidari en els seus territoris respecte a la situació del territori, no vull fer ara coses *urbi et orbi*, però, és clar, si matisem, matisem del tot, senyor conseller!

I, és clar, hi ha una altra cosa que he intentat dir-li, potser no amb gaire èxit, perquè no m'ho ha respost. Diu vostè: «Gastarem tant en RAM.» Molt bé, això és constatable: vostè ho diu, el Govern ho aprova o ho aprovarà, i gastaran tant en RAM. Però, com ho valora? S'ha fet a temps? És suficient? Què pensem fer en el futur? Això és un debat —un debat—, no és una descripció, per a això ens envia un llibre! Tot això estem fent: memòria del Departament. Un debat és un debat! Cal que valorem l'acció de govern, si és suficient, si és la que calia, i quins són els propòsits de capteniment per al futur. Penso jo.

Un altre tema: la coordinació dels departaments. És, de vegades, difícil de valorar, i més des de l'oposició. Per tant, vostè em diu: «Ens hem coordinat, tots.» Em fal-

ten elements per poder discutir-li si hi ha hagut aquest intent de coordinació o aquesta coordinació. Però, de vegades, no és efectiva o, com a mínim, aquesta coordinació no es veu en les realitzacions. Perquè, escolti, hi ha un pacte per l'ocupació. Què vol dir, que afectarà tothom menys els serveis educatius? Que a l'educació no cal buscar jaciments d'ocupació? No cal estimular la creació de biblioteques que donarien nous llocs de treball? L'ocupació va per uns altres circuits? Això no ens importa, a Ensenyament, que, a més, seria una autèntica coordinació entre pactes per l'ocupació i millora de la qualitat dels serveis públics? Li ho deia abans: hi ha serveis educatius que tenen una valoració òptima —òptima. Nosaltres no diem pas que tot es faci malament, però, justament perquè són òptims, són eficients, i la gent n'està molt contenta —per dir-ho d'alguna manera—, els EAP, per exemple, la creació o la institució del psicopedagog, en determinats centres de secundària, que no a tots encara... Això, jo no li dic que estigui malament, li dic que és insuficient, i li demano que em digui, d'una manera concreta, quin és el propòsit de capteniment del Govern per donar resposta a les necessitats ara que hem trobat una fórmula adient.

Escolti, les 30.000 places de zero a tres. Estic encantada! Quan?, el 2080, el 2010, el 2100? En col·laboració amb la iniciativa privada? Sospitós, senyor conseller, sospitós. Amb una política que ha aconseguit com a gran fita disminuir en un centre, en divuit anys, l'oferta pública per a tot Catalunya, sospitós, que ara reclamin, vostès..., o que vostès alludeixin a la coordinació amb la iniciativa privada! És clar, jo no dic el que faran, li demano que m'ho expliqui vostè, si us plau!

Em diu vostè, les competències, la burocratització... Això, ja sap vostè, i ho sabem qualsevol persona que ens hàgim dedicat a l'ensenyament, que no és fàcil, que hi ha vicis de funcionament, que són unes maneres de funcionar difícils de tallar, i, d'això, ningú li dirà que només en té la culpa vostè, que això és un sistema funcional, és un sistema rígid, històricament rígid i, per tant, té dificultats. Però, és clar, de veritat hi ha alguna dificultat legislativa perquè vostès donin competències a les delegacions? Hi ha una Llei de règim local que diu que es poden cedir competències als ajuntaments; no hi ha cap impediment! Jo li he dit que hagi de cedir l'FP? Si ho he fet, li'n demano disculpes, i a la cambra sencera: m'he equivocat! Quan parlem de cessió de competències, tenim sentit comú: parlem de la gestió de la infantil i la primària, per exemple, que ha de donar resposta a situacions concretes de cada municipi concret...

És clar, nosaltres tenim una idea del que pot ser el principi de subsidiarietat, però no somiem, estem a la realitat! El principi de subsidiarietat comença per una autonomia de centres autèntica: allò que es pugui fer en el centre, que no es faci enlloc més; allò que es pugui fer al municipi, que no es faci enlloc més; allò que es pugui fer a la delegació territorial, que no es faci enlloc més, i exactament igual, diem: allò que pugui resoldre la comunitat autònoma, que no es faci en el Govern de l'Estat. Ho hem dit moltes vegades, la política de beques no és un problema d'estigmatitzar el Govern autonòmic, sinó de balanç, de propostes, de crítica, és clar

(*) L'oradora demana que es faci constar que es referia a «formació religiosa».

que sí, perquè no n'estem satisfets. Diu vostè: és un problema ideològic de diferència de models. Miri, no sé si ho he dit prou: diferència de models, evident, però és que, de la gestió del seu propi model, jo penso que hi ha molt a dir. I, per tant, aquest també és un repte, també és una pregunta que li fem. Perquè no es pensi que només ens queixem, senyor conseller, deixi'm que li digui que també tenim iniciatives i tenim propostes de resolució que creiem que poden aprofitar aquest debat, que poden ser aprofitades, i que ens poden ajudar a tots plegats, tots els partits de la cambra, i el partit del Govern, a buscar camins, com a mínim, de millorament, en allò que sigui possible, a partir de l'acord o del consens, de la situació actual.

Nosaltres demanem que aquestes decisions sobre l'educació infantil, sobre els zero - tres, siguin argumentades amb un mapa, digui-li com vulgui, amb un llibre blanc, amb un estudi de la realitat existent, de les necessitats socials, dels models i tipologia de centres, allò que deia la resolució, que jo crec que no s'ha complert suficientment, que he esmentat abans, referida al Mapa, que es faria un estudi per utilitzar els espais que quedessin lliures en els centres d'EGB, i a partir d'aquí, consensuat amb els ajuntaments –que són els que sí que també tenen responsabilitat compartida amb vostès–, que es pugui fer una proposta d'actuació.

Perquè, és clar, la iniciativa privada, què passarà, conseller? Passarà com passa ara amb els altres nivells educatius, que la iniciativa privada no té límits i una vegada hi ha incidit la iniciativa privada arreu la iniciativa pública deixant pas a la privada? Això passa en molts casos, senyor conseller! Jo no dic que vostès ho facin tot malament en la privada, però que no és equitativa, la seva gestió de recursos ni la distribució, ni com vostè tracta l'escola pública i l'escola privada, jo crec que no ho és, sincerament, i m'ho hauria de demostrar.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

De la formació professional. Aquesta és una resolució que és veritat que vostè n'ha donat comptes en aquest Parlament, del Mapa. Aquesta és de les poques de què hi ha control de compliment, però, és clar, on són els mitjans?, on són els recursos per formar el professorat i per donar l'utilitatge i l'equipament necessari perquè realment hi hagi una transformació d'aquesta formació professional?

S'està acabant el temps, i no podré dir-li totes les iniciatives que tenim; les rebran per escrit en el moment de les resolucions. En qualsevol cas, senyor conseller, no es tracta d'un joc necessari, inevitable, entre Govern i oposició, es tracta d'un debat en maneres d'interpretar la societat, d'entendre què vol dir una societat igualitària i d'entendre què vol dir la capacitat d'intervenció per transformar la realitat, que no és precisament una llei natural.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Per part del senyor conseller? Té la paraula, doncs.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, intervin-dré per dues raons: una, perquè heu fet una afirmació que no puc deixar passar, i una altra, perquè m'interessa molt sentir ara, de viva veu, les propostes que heu de fer, i la meua intervenció us donarà peu per fer-les.

De vegades, quan parlem vostè i jo, senyora diputada, ens diem, amb tota correcció, hi ha coses que diem que ens ofenen. Vostè sap que en mi mai no hi ha intenció d'ofendre, i jo sé que per part de vostè mai hi ha intenció d'ofendre. Des d'aquesta consciència, jo em sento ofès quan em diuen que no tinc el sentiment, l'actitud i la voluntat de ser el titular de l'escola pública de Catalunya. Si després em diuen que ho faig bé o malament, això ho he d'admetre, però des d'un punt de vista del sentiment, de l'actitud i de la voluntat, ho sóc, senyora diputada. M'hi dedico les vint-i-quatre hores del dia, i si algú em pot criticar des d'un punt de vista de l'equilibri que ha de mantenir el conseller en relació amb el fet de ser el conseller de la pública i ser el conseller de la privada, més se'm pot criticar des d'un punt de vista de decantar-me més a la funció de ser titular de la pública que no pas aquesta funció d'equilibri que jo deia abans. Li ho dic amb tot el sentiment, i la despesa a l'escola pública, és cert que ha de ser més gran; jo ho he dit sempre, senyora diputada. He posat l'exemple diverses vegades: a Esterri d'Àneu, per mantenir una secció de secundària, ha de ser la pública, no ho és la privada. Per tant, quan nosaltres diem que la despesa pública per alumne és el doble en la pública que en la concertada, també admetem això.

Però, miri, el nombre de professors en la primària i en la secundària, és més gran en la pública que en la concertada: més gran. Infantil i primària, per cada línia, catorze professors o tretze. I en la concertada, dotze, eh? I ho és també en la secundària. I tenim ràtios més baixes, i tenim salaris més alts en la pública; per tant, no només és conseqüència de la natural vocació que ha de tenir la pública per arribar a tothom –i que jo posava de manifest aquest matí–, sinó que també és conseqüència de la voluntat d'aquest Govern de tenir, com hem dit, una molt bona escola privada i una molt bona escola pública. I és clar que estem d'acord a incrementar, en la mesura que calgui, els serveis educatius! Però és que ho hem fet, i ho farem, en la mesura que calgui, d'una forma progressiva, i tant com calgui.

Recordo a la senyora diputada, i ara parlant de psicopedagogs, que fa cinc anys, crec, parlo de memòria, o fa sis anys, eren zero, zero! I avui també, si no m'equivoco, però m'equivocaré de molt poc, són 662. I a partir d'aquí, parlem-ne, però de zero a 662. I quan la meua dona va ingressar en un EAP, n'hi havia quatre, quatre a tot Catalunya. i ara sap la senyora diputada que n'hi ha molts més, molts més de quatre i molts més de quaranta, i molts més de cent, i molts més de dos-cents. Per tant, parlem d'això, i això no surt així perquè sí, sinó que és conseqüència d'un esforç en el qual tots podem col·laborar i coincidir en relació amb els desitjos, però que el qui ho fa possible i el qui ho fa real és aquest Govern, el Govern de la Generalitat, el Govern de Convergència i Unió.

I bé, he dit un compromís clar en matèria de zero a tres. El compromís del Govern és aquest: 30.000 places en sis anys. A partir d'aquí, parlem-ne, parlem de com. Perquè no hem volgut tancar això, i parlem de quan, i parlem dels mecanismes de coordinació. Parlem-ne, amb el benentès que deixarem jugar també, amb les regles del joc pròpies de la Constitució, de les lleis i del sistema democràtic, i amb els controls precisos, la iniciativa privada.

Veritablement, som partidaris del principi de subsidiarietat. I si cal aprofundir—que de segur que caldrà aprofundir-hi—, amb tota la prudència del cas, ho farem.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyora diputada.

El president

Té dret a contrarèplica, la senyora diputada, per un temps màxim de cinc minuts. Des de l'escó o des de...? Molt bé.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. El debat es mereix la solemnitat. (*Remor de veus.*) Miri, hi ha una qüestió, que és tan senzilla com aquesta. No sempre la no-intervenció exculpa d'allò que passa; consentir el que passa no vol dir que no siguis responsable del que passa. Ho dic pel que fa a l'escola concertada.

De debò, nosaltres parlem del control de l'escola concertada, perquè està sostinguda amb fons públics, però també perquè acull molts nens i nenes, i molts adolescents, i nosaltres tenim dubtes seriosos—no podem tenir-ne la comprovació, perquè hi ha opacitat— que no tenen l'atenció deguda, que no tenen els mitjans per a una normalització lingüística correcta, i tenim sospites consistents. Com que ningú ens diu el contrari i no se'ns demostra el contrari, tenim sospites que l'admissió d'alumnes no es fa correctament; sospites bastant argumentades, però, com que ningú ens demostra el contrari, continuem tenint aquesta sospita.

Senyor conseller, es tracta..., jo no vull ofendre ni vull ferir la seva sensibilitat, però es tracta que allò que no es fa o allò que es deixa de fer quan s'està al Govern també és una responsabilitat. Quan no es controla l'escola concertada, quan no es controla unes ràtios de quaranta-cinc alumnes o ara, sense cap necessitat d'escolarització, amb oferta pública, en molts casos, que podria absorbir aquest excedent, trenta-set alumnes per aula, això no és qualitat d'ensenyament, encara que els pares se sentin privilegiats perquè han entrat en aquella escola que el seu nen no es barrejarà amb ningú. Però això no és qualitat. Nosaltres no volem atacar la concertada, volem defensar l'educació dels nens que van a l'escola concertada. Que quedi clar.

Em diu vostè el nombre de professors. Naturalment, senyor conseller: quantes necessitats de suport, quantes necessitats d'atenció a necessitats educatives especials s'han d'esmerçar en els centres públics! Té vostè raó, n'hi ha molts més; té vostè raó. Però, és clar, si als centres concertats no hi ha criatures o n'hi ha molt poques amb aquestes necessitats, és lògic—només falta-

ria— que aquests esforços s'esmercin a l'escola pública. I en qualsevol cas, senyor conseller, ara és un moment especial. No n'hi ha prou amb anar fent, és la tercera oportunitat, és l'oportunitat de fer un gir radical per aconseguir una educació de qualitat, tant a la pública com a la concertada, que doni resposta als reptes de futur de la societat catalana. Necessitem poder respondre a la interculturalitat, a la globalització, a les noves tecnologies, a la formació democràtica, al civisme, a la coeducació, als reptes que ens demana una societat diferent i nova, i això no es pot fer amb els recursos de sempre o una miqueta d'augment.

Jo no he volgut parlar de pedres—això que tinc fama de parlar-ne molt. Per què? Perquè ja n'ha parlat tothom, jo crec que fins i tot un xic massa. Ja n'hi ha prou amb el que li han dit. És que, és clar, aquest 5%, sap què vol dir en alguna escola el 5%? Vol dir vuit anys de provisionalitat, aquesta que li ha tocat el 5% del no-compliment del Mapa; vuit anys de provisionalitat. Com es pot respondre amb això i parlar que estem implantant una reforma amb qualitat? No pot ser, senyor conseller.

Torno a gastar el temps sense parlar-li de propostes. Passo a les propostes, si més no a fer-ho d'una manera somera, però perquè en tingui vostè una idea, tot i que ho rebrà per escrit. Nosaltres pensem que s'ha de fer la revisió del Mapa escolar—que això és un incompliment d'una resolució: tres anys, deia la resolució; som al 99 i no s'ha fet aquesta revisió— amb participació dels ajuntaments i de la comunitat educativa. S'ha de coordinar i s'ha de fer una millor distribució de les beques. Els recolzarem sempre que calgui a reclamar el traspàs de les beques del Ministeri, vostès ja ho saben, però s'han de crear mecanismes de coordinació efectius entre tots els responsables. S'ha de fer una extensió i millora dels serveis educatius. Nosaltres proposem que es canviï la denominació de «centre d'atenció educativa preferent» per «àrees d'atenció educativa preferent», per evitar que aquest centre sigui d'atenció educativa preferent però que al d'allà no li calgui, perquè no té problemes. Fem àrees d'atenció educativa.

Cal—i això és molt important— fer un canvi normatiu en l'admissió d'alumnes, on hi hagi una comissió d'escolarització amb representants de l'administració educativa i local i de la comunitat educativa que es mantingui al llarg del curs escolar; un itinerari únic entre centres de primària i secundària; la simplificació dels barems; la garantia de la informació de les famílies a rebre un ensenyament laic, amb la mateixa intensitat i devoció amb què es fan informacions d'altres opcions. Cal abordar la simplificació de l'estructura administrativa. Cal fer modificacions en la normativa per tal d'incorporar els ajuntaments als centres educatius concertats, els consells de centres educatius concertats, perquè, si tots tenen en comú ser centres sostinguts amb fons públics, han de tenir les mateixes regulacions de control. S'ha de mantenir la comprensivitat de l'ESO, donant mitjans i respectant l'autonomia de centres. Caldria establir els contactes necessaris amb el Secretariat de l'Escola Rural per conèixer—vostè va assistir a les jornades, ja ho sé, jo vaig anar darrere seu—...

7552

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps.

La Sra. Tolosana i Cidón

Moltes gràcies— ...per donar coneixement i impuls a les conclusions d'aquestes jornades.

En definitiva, senyor conseller, potser no canviarem el model, però potser aquest debat és l'ocasió per intentar trobar el consens amb alguns petits punts d'acord que permetin millorar objectivament la situació del sistema educatiu a Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Bargalló, un temps màxim de trenta minuts.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, amplíssima representació de càrrecs del Departament d'Ensenyament, el nostre Grup també voldria començar aquest debat felicitant-nos per la seva celebració, perquè de fet és cert, realment cert, que aquest Parlament dedica molt espai de la seva activitat als temes educatius, però també és cert que mancava la solemnitat per un cantó, però la profunditat per l'altra, d'un debat monogràfic en Ple.

També voldríem potser, amb la nostra previsió, començar per parlar d'aspectes històrics, el que passa és que jo els esmentaré molt superficialment perquè allò que ens interessa és l'estat actual de l'ensenyament a Catalunya i les perspectives de futur. El nostre Grup podria començar a parlar d'allò que hem fet més d'una vegada, del que hem anomenat aquell model socialista-convergent de reforma educativa, no només per qui va crear les lleis, sinó també per qui va donar suport al Mapa escolar o qui va votar els primers pressupostos que l'executaven; Mapa escolar que vam dir que era insuficient, pressupostos que vàrem dir que eren insuficients. I recordar la solitud del nostre Grup amb un altre grup de la cambra en aquells moments, amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya, quan dèiem que no es pot construir un nou sistema educatiu sense un finançament específic. Ho dèiem i ho diem. I quan d'aquí a poc temps analitzem com s'ha instrumentalitzat el nou sistema educatiu, recordarem que hauria anat tot molt millor amb aquest finançament específic. Però al nostre Grup —li insisteixo, senyor conseller— li interessa més parlar del que tenim avui i com tenir un demà millor. Per això no volem incidir en el passat, perquè aquest seria un debat eixorc, i és, doncs, del present i del futur del que li volem parlar.

Senyores i senyors diputats, ja fa gairebé un any que, amb motiu d'una moció que vàrem presentar en un ple, vàrem plantejar la necessitat d'arribar entre tots —Administració, grups parlamentaris, sindicats, col·lectius professionals, moviments de renovació pedagògica, associacions de pares i mares d'alumnes i associacions

d'alumnes—, d'arribar entre tots a un acord per l'educació, que analitzi les disfuncions de qualsevol tipus sorgides en l'aplicació del nou sistema i —i això és molt més important— que en proposi les solucions que puguin ser aplicades en un termini curt i en un termini mitjà. Som conscients, som molt conscients que la voràgine electoral no és el millor context per a parlar d'un acord, però també som molt conscients que el sistema educatiu s'està implementant ara i que la problemàtica d'aquest sistema educatiu existeix avui, més enllà de la voràgine electoral, més enllà dels interessos partidistes d'uns i altres. I no podem estar, no podem estar-nos un any més observant sense reaccionar com els problemes augmenten i les solucions no arriben.

Li volem ser francs, senyor conseller: la situació actual de l'ensenyament a Catalunya —i del públic, en especial— ens preocupa, no ens agrada, ens deixa insatsfets. Li volem ser francs: la situació actual de l'ensenyament a Catalunya —i del públic, en especial— la trobem moralment poc justa, socialment perillosa, políticament inacceptable i pedagògicament regressiva. Per això, per damunt de conteses electorals, creiem que la millor conclusió d'aquest debat —i els debats s'haurien de fer no per exposar grans teories, sinó per arribar a conclusions—, la millor conclusió d'aquest debat hauria de ser la plena predisposició de l'Administració i dels grups parlamentaris a arribar, al costat de la comunitat educativa, a aquest acord que proposem.

Quan falten menys de tres anys per acabar el període de transició, el malestar i el desencís entre la majoria del professorat constitueix un fet preocupant, al qual cal donar respostes adequades. És, sens dubte, un malestar difús i d'origen divers, que s'ha pogut comprovar de manera clara en el resultat de les darreres eleccions sindicals —i permetin-me un parèntesi: l'acord de plantilles va ser signat amb un sindicat o amb uns sindicats que eren tot just a la ratlla de la majoria, segons les anteriors conteses electorals, i que ara són tot just a la ratlla de la minoria; per tant, semblaria lògic que, a més a més, vista l'evolució del sistema educatiu, l'acord de plantilles es renegociés. Deia un malestar difús, d'origen divers i que és conseqüència d'una doble realitat. Per una part, una major complexitat social i una creixent delegació de responsabilitats en la institució educativa, mentre —i això és cert, això és cert— tenim aquesta realitat social, una societat més complexa que delega en el món de l'ensenyament més responsabilitats; i per altra part —per altra part—, la mateixa complexitat que porta la creació d'un nou sistema educatiu. Ha estat una mala sort històrica la coincidència dels dos fets, però són els dos fets que tenim damunt la taula.

En aquest context, allò que més ens preocupa és, sens dubte, el creixent desequilibri que nosaltres notem entre l'ensenyament públic i el privat, fonamentalment en poblacions urbanes i industrials. Aquest desequilibri ho és més que no pas pel nombre d'alumnat matriculat en una i altra xarxa —que també ho és—, ho és per la progressiva «guetització» i diferenciació classista de la seva desigual distribució.

Miri, senyor conseller, ens preocupa una cosa. Ens preocupa aquesta visualització. Aquesta visualització és: Barcelona ciutat, centres públics d'ensenyament infan-

til i primari - centres privats d'ensenyament infantil i primari; Barcelona ciutat, centres públics d'ensenyament secundari - centres privats d'ensenyament secundari; i li hem posat una tercera barra, perquè ens semblen que les coses mai són casuais: llits públics d'oferta sanitària - llits privats d'oferta sanitària. Si es fixa, el mapa de Barcelona ciutat, en dos temes tan importants com són l'ensenyament i la sanitat, dona la mateixa fotografia pel que fa a l'ensenyament primari, a l'ensenyament secundari i a la sanitat, una fotografia on l'oferta pública és minoritària. Deia que ens sembla que res no és casual i tot és producte de models. Una societat és més justa i equitativa, és en el fons més lliure, com més preparats, formats i informats són els seus ciutadans i ciutadanes. L'objectiu de socialització educativa i d'extensió de la igualtat d'oportunitats requereix instruments que duguin a terme aquells objectius sense marginar sectors socials o territorials. I aquest instrument no és cap altre que un sistema educatiu públic, de qualitat i socialitzador, que atengui la diversitat i garanteixi la igualtat d'oportunitats. Així, és avui urgent un canvi de la política educativa en –segons el nostre parer– sis grans direccions. Aquestes direccions s'haurien de concretar en mesures específiques, que més endavant intentarem d'anar posant damunt la taula.

Primera direcció: donar un impuls definitiu a l'aplicació del Mapa escolar i dels mapes específics d'ensenyaments i obrir un debat sobre les necessitats de la societat i de les modificacions que calgui introduir al Mapa escolar i als mapes específics amb urgència. Segon: protegir l'ensenyament públic davant les condicions de desigualtat en què es troba. Tercer: donar un nou impuls a l'ensenyament públic qualitatiu per oferir un servei que atengui les necessitats del professorat i, en especial, del més desfavorit. Quart: obrir un procés, dins la comunitat educativa, de debat pel que fa al model organitzatiu i curricular de tot l'ensenyament i de l'ESO en especial per analitzar les causes i les conseqüències del nombre d'alumnat que no aconsegueix el graduat mínim. Cinquè: implicar els àmbits de les diverses administracions i de la societat en el món de l'educació, perquè insistim que, segons la nostra anàlisi, la problemàtica actual de l'escola depassa l'àmbit pedagògic, depassa l'àmbit escolar i té moltes relacions socials, i, en sisè lloc, revaloritzar la tasca del professorat i millorar les seves condicions laborals.

Comencem pel compliment del Mapa escolar. Nosaltres creiem que hi ha un endarreriment en les construccions, tot i que veiem que en els dos darrers anys s'hi ha donat un impuls i que l'endarreriment, dos anys enrere, era molt més gran que l'actual, però hi ha prioritats 2 que encara no tenen data d'inici d'obres. Hi ha hagut mandats d'aquest Parlament dels quals no se'n sap més, del seu compliment, que promeses inconcretes. Hi ha casos, a més a més, flagrants. Podríem parlar de Valls i de Montblanc. Aquest matí vostè ha dit: «És que, a Valls, aviat tindran data» –a Valls, aviat tindran data. Però és que, a Valls, haurien de tenir l'institut no sé si acabat, però sí que l'haurien de tenir amb les obres avançades. Ara em dirà: «A Montblanc, aviat tindran data.» Si no m'equivoco, la mateixa que Valls. Però és que, a Montblanc, no haurien de tenir un cen-

tre repartit en cinc ubicacions diferents a un quilòmetre de distància entre elles. Podria parlar-li de Cadaqués, de Sant Llorenç de Morunys, que és un d'aquells incompliments de resolució, o d'Artesa de Segre que és una promesa que, de moment, tenim inconcreta. Edificis vells que no s'aguanten, centres repartits al llarg d'un municipi, centres en barracots massa anys... Hem d'exigir el Pla plurianual d'inversions, un compromís del Govern davant d'aquest Parlament que nosaltres no vam votar favorablement perquè consideràvem insuficient. Imagini's si el consideràvem insuficient, què podem pensar ara que hi ha, si més no, endarreriment en el seu compliment.

Pel que fa als centres de titularitat privada sostinguts amb fons públics, l'escola concertada, creiem, d'entrada, que cal modificar el marc legal i establir mesures de control pel que fa a l'admissió de l'alumnat amb l'objectiu evitar els actuals mecanismes de selecció, encoberta sovint, absolutament flagrant en casos com els centres que efectuen discriminació per raó de gènere i que no admeten la matriculació de part de la població només pel gènere que té aquesta part de la població, cosa que creiem que no només és amoral, sinó que, fins i tot –fins i tot–, en un compliment estricte del marc legal vigent, creiem que no hauria de concertar-se. I això, aquests mecanismes de selecció encoberta, que vostè mateix ha reconegut, senyor conseller, i ho va qualificar alguna vegada, si no ho recordo malament, de «política sibil·lina», tenim mesures per modificar-los, ho podem fer. També podem modificar els criteris de concessió i manteniment dels concerts educatius no utilitzant, per exemple, concerts mentre hi hagi oferta pública disponible; però en aquest cas concret voldríem fer-li una proposta de modificació del decret d'admissió d'alumnes per situar-lo als nivells que nosaltres opinem que són els que hauria de tenir en aquests moments.

La funció educativa compensatòria, el correcte tractament de la diversitat, l'atenció a l'alumnat amb necessitats educatives especials haurien de ser objectius destacats d'aquest sistema educatiu. Els canvis socials experimentats darrerament, els canvis de l'estructura familiar, la transgressió de valors fins ara entesos com a tradicionals, la manca de referents positius en alguns sectors, la incorporació d'onades immigratòries de procedència diversa, majoritàriament socialment deprimida, són elements que condicionen de manera determinant la funció docent.

El mateix Departament d'Ensenyament, en un número recent de la seva publicació BIEC, reconeixia que l'arribada d'alumnes estrangers a les escoles i instituts segueix un creixement sostingut i lineal durant el darrer decenni, i que una part d'aquest alumnat es perd al llarg del procés de formació per diferents raons, entre les quals tenen un pes molt important les derivades de l'entorn. En un país cada cop més receptor d'immigració, vetllar per la cohesió social, tant pel que fa a la integració d'aquesta immigració com pel que fa a la gent del mateix país amb dificultats –socials, culturals o econòmiques–, vetllar per la cohesió social –deia– és clau. L'educació i l'escola pública, però l'educació i l'escola pública, en aquest concepte, tota la sostinguda amb diner públic, sigui quina sigui la seva titularitat, és l'eix

vertebrador de la cohesió social del demà. La diversitat no és un estigma que es deixa aparcant a l'escola de titularitat pública perquè no hi ha més remei, sinó que és una riquesa que ha de ser present a totes les escoles per a una adequada formació dels alumnes. Si vol, li giro el discurs que s'ha fet sempre en aquest Parlament: és un error privar de la diversitat els alumnes de les escoles concertades. Els fem un flac favor educatiu de no reproduir en el seu entorn escolar quotidià la realitat social externa; els estem enganyant, si fem això. I aquest és un motiu que també cal tenir en compte i, segurament, tan important com els altres.

L'equilibri de l'alumnat immigrant o de minories ètniques entre diverses escoles ha de permetre que l'alumnat pugui rebre l'atenció que necessita, i per això és indispensable modificar el Decret d'admissió d'alumnes: les comissions de matriculació, que han de ser el referent vertebrador de la informació, de l'orientació i de la gestió del procés de matriculació; l'àmbit territorial d'actuació d'aquestes comissions de matriculació, establint una comissió per zona de matriculació; modificar-ne i ampliar-ne les condicions i competències; modificar-ne la composició amb membres dels serveis educatius i dels serveis socials municipals; el funcionament i la durada del seu mandat. Si ens arriben alumnes al llarg de tot el curs, les comissions de matriculació han d'existir i tenir vigència al llarg de tot el curs. Comissions de matriculació que han de tenir competència en la matriculació de les escoles de la zona siguin públiques o privades, mentre rebin totes el diner públic. En qualsevol cas, a les zones receptores d'immigració s'haurien de reservar dues places en tots els centres sostinguts amb fons públic per a aquest alumnat d'incorporació tardana al qual feia esment, i s'hauria de preveure la reducció de ràtios per a la matriculació d'alumnat amb necessitats educatives especials.

En podem parlar més endavant o en parlarem més demà, però l'actual decret d'admissió d'alumnes és, en bona part, el culpable de la situació pel que fa a la manca d'equilibri entre escola pública i privada concertada en aquest camp. I ho tenim molt fàcil: el Govern pot fer un decret nou. Nosaltres li hem proposat i demà li proposarem noves propostes, però ho tenim molt fàcil.

L'oferta zero - tres anys és un clam social que ja no es pot deturar. Vostè, aquest matí, ens ha dit primer «30.000»; no ha dit quan ni com ni qui. Després ha dit «sis anys», i «municipis», i «titularitat privada». Miri, nosaltres som molt modestos i li farem una proposta que va més baix dels 30.000, però que obliga el Departament d'Ensenyament a augmentar els centres de zero - tres. Perquè, si vostè mira quantes llars d'infants hi ha reconegudes a Catalunya en aquest moment, son 664; d'aquestes, només 323 són públiques, i de les 323, només 42 són del Departament d'Ensenyament. És molt fàcil: comprometi's a augmentar per a l'any que ve, en un nombre modest - cinc, sis, set, vuit - el món dels zero - tres anys. Si vostè, d'aquest debat sortim: «El curs que ve, aquest que començarà el setembre, hi haurà, en lloc de 42, 50 llars d'infants del Departament d'Ensenyament», vostès, que tant els agrada l'estadística, hauran augmentat els centres en un tant per cent impressionant.

I facin un mapa, digui'ns: aquestes 30.000, a càrrec de qui. Un altre cop a càrrec dels ajuntaments?

I vostè sap que, en aquest debat, s'ha obert allò que es diu *Democràcia.web*, la participació dels ciutadans i ciutadanes fent propostes. Hem rebut un missatge electrònic d'un regidor que ha escoltat la promesa de vostè aquest matí i ens ha dit: «A Sant Sadurní d'Anoia tenim una llar d'infants de fa un any que es diu La Fillo-xera, hem fet tots els requisits que el Departament d'Ensenyament ens ha demanat i encara no hem rebut materialitzat el conveni promès per l'aportació mínima que fa el Departament a les llars d'infants municipals.» I ens ho ha enviat i ens deia: «Si ara en fan 30.000, en cinc anys, que ens facin el conveni demà, la de l'any passat.» Doncs, facin el conveni demà, la de l'any passat, que potser ens creurem demà-passat els 30.000 d'aquí a sis anys. Facin el Mapa i expliquin-nos-ho.

Hi ha també... Volia parlar de l'educació infantil i primària, que correm el perill de creure'ns que és allò que funciona bé en el nou sistema educatiu. L'educació infantil i primària, com que és allò que menys s'ha reformat, no ha generat tants problemes, però sens dubte que la tasca tutorial encara no pot ser atesa pel professorat de manera adequada perquè no té el seu plantejament horari de manera adequada. El disseny curricular, el treball en equip i les tasques de coordinació són complicades; podríem parlar dels centres d'educació educativa preferent amb ràtios excessives, amb pocs recursos; de l'ESO, podríem parlar de l'ESO... Aquí sí que m'hi entretindré, perquè és el rovell de l'ou. Temes de l'ESO que s'han de modificar. No li faré teoria de comprensivitat ni pedagogia, li parlaré de temes que no funcionen i que s'han de modificar.

Els alumnes: hem de reduir la ràtio d'alumnes, si més no, en els primers cursos de vint a vint-i-cinc. Escolti, quan feien setè i vuitè d'EGB, teníem ràtio màxima de vint-i-cinc; ara, aquests alumnes de la mateixa edat fan ESO i tenen una ràtio superior. Des d'aquest punt de vista han tirat enrere. Anem, si més no, on estàvem en aquest sector. La tasca tutorial: importantíssima, bàsica. Grans discursos pedagògics. O tenen tres hores setmanals per dedicar-s'hi, el professorat, o no funcionarà la tasca tutorial. Així de clar: o tenen tres hores per dedicar-s'hi o no funcionarà. Ja poden ser les teories que facin falta, pedagògiques. Les baixes del professorat: si és educació obligatòria, l'ESO, com és que les baixes del professorat no estan regulades per ser cobertes d'immediat igual que ho estan a primària? Això és un altre tema que ha de ser fet ja. Els recursos específics, UAC, aules taller, aprenentatge d'oficis..., cal millorar el que hi ha. Un pla d'acollida per a alumnes d'incorporació tardana, especialment en aquelles zones on això es produeix, no cal en tot el país, però en aquelles zones on es produeix. Psicopedagogs a tots els IES...

De fet, tota una sèrie de mesures urgents, immediates, que es poden aplicar sense canviar el pal de palla del nostre sistema educatiu, però que ens poden servir per enfrontar-nos als baixos rendiments escolars, per reduir els alumnes que no treuen graduat i han d'anar als programes de garantia social, per fer allò que a molts professors o professores avui dia els passa, que és que van

a donar classe sense aquelles ganes que hi anaven anys enrere. Pot haver-hi molts motius, segur, i part d'ells poden ser segurament culpabilitzables al col·lectiu del professorat de secundària del qual jo en formo part i conec bastant bé, segur. En aquest país, durant molts anys, el professor de primària el que volia ser era professor de secundària, i el de secundària el que volia ser era professor d'universitat, i el d'universitat tenir un any sabàtic, per entendre'ns. D'acord. I ara em poden dir, fins i tot, que el problema és aquest, que els universitaris tenen almenys un any sabàtic, els de primària estan a secundària i els secundària al mig tancats. Però no és només això, no és només una cosa endogàmica, una cosa professional. Hi ha més coses aquí, hi ha més coses aquí.

Abans el senyor Francàs explicava que ell té previst d'enviar els seus fills a la privada. El meu fill fa primer d'ESO —exemple perfecte de la història... A la pública, vull dir, a la pública... (*Rialles.*) Era l'esposa, de tendència socialista, que volia la privada, això. Ja no em recordava bé. El meu fill fa primer d'ESO en un IES públic, perquè l'oferta d'ensenyament públic, jo, sóc dels que estic convençut que, malgrat els molts problemes, és el de més qualitat i el més lliure, i en què la persona es pot formar més com a persona, sense influències ideològiques. N'estic convençut i per això vaig anar, com a pare, a la reunió de començament de curs, i vaig sortir-ne, com a pare, esparverat; com a professional de l'ensenyament secundari, amb temor de futur, i com a mínim responsable d'una part col·lateral de l'oposició educativa, diguem-ne, amb intents de suïcidi polític. Des d'un tutor que explicava un sistema educatiu, que no era el que es feia, i els deia als pobres pares, que encara estan perseguint els seus fills i les seves filles, que si suspèien un crèdit de tres mesos ja no l'aprovarien mai més —que és veritat, però vostè sap que pot aprovar el curs o el cicle amb molts crèdits suspesos—, i els pares preocupadíssims que amb un crèdit de tres mesos suspès ja no es recuperava; fins a un professor, un senyor professor que estava explicant als pares del costat, que ves, que no entenia com en aquell municipi no hi havia una escola privada, perquè tan malament com funciona la pública... Sensació, realment, que fa anys no hi era en el món educatiu.

I això, hi insisteixo, la culpa pot ser de tots, però mesures de flexibilitat, mesures d'autonomia, nombre de professorat, ofertes educatives, adequació de pràctica educativa al centre i a l'entorn; les mesures que li he explicat, mesures laborals per al professorat; la sensació que entre tots, que entre tots estem a favor de l'ensenyament. Jo no entenc, no entenc com és que —i miri que la Generalitat fa anuncis, senyor conseller, de tot, s'anuncia pertot i ens ho anuncia tot— encara no he entès com és que, quan comença cada campanya de matriculació, la Generalitat no fa anuncis a favor de la matriculació a l'escola pública. Avui, a *La Vanguardia* i a altres diaris, pàgina sencera anunciant-nos uns *Telenotícies* de TV3, i en canvi són incapaços de fer campanyes de promoció de l'escola pública creïbles, fortes, contundents.

De l'educació postobligatòria i de la formació professional, jo m'ajuntaria al que han dit alguns dels porta-

veus que m'han precedit. La formació professional era del que teníem tots més esperança que en el nou sistema educatiu es renovés radicalment, i continuem tenint la sensació aquí —el nou sistema porta menys temps—, continuem tenint la sensació que la formació professional va per un cantó i el món laboral en va per un altre, i exemples abans se n'han posat —jo no voldria reinsistir—, però, per exemple, una de les senyeres del nostre sistema educatiu, l'Institut d'ensenyament secundari d'idiomes, del qual sabem poca cosa; l'ensenyament d'idiomes, les escoles oficials d'idiomes, no pot ser que tinguin la de Tarragona encara amb la inconcreció d'on aniran a parar i tenir edificis consolidats...

Però, és que, a més a més, nosaltres, en aquest moment, estem convençuts que tenim un sistema educatiu que té una llengua pròpia, que és la llengua pròpia del país, i que genera ciutadans i ciutadanes que tenen competència, bona competència, en els dos idiomes oficials del país. Però no estem generant ciutadans i ciutadanes amb coneixements d'altres llengües. Som de les comunitats europees on el coneixement de l'anglès, la competència en anglès és més deficitària.

Fem un pas endavant. Li proposem un pla de millora de l'ensenyament de l'anglès i, per començar a provar-lo, li proposem un pla pilot d'immersió en anglès en certs centres a partir de certa edat, de manera que no estudiïn els nostres nois i les nostres noies només l'anglès, sinó que també estudiïn, parcialment, en anglès. I potser farem uns joves catalans, unes joves catalanes preparades per a la indústria i per a la cultura de l'Europa del segle XXI. Li proposem això. I li proposem moltes altres coses, que ens reservem per al torn posterior o, en tot cas, per a les resolucions de demà.

Sí que ara voldria concloure, senyor president, amb una reflexió. Potser la contesa electoral ens impedirà fer l'acord per a l'educació, segurament, però, escolti, tornem a fer la reflexió que hem fet diverses vegades: el sistema educatiu va més enllà de criteris polítics, d'ideologies socials i, fins i tot, jo diria, d'ideologies pedagògiques. Tenim uns problemes, els podem subratllar més o menys, però els tenim; aquests problemes poden tenir unes solucions i aquestes solucions han de ser aplicades, algunes d'elles, el setembre que ve. Ens posem d'acord tots i les apliquem; no ens posem d'acord, les apliquen. Tant ens fa. El que sí és cert és que el nostre sistema educatiu està derivant, cada vegada més, cap a una situació que a tots, cada vegada més també, ens deixa insatisfets.

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Bargalló i Valls

Uns amb veu més alta, altres amb veu més baixa.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de resposta, i sense límit de temps, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor diputat Bargalló, heu començat pel tema aquest de l'acord. Tot el que sigui acord i consens en educació va bé, i jo ho comentava aquest matí; ara, no podem estar acordant i re acordant-ho tot cada dia. Jo recordo que la LODE, la LOGSE i la LOPEGC varen tenir un grau important d'acord, i no es tracta de tornar a refer la LODE, la LOGSE i la LOPEGC; d'alguna cosa hem de partir. I si és cert que l'acord és important –que ho és–, és cert també que no podem estar sotmetent sistemes educatius i, en concret, el sistema educatiu actual i a Catalunya, a contínues inquietuds de canviar-ho tot.

Hi ha un acord en relació al Mapa escolar, i s'està revisant, s'està revisant de conformitat amb els municipis, un a un, i de conformitat amb els consells escolars territorials d'aquests municipis, que és òbviament on en tenen. Abans es deia que hem de tenir molt en compte la subsidiarietat i el lloc concret on passen les coses. Per tant, no estem massa d'acord amb una espècie de comissió barcelonina participativa, que hagi de mirar quin és el grau de modificació del Mapa que afecta Móra d'Ebre o que afecta Rubí. Ja ho veurem a l'Ajuntament de Rubí, amb el consell escolar de Rubí; o ho veurem amb l'Ajuntament de Móra d'Ebre i amb el consell escolar de Móra d'Ebre.

Hi ha un acord sobre el Mapa escolar, hi ha un acord sobre implantació de la secundària obligatòria als IES, i, per tant, a instituts de secundària. Hi ha un acord de plantilles a la pública. Hi ha un acord de plantilles a la privada. Hi ha un acord en matèria d'ensenyaments musical i artístics. Hi ha acords en matèria de formació professional. Hi ha resolucions i acords bàsics en matèria de programa de garanties socials. Per tant, podem, senyor diputat, continuar acordant coses, però nosaltres no farem posar-ho tot sobre la taula, a veure si ho re acordem tot, perquè, primer, pensem que no és útil, i, segon, crearia, a nivell de sistema educatiu, un autèntic interrogant en relació a després què passarà.

Jo crec que hi ha elements més que sobrats per dir que, en essència, el sistema està funcionant i dic també que d'aquí a un temps, relativament curt, haurem de sotmetre el sistema a una avaluació profunda i pública, i, a partir d'aquí, a una reflexió conjunta que ens permeti refermar i revalidar allò que, com a conseqüència d'això, vagi bé, i que intuïm que va bé, i posar en marxa els ajustaments o les rectificacions necessàries en allò que com a conseqüència d'aquest procés es miri que no va bé, sense perjudici, com és obvi, d'acordar coses concretes.

Per dir un exemple, un exemple només a tall d'exemple. El senyor diputat parlava –i jo parlava també aquest matí– de la importància, entre altres coses, que tenen les llengües estrangeres des d'un punt de vista de la preparació del jove d'avui per a l'home de demà. Hi coincideixo plenament. I, en principi, després ja veurem la proposta concreta, però en principi si del que es tracta és de cercar mecanismes per millorar l'aprenentatge de l'anglès i l'aprenentatge d'altres llengües estrangeres, segur que podrem arribar a un acord. Per

tant, aquesta afirmació meva de no posar-ho tot, des d'un punt de vista d'acord, no implica de cap manera tampoc, senyor diputat, la voluntat concreta que allà on ara mateix s'hagi vist la possibilitat d'avançar o rectificar una cosa, propiciar acords. En aquesta línia, el senyor diputat i Esquerra Republicana de Catalunya ens trobarà sempre per acordar, corregir, modificar, revalidar allò que calgui, des d'un punt de vista de l'anàlisi feta.

Parlava, senyor diputat, del malestar i el desencís entre el professorat. Jo crec, honestament, que podem fer que els pronòstics tinguin tendència a complir-se. És evident que hi ha neguits i és veritat que hi ha angoixes, menys que fa dos anys, i no com a mèrit d'aquest conseller, sinó com a mèrit, simplement, que la reforma ha avançat i determinats interrogants, què passarà?, de fa dos anys, avui se sap què passa. I hi ha uns problemes concrets que s'han d'afrontar i altres realitats concretes i positives que s'han de valorar. I, això, vostè ho sap, senyor diputat, perquè és professor i està en contacte continuat amb el món de l'ensenyament, i jo ho sé perquè sóc el conseller i estic també en contacte continuat amb el món de l'ensenyament. La qual cosa no significa que allò sigui una bassa d'oli i que no hi hagi desencís en algun cas, que es manifesta, sobretot, com és lògic, quan un parla amb l'oposició o quan parla amb el Govern. Però la meva experiència personal i el coneixement que tinc des d'un punt de vista d'enquesta..., abans li deia que som molt amics d'enquestes, perquè permeten conèixer la realitat, però l'experiència personal és que aquest no és l'ambient, aquest no era l'ambient l'altre dia en l'escola Schola de Rubí –i no estem parlant d'un centre de prestigi. Aquest no era l'ambient, de veritat, en el centre de primària i en el centre de secundària de Sentmenat, i no calia, a més a més, només entrar al col·legi, essent mínimament sabedor de què és el món de l'ensenyament, per saber la magnífica feina que allà s'estava fent –per posar un exemple, l'últim– i com traslluia la il·lusió del professorat per fer aquesta feina, la qual cosa no significa que no hi hagi alguns problemes concrets que es posin sobre la taula quan tenen davant el diputat o tenen davant el conseller.

Per tant, amagar el cap sota l'ala, com deia aquest matí el diputat Francàs, i no fer cas d'alguns signes que comporten preocupació i que, en fi, posem-li el nom que li posem, seria molt negatiu. Emfasitzar això i dir que el professorat de Catalunya, i en concret el professorat de la pública, està immers en una situació de malestar i desencís, jo crec, honestament, que no és pas veritat, senyor diputat, sinó que a més a més correm el perill que els pronòstics tinguin tendència a complir-se, perquè si ho diem de tantes maneres arribarà un moment que s'ho hauran de fer mirar ells mateixos; diran: «Hauré de posar-me molt malalt i molt desencisat, ja que tots aquests ho diuen d'una manera repetida.»

No voldria que el to del debat s'interpretés com una manca de seriositat del conseller en relació amb els problemes reals, que, sobretot, en la secundària, com és lògic, té el professorat. De cap manera. Tenen el meu respecte i la meva consideració i, com he dit aquest matí, el senyor diputat Bargalló compta també amb el

Departament i amb el conseller per tal de fer polítiques concretes, que no poden ser tampoc polítiques de gestos, o que no poden ser tampoc polítiques que no estiguin –i no ho dic per les propostes del diputat, sinó en general–, que no estiguin fonamentades des d'un punt de vista de l'increment real de la qualitat del sistema educatiu o de les seves raonabilitats.

Ha parlat el senyor diputat també de desequilibri entre la pública i la privada. Jo crec que no, crec que no; l'equilibri és el que era i s'ha guanyat a nivell de la pública un 5% en els últims anys, més d'oferta pública i d'alumnat públic que a la privada. El mateix diputat ha dit: «No es tracta tant del nombre d'alumnes, com de la «guetització».» És un concepte perillós aquest de la «guetització», perquè porta implícita, d'alguna manera, la idea de trencar el gueto a base de repartir els seus membres. I si una concentració ics –que podem definir quina és: del 7%, del 15%, del 20%, del 30%– de senyors d'un origen, el que sigui, geogràfic, comporta el concepte de gueto, estem llestos, perquè a Pedralbes hi ha guetos d'aquests, i a Sentmenat. Els nascuts a Sentmenat, a Sentmenat, són majoria, i Sentmenat no és pas un gueto.

Per tant, preocupació compartida perquè determinat tipus de concentracions d'alumnes que un a un, en funció de la seva condició personal, estan necessitats d'atencions educatives especials que són comunes, pot comportar un problema integratiu –reunir en una aula un 50% de nens amb problemes importants d'audició planteja problemes, ho sabem; i poso aquest exemple perquè és molt clar–, i un altre és perquè si ens fem en el color de la pell o veiem una autèntica barreja de races, pensem que allà s'està constituint un gueto.

D'altra banda, l'escola no trencarà..., ha d'ajudar a trencar –però no serà l'únic element ni el principal, ni pot fer-ho–, trencar una realitat social, que segurament hem de trencar, però no només des de l'escola. I és que el repartiment de la població en el territori és el que és. I jo no puc evitar que a Sant Bartomeu del Grau hi hagi una més gran concentració de població vinguda del Magrib que la que existeix, doncs, no ho sé, a Horta de Sant Joan.

I això no significa que no hàgim de fer res, significa que el mecanisme, si és que hem de fer algunes coses, no està només a l'escola, ni el mecanisme principal és a l'escola. Ho dic des de compartir, el fet de compartir amb el diputat algunes preocupacions en aquest tema que abans s'han posat de manifest en el meu discurs d'aquest matí i en les actuacions concretes que està fent el Departament. Però posant també molt clares les línies, des d'un punt de vista ideològic, perquè sento –i no ho dic només ni principalment en funció de les paraules del senyor diputat–, sento veus que em fan preocupar moltíssim, com a dirigent d'aquest país i com a ciutadà, d'anar per camins que són perillosos des d'un punt de vista de llibertat i del respecte a les persones.

Ha parlat el senyor diputat de sis direccions per les quals s'hauria de caminar. En molts casos, en línies generals, estem d'acord: aplicació del Mapa escolar –és el que estem fent. Hi ha moltes coses en la vostra intervenció, senyor diputat Bargalló, que no per descor-

tesia, sinó que, d'alguna manera, han estat contestades o bé en el mateix discurs d'aquest matí o bé en les anteriors intervencions. És lògic que si parlem d'educació tenim tendència a parlar dels mateixos temes i ara, en aquests moments, l'inconvenient que tenim vostè i jo, senyor diputat, és que portem ja una bona estona de debat i, per tant, s'han dit moltes coses. Entenguí, per tant, algunes no respostes no com un matís de desconsideració, sinó com una entesa que estan ja fets aquestes respostes en la mesura que he intervingut sobre afirmacions similars o sobre el problema concret, en relació amb les intervencions d'altres diputats. Hem parlat del model organitzatiu i curricular de l'ESO, hem parlat de la revaloració de la tasca i del paper del professor. I aquí –com acabo de dir– em tindrà sempre, sempre, d'acord.

Diu el senyor diputat que hem de modificar el Decret que regula el sistema de matriculació i d'admissió en els centres. Bé, analitzem-ho. Nosaltres, la veritat, és que estem fent modificacions. Aquest any una, no tan petita com sembla, ni des d'un punt de vista ideològic, ni des d'un punt de vista real, prudent, això sí, mesurada, això sí. Parlem. Ara, primer, s'ha de fer en el marc de la LOGSE i de la LODE, que són les que marquen, ens agradi o no ens agradi –i si no, canviem-les–, quins són els designis bàsics que regulen els processos d'admissió i de matriculació. Segona, no pensem que els tècnics municipals són més savis, més honestos, més equilibrats que els tècnics del Departament. La participació dels municipis hi és, i jo no hi tinc cap tipus d'inconvenient. Però pensar que per això aniran millor els processos de matriculació..., no necessàriament ho exposarà el senyor alcalde allà a la Comissió... Nomenarà un representant tan digne com el que puc representar jo. O és que hi ha una pretensió d'equilibri, de veracitat i de justícia en la persona de qualsevol alcalde que no pot tenir el conseller? Ni més ni menys. Per tant, determinat tipus de paraules no comporten necessàriament, si no es demostra, ni un grau major de democratització ni un grau major d'encert en determinats tipus de processos i decisions que es basen també en coneixements tècnics i conseqüència de resolucions tècniques. Disposat, per tant, a revisar tant com calgui aquest procés i aquest altre, fugint de determinat tipus de tòpics que no perquè es repeteixin de forma reiterada arriben a ser veritat.

Prova d'allò és que si les comissions actuals de matriculació no van fer la seva feina, com és que es posen tan pocs recursos legals, perquè no es posen en l'àmbit legal de recursos. I, en tot cas, el paper fonamental d'aquest sistema ha de ser la garantia d'igualtat d'oportunitats i no que algú, amb la millor de les intencions –cosa que no és vertaderament d'aquest senyor diputat, segur–, tingui la pretensió de manipular, al seu entendre, o des de la seva ideologia o des de la seva particular forma d'entendre el procés, aquest procés. Mirem-ho amb tanta calma com és necessària i amb tanta profunditat com es consideri. De moment, les coses es fan conforme a la Llei. Repeteixo que cada any es fan milers i milers de matriculacions. I les coses es fan conforme a la Llei. I es fan conforme a un criteri d'alta qualitat del sistema.

7558

Deia el senyor diputat que esperava un increment ràpid, conseqüència del meu anunci de promoure una oferta i una creació de 30.000 places en sis anys –que, per cert, senyor diputat, estava en el meu discurs, ho he omès per no allargar-me massa i després ho he precisat. Que per què no feien més des del Departament, al mateix temps he tingut una petició, no fa gaire, dient que segurament en l'àmbit infantil i de primària el Departament havia de fer menys i fer més els municipis. Parlem-ne, d'això, senyor diputat. Parlem-ne, d'això, perquè, efectivament, n'hem de parlar.

I, per tant, sense perjudici que la decisió final dependrà d'aquest Parlament i, en la mesura que li pertoqui del Govern, parlem-ne. No he volgut d'una forma directa, no he volgut d'una forma voluntàriament decidida, entrar en consideracions que s'han pogut estudiar en diferents hipòtesis, que s'han pogut treballar a nivell de Departament, perquè penso que, dintre d'aquest compromís genèric que avui ha assumit per boca meua el Govern, hi ha un espai important per al debat i perquè sigui possible, i esperem que sigui d'una forma molt profunda, el consens.

Ens honora una cosa, o almenys jo penso que ens honora una cosa mútuament, senyor diputat. Abans ho he dit en relació amb una altra diputada. I és l'interès mutu per aquestes qüestions. Jo agraeixo de forma molt especial, encara que no sempre comparteixi l'opinió del senyor diputat, en el sentit de posar de manifest allò que ell creu que és necessari des d'un punt de vista de la millora del sistema educatiu de Catalunya. I és conscient, també, el senyor diputat que en moltes coses he pres bona nota d'això i he procurat portar a la pràctica les propostes que d'ell o d'altres grups parlamentaris ens han vingut.

Continuem en aquesta línia. Però evitem, en la mesura de les possibilitats, manifestacions que puguin crear inquietud més enllà del que és la dinàmica parlamentària. Posaré un exemple. El senyor diputat ha dit: la FP va per un cantó i el món laboral van per un altre. No és pas cert. Ara, si et diu: encara queda un camí molt important per recórrer per implicar encara més la FP amb el món productiu i amb el món laboral i empresarial. D'acord. Per dir-li una feina pendent. És que, encara, no hem tingut cap profit del nou Consell Català de la Formació Professional, que es va aprovar el dia 9 i que, per constituir-lo, estem pendent dels terminis previstos per poder..., perquè les institucions representades puguin decidir els seus representants.

Per tant, clar que queda camí per recórrer. Però no és pas veritat. 35.000 alumnes estan fent pràctiques a les empreses, convenis amb Foment, convenis amb Sefes, convenis amb corporacions i amb federacions d'empresaris, convenis amb les cambres de comerç en matèria de pràctiques, participació dels sindicats i participació dels empresaris de cada sector en el disseny curricular de cada família i de cada cicle. Tot això ho podem millorar, i ho hem de millorar, però no espantem a ningú, senyor diputat, perquè amb les bones intencions que, de segur, teniu i que ja estan reconegudes, no és pas veritat que la FP vagi per un cantó i que el món laboral vagi per un altre.

Jo crec que, des d'aquesta perspectiva i amb el seny que, d'altra banda, sempre ha caracteritzat Catalunya i, per tant, tots els grups i partits polítics i diputades i diputats, podrem avançar en un sistema que no cal fer-hi un acord global, sinó que cal mirar-lo i que cal, en algunes qüestions concretes, doncs, posar-hi el que manca; encara ens manca la implantació del quart d'ESO, encara no hem acabat d'implementar els cicles formatius, encara no hem resolt assignatures pendents en matèria d'assignatura de música, perdó, i d'ensenyaments artístics, i observar amb molt deteniment alguns processos, com el de l'ensenyament de les llengües estrangeres, que, de segur, necessiten impulsos i necessiten mesures d'aprofundiment.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyor diputat.

El president

Gràcies, senyor conseller. L'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló pot replicar.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tot el que hem dit des d'Esquerra Republicana i diré ara, ho diem, fixi-s'hi, senyor conseller, des d'una doble consciència. De la consciència d'un grup parlamentari d'un partit que no es va mostrar públicament entusiasta amb la LODE i la LOGSE, que va trobar, va avisar que hi havia coses que no li agradaven i –hi insisteixo– va avisar públicament que el senyor Solchaga era molt intel·ligent, i que negant-se a fer una llei de finançament ens deixava a tots a una mica amb el problema de com tirar-ho endavant, del Grup Parlamentari que quan es va presentar el Mapa escolar i l'aleshores conseller d'Ensenyament ens va proposar que hi mostréssim el seu acord, vam dir per què no hi estàvem d'acord; per tant, des d'un grup que podria venir i arrabassar-ho tot, que estaria políticament legítim de dir: escolti, això ja ho vam dir que no...; no som un grup que es pot bastir de les negatives històriques a processos que no li agradaven per dir... Som un grup que ve i que proposa un acord per l'educació.

Si vol un joc de paraules, si vol, nosaltres preferim un acord global, creiem que és necessari un acord global, no entre partits i Administració, amb els sindicats de professors, amb els col·lectius d'educació pedagògica. Vull dir, creiem que la importància de l'acord global és que hi hagi tota la comunitat educativa. Però, si vol, si l'Administració diu: «L'acord global, no» –diguem que ja hem acabat la discussió d'aquest punt–, estaria d'acord en les mesures concretes de l'acord global. Tant ens fa que sigui un acord global o que trobem un acord amb mesures concretes. Perquè les mesures concretes sí que fan falta. I no es tracta de canviar tot el sistema educatiu o de reformar la reforma –com aquest matí, em sembla que vostè mateix ho deia, si no, perdoni'm– com si fos un retrovisor i miréssim cap enrere. Nosaltres no volem anar cap enrere. Volem millorar el sistema educatiu, perquè els resultats d'aquest sistema siguin més positius, i perquè el treball educatiu sigui més positiu.

Allò de la comissió, de pretendre fer una comissió barcelonina per revisar el Mapa escolar, ja em perdona-rà el meu company Jordi Portabella, però si alguna cosa vostè..., de bon rotllo, senyor conseller, si d'alguna cosa em pot acusar no és de barcelonisme ni molt menys, i per tant, és un malentès, evidentment.

Miri, dos temes abans d'entrar en altres. Primer tema, els zero - tres anys. Jo estic d'acord amb una afirmació que ha fet. Cert. Hi ha qui li demana que el Departament faci més llars d'infants. Hi ha qui li demana que les competències siguin dels ajuntaments. D'acord. El nostre Grup hi està d'acord, si vol. Les competències dels ajuntaments. El Departament d'Ensenyament sense competències en llars d'infants. Ara vostès, el Govern de Convergència i Unió sap millor que ningú que les competències es traspassin amb finançament, que és el que en aquest moment no tenen els ajuntaments, que és que fan les llars d'infants que serien competència del Departament d'Ensenyament amb un 66% de finançament propi de l'ajuntament. D'acord. Traspassin les competències dels zero - tres als ajuntaments, però traspassin també el finançament. I això el Govern i els senyors consellers presents saben perfectament que, quan es reclamen competències, se'n reclama el finançament. Perquè si no es traspassa el finançament, no val la pena que es traspassin les competències. Per tant..., eh?

El que no pot succeir és el que succeeix ara a Barcelona: neixen uns 12.000 nois i noies, nens i nenes, nadons, l'any a Barcelona, i hi ha 2.400 places públiques –en neixen 12.000 i hi ha 2.400 places públiques–, trenta-nou centres municipals i cinc de la Generalitat. L'any passat va haver-hi més sol·licituds no ateses que sol·licituds ateses. Tant me fa la competència, l'Ajuntament o la Generalitat; tant me fa qui rebí el finançament per gestionar la competència. No pot haver-hi 1.700 sol·licituds no ateses de places de llars d'infants a Barcelona, no pot ser.

El Decret d'admissió d'alumnes. Nosaltres creiem que si hi ha pocs recursos a les resolucions del Decret és per molts motius, però hi ha uns motius molt clars. Primer, qui voldria matricular-se en una escola concertada, però no s'hi matricula perquè les condicions internes i no legals de l'escola, de matriculació, no són a les que pot arribar la persona que s'hi vol matricular, ja no va a matricular-s'hi, i no pot presentar recurs perquè no pot presentar documentació conforme no li han acceptat la matrícula. És a dir, qui sap que per estudiar a l'escola aquella concreta fa falta una aportació voluntària a la fundació privada que s'ha muntat el titular, i no hi arriba cada mes per pagar-la, ja no va a matricular-s'hi.

O, si vol, encara li ho poso més senzill: sap per què no podem denunciar certs col·legis que no admeten nois o no admeten noies? Perquè no hi ha hagut cap cas de cap pare o cap mare que vulgui portar un noi a una escola que se sap que només admeten noies. Això és lògic. Per tant, no em digui que hi ha recursos. No hi ha cap pare amb un fill que posi un recurs contra una escola que només admet noies; no hi és. Per tant, no són els recursos, són el que sabem, que és que el col·legi tal de tal lloc només admet noies, o que el col·legi tal de tal lloc només admet nois, o que el col·legi tal de tal lloc obli-

ga voluntàriament a fer una aportació mensual a una fundació; el col·legi tal de tal lloc..., i això ho sabem tots.

«Guetització». A veure, la cohesió social necessita la no-existència de guetos. Som un país on tenim experiències molt negatives de la creació de guetos. Som un país que, si té algun petit problema de cohesió social, el té perquè en un passat es van crear guetos per ubicar-hi gent que provenia de fora d'aquest país. I s'hi van ubicar, i aquesta ubicació va acabar creant en el seu moment no-integració a la resta del país d'aquest tipus. Els guetos mai els vol crear qui hi va –mai els vol crear qui hi va. Nosaltres el que volem, justament, és que l'escola ajudi a no crear guetos, guetos d'on es viu o guetos de l'ensenyament que es rep, guetos de la gent amb la qual es conviu, guetos de la diversitat cultural, social, en què conviu l'alumne. I en aquests moments, evidentment, el Decret d'admissió d'alumnes no hauria de servir per trencar el fet que la majoria d'immigració vagi a una comarca o a l'altra. El Decret d'admissió d'alumnes hauria de servir perquè, si una comarca rep al llarg de l'any una immigració concreta, s'equilibri aquesta immigració en els centres de la comarca o de la població, del municipi o del barri, de manera que la integració i la diversitat, ambdues coses, poguessin crear menys problemes.

L'acord de plantilles. Vostè ha dit: «Tenim un munt d'acords.» Jo abans li ho he comentat i li ho torno a dir: tenen un munt d'acords, els respectem tots, perquè suposo que són acords que es van fer en el seu moment, i els respectem, perquè es van fer entre gent que els podia fer, i no hi vam ser gent que hi vam ser convidats però no hi vam voler ser, perquè no participàvem dels criteris. Ara, si hi ha un acord que, d'una manera o altra, sí que ha perdut la legitimitat moral –no la legitimitat jurídica, sinó la moral– és l'acord de plantilles. Hi insisteixo: vostès el van fer en un moment concret, en una situació sindical concreta, que ja els venia molt justa amb la gent amb la qual van signar l'acord –que ja els venia molt justa– i que la situació sindical posterior ha variat considerablement, i que fa que aquell acord, situat en el context actual, no tingui validesa, per a l'acord, per la gent que el va signar, però també per la realitat de l'evolució del sistema educatiu en el tema de les tutories, en el tema de la formació professional, dels agents laborals, de l'escola rural... Hi ha un munt de temes situats damunt la taula que demanen una variació del criteri de plantilles per a una millora del sistema educatiu. Doncs, això i la realitat sindical demanarien que hi hagués un acord de plantilles nou, com demanarien també que els criteris de creació del Consell Català de Formació Professional partissin de la base de la realitat sindical en el món forà a l'ensenyament, però també de la realitat sindical en el món de l'ensenyament. I tampoc no som conscients que..., almenys no creiem que això es dugui a terme ara.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Però, hi insisteixo –i acabo, senyor president–, nosaltres preferim la magnitud solemne de l'acord per l'educació, perquè a més ens sembla que sempre és millor

7560

per a l'Administració tenir el paraigua d'aquesta solemnitat de l'acord. Però, si no juguem a això, sí que hi ha unes mesures que insisteixo que no trenquen res; les tres hores de tutoria a l'ESO no trenquen ni criteris pedagògics, ni pactes de la reforma, ni Mapa escolar, però permeten que es pugui fer a la pràctica una tutoria que serveixi per al que tots defensem: la diversitat, els problemes personals, la relació amb l'entorn, els problemes familiars que reverteixen a l'escola, els problemes pedagògics... I això necessita temps i possibilitats. Vull dir, una cosa tan senzilla com aquesta no trenca res, però és urgent per aconseguir revertir part d'aquesta realitat que vostè i jo definim de manera molt diferent, però que és la mateixa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller d'Ensenyament.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Contestaré des de l'escó, si no és que el senyor diputat interpreta que és cap descortesia. Només per dues coses.

Una, una precisió importantíssima, i és que, de conformitat amb la LOGSE –i l'he demanada, però no me l'han pogut portar, i, per tant, no recordo exactament l'article que hauria volgut llegir de forma exacta–, en el tram de zero a tres anys, la responsabilitat de procurar una oferta pública suficient –«una oferta suficient» diu la LOGSE– és de les administracions públiques; és la terminologia que utilitza la LOGSE, i la utilitza només en aquesta etapa. En la resta de nivells, sempre parla com una responsabilitat de l'Administració educativa. I, per entendre, a més molt clarament, que no hi ha errada, en una altra part, en un altre punt del mateix article precisa de forma molt clara la responsabilitat que té l'Administració educativa des d'un punt de vista de delimitar les condicions de prestació d'aquest servei.

Per tant, de finançament, tenen els municipis el mateix que té la Generalitat, perquè, d'altra banda, la zero a tres anys no va ser transferida i, per tant, no ha estat valorada des d'un punt de vista del cost del servei ni de la valoració de traspasos. Per tant, és un repte que, més enllà de la transferència estatal –i estem en una etapa no obligatòria–, ens plantegem, conjuntament amb aquest Parlament, per donar resposta a les necessitats del país.

I de pressupostos en tenen, els ajuntaments, i es gasten els diners en coses. Que prioritzin en això, com alguns han prioritzat, i molt bé. Nosaltres, òbviament, teníem altres obligacions i altres prioritats des d'un punt de vista de fer tantes coses com hem fet per la reforma. I a partir d'aquí tot està obert, però els diners no estan a la Generalitat, o almenys no estan per a això; hi estan igual que hi estan als ajuntaments, i quan parlem de finançament cadascú hi haurà de fer front, la qual cosa no significa, com és obvi, que la Generalitat no tingui una voluntat de ser-hi. Però les coses ben clares: les

responsabilitats són compartides i els diners, ara com ara, no han vingut de Madrid.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor conseller. Per a contrarèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president; de l'escó estant també. Certament, una de les errades més evidents de la LOGSE, o un dels seus encerts –no vaig ser legislador en el tema de la LOGSE i, per tant, no sé què pretenia el legislador–, és la nebulosa al voltant dels zero a tres anys: la nebulosa per la seva definició; la nebulosa sobre si el dret dels pares a tenir oferta és un deure de l'Administració, d'oferir-la; la nebulosa sobre qui té competències o qui no en té..., la nebulosa sobre totes aquestes coses.

Jo crec –vull ser un ben pensat– que és un error, que no va ser mala intenció, de dir: «Aquí teniu la patata calenta dels zero a tres anys, i a veureu com us aclariu», sinó que va ser un error, que ningú va adonar-se que allò estava mal plantejat. Ja sóc conscient que damunt del paper –LOGSE– no queda clar qui té més drets: si el pare i la mare a exigir la plaça, o l'Administració educativa –o la que sigui– a decidir prioritats d'altres qüestions; ni tan sols queden clares les dues etapes del cicle, si han d'anar en un mateix tipus de centre o no han d'anar al mateix tipus de centre.

Des d'Esquerra Republicana hem fet un document d'una trentena de pàgines sobre el nostre model de llar d'infants, que li anuncio, per un cantó, que ja l'hi farem arribar; ho entrarem aviat en forma de proposta legislativa aquí al Parlament, on fem una proposta de competències de finançament i d'una sèrie d'altres coses. En tot cas, sí que li demano dues coses: o ens aproven la nostra proposta legislativa –li estarem molt agraïts–, o formulen aquesta proposta dels 30.000, dels cinc anys, de manera també més clara i contundent, per saber si hi podem estar o no hi podem estar d'acord.

El que nosaltres..., per exemple, de l'escola de zero a tres anys, hi ha altres coses, que no és només el finançament. És també: funciona una llar d'infants de nou a cinc? Els pares i les mares treballen de nou a cinc? I, llavors, si no treballen de nou a cinc, com solucionem el tema? Amb les privades, que sí que obren amb uns horaris diferents, i tenim les públiques, siguin de qui siguin, tancades amb un horari que no és el social, el laboral, l'econòmic?

A partir d'aquí, les reflexions són múltiples, eh? Els zero a tres anys, per què no els comptabilitzem també a l'escola rural? I per què no situem els zero a tres anys a l'escola rural, amb un monitor o monitora, però que això serveixi perquè l'escola rural doni més serveis? Però per què l'escola rural no pot ser el lloc d'estudi d'aquells alumnes del poble que han de marxar fora a fer l'ESO, però que tornen al poble i no tenen biblioteca? O per què a l'escola rural no fan seguiment d'adults? Són una sèrie de reflexions que s'han de fer

i que, en tot cas, nosaltres demà posarem a les propostes de resolució damunt la taula, i que si no tenen bona sort a la proposta de resolució, doncs, reinsistirem, com sap el senyor conseller que fem en la majoria de temes, perquè –ho deia aquest matí el senyor Francàs–, de vegades, allò que t'han votat que no, un altre dia t'ho voten que sí.

Moltes gràcies.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Mixt, en primer lloc, té la paraula –s'han distribuït internament el temps, els trenta minuts que tenen– el diputat senyor Xavier Bosch, per un temps màxim de vint minuts. L'avisaré als vint minuts?

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, si us plau.

El president

Gràcies.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, portem ja tot un dia en aquesta cambra, en aquesta sessió plenària, parlant, debatent sobre la política educativa del nostre Govern, i queden, entenc ja, poques coses noves a dir. És l'inconvenient de ser dels darrers a parlar. Ara bé, com pot comprendre, senyor conseller, no renunciem a fer una repassada de la realitat actual de l'ensenyament a Catalunya, dels temes tractats o no en el seu discurs el matí d'avui, ni a plantejar les propostes que des del Partit per la Independència tenim al respecte.

Els que aspirem a veure un país sobirà i lliure aspirem, òbviament, a construir un sistema educatiu que faci persones sobiranes i lliures, i amb aquest objectiu pensem que cal no escatimar esforços ni recursos i que cal plantejar-se l'educació com la més gran inversió de futur per tal de fer un país millor.

Avui, a la Catalunya del 1999, estem en plena aplicació de la reforma educativa. Una reforma plantejada a nivell d'Estat, però que a Catalunya ha pres una empena especial, donada la tradició pedagògica del país i la voluntat de tots els seus protagonistes de deixar enrevelles i caduques estructures, estructures pedagògiques ja no vàlides en el moment actual.

La reforma educativa pretenia –i, malauradament, ho dic bé: «pretenia»– realitzar el procés d'aprenentatge a partir del coneixement i les aptituds de l'alumnat; educar, no ja en la tolerància, sinó en la diversitat, enriquant-nos tots plegats de la diferència; generalitzar i prestigiar tota la renovació pedagògica i totes les experiències educatives; adequar l'ensenyament als nous reptes socials i laborals, i remoure, en definitiva –com ja he dit–, tot l'antic sistema educatiu.

Ara ja es pot començar a fer balanç, i no volem ser, evidentment, catastrofistes ni especialment negatius. El

sistema educatiu a Catalunya sempre ha gaudit de bona salut, ara fa vint anys, en fa quaranta o en fa seixanta. La dedicació del professorat i l'esforç de tota la comunitat educativa, sovint –molt sovint– enfrontats a les diferents administracions, ens ha portat afortunadament a uns bons resultats pel que fa a la preparació de les noves generacions. Però això no és suficient; calia una reforma del sistema educatiu que fos un gran repte social i que fes front a una societat cada cop més exigent i més diversa.

És per això que era –i és– una reforma de gran abast, ja que modifica no només l'estructura educativa, sinó també els fonaments psicològics i pedagògics del procés d'ensenyament-aprenentatge. I el balanç, tenint en compte els objectius fixats, és del tot pobre. I el que és pitjor: entenem que hem perdut, o que el Govern ha perdut –però també tots nosaltres, evidentment, hem perdut– una oportunitat única per capgirar, renovar i airejar les estructures educatives heretades de la transició. La reforma educativa havia de servir no només per introduir canvis psicopedagògics i estructurals, havia de servir, també, per tornar a il·lusionar –i subratllar la paraula «il·lusionar»– tota la comunitat educativa. Era l'instrument ideal per refermar i reconèixer l'esforç i la dedicació del professorat, per consolidar la integració i la participació de l'alumnat i per construir complicitats amb pares i mares. I l'hem, l'han –vostès, des del Govern– desaprofitat. I aquest es pot dir que és el fracàs de l'aplicació del sistema educatiu, del nou sistema educatiu. No han sabut, al nostre entendre, senyors del Govern, seduir la comunitat educativa, ni engrescar-la ni animar-la.

El professorat, en molts casos, ha viscut aquesta aplicació més com un entrebanc que com una millora. No han explicat suficientment ni els canvis previstos, ni el perquè d'aquests canvis, ni les necessitats socials que hi ha darrere del nou sistema educatiu. No han format adequadament aquest professorat. Els seus plans de formació i coneixement de la reforma educativa han estat ridículs –quinze hores, en el millor dels casos. I tot i que, any rere any, ens presenten a bombo i platerets els seus plans de formació, la veritat és que deixen molt a desitjar. Almenys, el que pretenen és reciclar i formar adequadament una plantilla de prop de 45.000 professionals.

Han desaprofitat, també, l'oportunitat de prestigiar la tasca docent i de tornar a situar el professorat com un dels eixos vertebradors de l'entramat social. No hi ha prou temps per realitzar la tasca tutorial com a tal, una tasca tutorial que és un dels elements bàsics de tot nou sistema educatiu; no hi ha prou temps per a coordinar-se dins del mateix centre i, encara menys, el professorat de primària amb el professorat de la secundària obligatòria, tot i la continuïtat del període tres-setze. No es posen els recursos suficients per atendre la diversitat a l'aula, per la qual cosa és impossible dur a terme aquesta atenció individualitzada. En definitiva, escriuen a les lleis una cosa i n'apliquen una altra. Ens parlen als escrits de la importància del tractament de la diversitat i dels ritmes personals d'aprenentatge, de la necessitat del treball en equip, de la continuïtat pedagògica del cicle tres-setze, i després ens apliquen el contrari. I

això, senyors i senyores diputats i diputades, no il·lusiona, no engresca, no ajuda a tirar endavant una tasca tan important i tan necessària com és la tasca educativa.

És un fracàs de la seva política educativa que, en molts sectors del professorat, hi hagi la sensació que la reforma és més un obstacle que una eina de millora; que, en lloc d'avançar, retrocedim. Però aquesta sensació no és exclusiva del professorat –i no ens surtin amb excuses de corporativisme. També existeix aquest sentiment en una bona part d'usuaris, ja sigui el mateix alumnat, ja siguin els pares i mares, desorientats i preocupats per la manca de coherència i de planificació de què ha fet gala el Departament d'Ensenyament. Els recordaria, a tall d'exemple, el desconcert de moltes famílies que, amb els fills a primària, no saben quin itinerari escolar seguiran a secundària; els grinyolaments acadèmics per algunes supressions d'estudis, titulacions o els problemes amb el Mapa escolar o amb el transport i el menjador, problemes que, evidentment, no han ajudat en absolut a generar la confiança dels usuaris. I aquesta política no només ha generat dubtes quant a la reforma educativa, sinó que ha arribat a posar en perill el prestigi de l'escola pública en benefici de l'escola concertada i privada.

M'agradaria fer un parèntesi per insistir en aquest últim tema: l'enorme desigualtat que es genera entre l'escola pública i l'escola privada, si més no pel que fa a l'itinerari escolar. Mentre l'escola privada ofereix garantia de permanència al centre –per tant, amb un projecte educatiu únic–, l'escola pública ofereix un itinerari trencat, amb dificultats de coordinació en cada un dels salts. Una desigualtat que, si bé és cert que emana de la mateixa Llei educativa en fixar els diferents trams, no és ben cert que aquest efecte es podria apaivagar amb una bona proposta de Mapa escolar, una planificació ajustada a les necessitats –i no a les disponibilitats d'última hora– i una informació suficient al conjunt de la comunitat educativa. I tampoc no ens diguin que les lleis marc estatals ens condicionen, ja que són vostès –el grup que dona suport al Govern de Catalunya, els dos partits polítics que donen suport a aquest Govern– els que són decisius a Madrid i, per tant, còmplices i agents actius d'aquestes lleis que, malauradament, ens encotillen. Són vostès qui pacten amb el PP o amb el PSOE i, per tant, són vostès igual de responsables.

I voldria parlar, encara, una mica més directament de l'alumnat, d'un alumnat amb unes necessitats socials que sovint depassen el marc estrictament escolar; d'un alumnat a qui es segresta l'acció tutorial per falta de recursos en un model d'ensenyament on el paper del professorat va molt més enllà de la tasca instructiva; d'un alumnat que ha d'escollir matèries, no en funció de les seves necessitats curriculars, que seria la manera adient, sinó en funció de les disponibilitats i, especialment, del professorat que hi pot haver en el centre; d'un alumnat que no havia de patir per tenir, abans d'hora, una classificació de bons i dolents –recordem els antics «graduats» i «certificats»– i que ensopega, de nou, amb la dificultat d'assolir el graduat de l'ensenyament obligatori –preocupa l'elevat nombre d'alumnes que no tenen el graduat–; d'un alumnat, en definitiva,

que era l'eix vertebrador del mateix procés d'aprenentatge i que està quedant relegat, un cop més, per la manca de recursos humans i materials a una xifra dins d'una estadística.

I encara paga la pena entrar més en el detall d'alguns aspectes més concrets: l'etapa zero –tres anys és l'eterna oblidada. Si comparem la demanda social amb l'oferta pública de places d'aquesta etapa, dependents de la Generalitat, ens podríem tots plegats posar a plorar, i ja sabem que no és una etapa obligatòria, però sí que és una etapa necessària que mereix l'esforç, encara que sigui progressiu, per cobrir la demanda existent. I què ens ofereix vostè, senyor conseller? En primer lloc, ajornar-ho al final del desenvolupament de la reforma i, en segon lloc, desentendre-se'n deixant-ho en mans o bé dels ajuntaments i de les institucions locals, o bé de la iniciativa privada, tal com vostè ha dit aquest matí en el seu discurs.

L'educació de persones adultes està considerada una qüestió, més que formativa, assistencial. Continua –fins quan?– depenent de Benestar Social, al marge, fins ara, d'adequar-la immediatament al nou sistema educatiu, amb una oferta de places mínima i amb fortes vinculacions, sovint, a iniciatives privades o de l'àmbit del voluntariat. És un tema tan poc important que ni tan sols ha merescut l'atenció del conseller en la seva intervenció inicial, i això, malgrat que estem fent un debat sobre política educativa. O és que la formació de persones adultes no és un procés educatiu? Per a nosaltres, sí, i, per tant, aquí és on s'ha de tractar.

Des d'aquí, senyor conseller, li reclamo a vostè i a tot el Govern més atenció a aquest tema i la posada en pràctica d'una sèrie de propostes, com són l'aplicació de la reforma a l'educació d'adults, amb l'elaboració d'un mapa d'aquest tipus d'educació, la protecció de la plantilla docent, l'augment dels pressupostos destinats i, en definitiva, la dignificació d'una mena d'educació massa sovint marginalitzada i poc valorada i, òbviament, amb el seu retorn a la Conselleria d'Ensenyament, que és on hauria d'estar en aquests moments.

Cada cop més –canviant de tema–, Catalunya és un país de barreja: noves onades migratòries cada cop més freqüents comparteixen amb nosaltres el mateix territori; cal un pla específic d'atenció a aquest alumnat novíngut que aterra de sobte, sense cap mitjà d'integració fora de la bona voluntat dels centres i dels equips docents.

Un altre tema: el professorat interí i substitut que porta anys i panys patint l'abús contractual de l'Administració és un dels altres temes a tractar –amb una pila d'anys, molt d'ells, de servei sota contractes que haurien de ser temporalment breus però que acaben eterns, sense el reconeixement del seu esforç i dedicació i sota sospita permanent de la seva incapacitat, si no superen unes absurdes proves d'accés amb una oferta de places vacants molt reduïda. Quina paradoxa tenir professorat interí anys i anys contractat per, després, dir-li que no serveix. O l'Administració no fa bé de tenir-los en actiu –cosa que, evidentment, no és el cas– o si, realment, són vàlids –que és el que creiem–, que busquin fórmules d'estabilitat per a aquest col·lectiu, un col·lectiu que

sovint entoma els llocs de treball més dificultosos, amb la maleta sempre a punt per anar canviant cada dos per tres de destinació i amb els sous més baixos de tot el sistema educatiu.

Permeti'm, també, que faci referència al seu discurs un altre cop quan ha parlat dels quatre acords importants signats aquests darrers anys i, més concretament, de l'anomenat «acord de plantilles». Miri, aquest acord va ser signat, al seu moment, per una minoria de la representació sindical a la Mesa sectorial de negociació —una minoria ajustada però minoria, en definitiva. Però és més: recentment, s'han celebrat unes eleccions sindicals en el sector de l'ensenyament públic no universitari, amb un resultat que ha significat, encara més, un rebuig majoritari d'aquest acord. Podem dir, doncs, amb tota rotunditat que el sentiment majoritari del professorat és de rebuig d'aquest acord —naturalment, per insuficient. És per això que crec que no pot presumir vostè, senyor conseller, d'haver assolit aquest acord amb el conjunt del professorat; ans el contrari, creiem que és l'obligació del seu Departament de reobrir aquesta negociació i escoltar la majoria del professorat, que no vol més que incrementar els recursos humans i materials per tal d'aconseguir que l'aplicació de la reforma es dugui a terme amb unes mínimes condicions de qualitat.

El Pla de construccions, dubtem que s'acabi complint amb un grapat de centres en condicions arquitectòniques deficientes i amb d'altres que són reformats però d'una manera, també, deficient. Vostè ens parla d'un nou pla de construccions, que ja veurem quan s'aprovarà i s'aplicarà, però, mentrestant, m'agradaria saber què li diem al professorat de centres que han format part de llistes de plans anteriors i que en aquests moments ni tan sols poden caminar per la seva aula perquè té encara el terra de ciment, un terra de ciment tot esquarterat i aixecat, i, d'això, doncs, evidentment, li'n puc donar l'exemple, com se'n poden afegir d'altres de mala qualitat de l'acabat de plans de construcció que vostès han aprovat anteriorment. I a aquí hem d'afegir els que vindran *a posteriori*.

Un altre tema: el procés de matriculació és deficitari pel que fa a la igualtat d'oportunitats, sobretot pel que fa a l'alumnat immigrant i/o amb mancances socials, i està convertint o pot arribar a convertir —i això ja ho ha discutit vostè aquesta tarda amb altres portaveus— un bon nombre de centres públics en guetos o en coses que s'hi assemblin mentre, en canvi, s'afavoreix i es tolera o almenys no es lluita contra una selecció de l'alumnat que es pot arribar a produir en centres privats i concertats.

O per què no parlar, també, de les escoles rurals, les quals estan patint criteris restrictius que no tenen en compte el necessari reequilibri territorial; pensem que cal ser més flexible i tenir en compte no només factors de ràtio, sinó també la necessitat de contribuir a l'equilibri territorial del país. En alguns pobles tancar per criteris estrictes la seva escola primària és com tancar el mateix poble. Cal flexibilitat i, en qualsevol cas, tractar cas per cas.

I, la formació professional, ja s'ha discutit bastant. En qualsevol cas, un altre dels grans reptes de la reforma

educativa que potser mereixeria un debat propi; en qualsevol cas, voldríem saber algun dia de vostè i del seu Govern quina oferta fan de cicles formatius, si creu que seran suficients o si realment serà útil aquest Consell Català de la Formació Professional, encara aturat i pendent de posar-se en marxa. I així, senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, tants i tants temes.

Deixin-me insistir, ja per acabar, que no he volgut ni vull ser negativista. El professorat, els pares i mares i l'alumnat han prestigiats i continuen prestigiant l'escola pública. I és més, no es pot negar de cap manera que l'Administració també ha fet coses positives; ara, hem d'afegir: faltaria més, ja que és la seva obligació. El problema és que també ha fet coses negatives i en altres casos no ha fet suficient o ha quedat a mig camí en coses, o d'altres simplement ni tan sols les ha iniciat. No ha d'oblidar, senyor conseller, que —i permeti'm que faci meu un vell eslògan encara vigent avui dia en la comunitat educativa— l'ensenyament és la millor inversió de futur. I ho recordo justament quan d'aquí a pocs dies se celebra, un any més, una jornada en defensa de l'escola pública organitzada pel marc unitari de la comunitat educativa. I per tant, a partir d'aquesta frase, l'únic que vull dir és que un govern que pretengui portar Catalunya al lloc que li pertoca dins del marc europeu no pot escatimar ni recursos —un altre dels temes pendents— ni esforços en aquest àmbit.

Demà, en el debat de les propostes de resolució, les que presentarem com a Partit per a la Independència, però també les que presentaran altres grups de l'oposició veurem la voluntat de la seva Conselleria, del seu Govern, del Grup Parlamentari que li dona suport, de consensuar i cercar fórmules que millorin amb l'ajut de tots el nostre sistema educatiu, el sistema educatiu català.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, i també pel Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Maria Olivares, per un temps màxim de cinc minuts.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputades, senyor conseller, el debat que s'ha portat avui aquí al Parlament no és un debat qualsevol. Tracta sobre una de les qüestions més prioritàries que té la nostra societat, perquè el futur d'un país està estretament lligat amb el model educatiu del qual es doti, i segons com sigui aquest projecte, ens juguem el futur a curt i a llarg termini de les futures generacions. Que vostè, senyor conseller, avui ens hagi presentat un panorama optimista del desenvolupament de la reforma no és d'estranyar, però la realitat nosaltres creiem que és molt diferent. Quan fa prop de dues dècades va començar a gestar-se aquest nou model d'ensenyament, es pretenia posar en consonància les necessitats professionals del país amb un sistema educatiu que donés resposta a una nova situació socioeconòmica. En lloc de dissenyar un projecte engrescador per a tota la comunitat educativa amb la participació consensuada i solidària de tots els agents

7564

implicats en la noble tasca pedagògica, es va recórrer a la còpia, però pobra i absent d'imaginació, de models anglosaxons que havien demostrat en les seves contradites el fracàs rotund i absolut.

El lloable afany de democratitzar l'ensenyament fent-lo arribar de forma obligatòria a tota la població des dels tres fins als setze anys ningú no ho discuteix, però sí que és per molts aspectes qüestionable la forma de la seva posada en pràctica; ha estat a corre-cuita, amb una greu mancança de recursos i quasi sempre d'esquenes a aquells que havien de ser en bona part responsables del seu èxit: els ensenyants. La improvisació és la protagonista de la reforma, incomplint-la en la legalitat que ella mateixa ha dibuixat: classes atapeïdes, amb una ràtio superior a trenta alumnes per aula a l'ESO i a trenta-cinc en el batxillerat en molts llocs; insuficiència de recursos humans i tecnològics; la majoria d'instal·lacions gens adequades a les noves necessitats, etcètera.

Darrere de la façana d'un ensenyament públic i gratuït a l'abast de tota la població s'hi amaga la crua realitat de la pèrdua de crèdit de l'ensenyament públic en benefici del privat –per als alumnes que econòmicament el puguin pagar, està clar. Resulta a la vegada difícil defensar un concepte d'educació integral que estigui enfocat en la recerca dels valors de les persones i no únicament en l'obtenció de titulacions i que a la vegada contempli el desenvolupament d'una educació alternativa que inclogui conceptes tals com l'educació ambiental, com també ho fa difícil la dispersió competencial de què tantes vegades s'ha parlat avui: l'ensenyament obligatori gestionat des de la Conselleria d'Ensenyament; l'ensenyament d'adults a Benestar Social; l'ensenyament universitari i programa Argo a Presidència... Continua existint una manca de recursos humans i materials, especialment d'aules de la xarxa d'escola d'adults, que no cobreix la demanda, que va augmentant per als mateixos adults i, cada vegada més, per als joves que provenen del fracàs escolar i volen obtenir el graduat d'ensenyament secundari; una competència que, a més a més, depèn de Benestar Social.

És una constant preocupació la que es manifesta dins de l'espai de l'educació infantil en el període de zero a tres anys i que encara està per resoldre; celebro aquestes 30.000 places que vostè diu i m'agradaria que hagués estat més concret de quan seran aquestes places i on. No es pot defensar des del Govern la igualtat d'oportunitats de les dones ni queixar-se del decreixement de natalitat del nostre país si no disposem dels pressupostos suficients perquè el Govern n'assumeixi aquesta responsabilitat. I no volem oblidar l'ensenyament universitari dependent de Presidència. La universitat genera els especialistes que un govern necessita; l'endèmica manca de recursos materials i humans, la massificació de les aules, la inseguretat laboral d'una part important del quadre docent que treballa a hores d'ara amb contractes escombraries o la mateixa manca de ferma voluntat política de concretar el traspàs...

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps.

La Sra. Olivares i Usac

Acabo de seguida—...el traspàs de les competències en matèria de beques, que ens col·loca els estudiants de comarques en clar desavantatge davant dels estudiants metropolitans. Són serrells importants que es queden per arreglar fins a l'ensenyament públic universitari. Des dels Verds encoratgem el Govern de la Generalitat i la seva Conselleria a una revisió profunda d'aquesta reforma; jo sí que diria una reforma de la reforma, perquè l'ensenyament públic recuperi el seu tradicional prestigi i, arribant a tots, pugui complir la noble tasca que la societat li ha encomanat.

I per acabar, senyores i senyors diputats, senyor conseller, volem donar suport des d'aquesta tribuna als destinataris finals d'aquesta reforma, als estudiants, que el proper dia 4 de març amb el crit clar i sincer de la seva joventut demanaran la reforma perquè ho sigui de debò.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació i també pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Fidel Lora per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. També des d'Esquerra Unida i Alternativa, el nostre suport a la mobilització dels estudiants en suport a l'aplicació d'una reforma de qualitat a l'ensenyament públic a Catalunya. Des del nostre punt de vista, des d'Esquerra Unida i Alternativa, l'ensenyament públic, el model públic és garantia d'igualtat per als ciutadans, i no tan sols d'igualtat, sinó també de qualitat, i el seu grau d'universalitat és un indicador de progrés.

Som conscients que des dels anys setanta fins avui s'ha avançat, és una realitat; però vostè, senyor conseller, aquest matí feia una petita història del que havia sigut l'educació a Catalunya. Des del nostre punt de vista, aquesta història s'ha oblidat que la història més recent de l'educació no es pot passar per alt el paper dels moviments de renovació pedagògica, el moviment de defensa de l'ensenyament públic, professors, pares, estudiants, associació de veïns... tot això com una energia viva al nostre país en defensa del model públic, i sobretot des del punt de vista de la garantia d'igualtat, de qualitat, de progrés i també, per tant, una garantia democràtica per al nostre país. I des d'aquest punt de vista, des de la nostra opinió a l'ensenyament públic, cal tenir cura de l'ensenyament públic, de l'escola pública, i constatem i reivindicuem un major finançament fins arribar al 6% del producte interior brut a Catalunya, perquè a l'aplicació d'una reforma i al desenvolupament d'aquesta reforma li és necessari un finançament també extraordinari.

Una segona idea que m'agradaria expressar és que l'Administració ha de garantir la gratuïtat a l'escola dins de l'etapa obligatòria, i en aquest moment hi ha un 20% del pressupost del Departament d'Ensenyament que es traspasa a l'escola privada. I nosaltres tenim

Punt 1

dubtes que l'escola concertada privada sigui una escola gratuïta; tenim dubtes que aquesta escola privada concertada respecti les normes d'admissió, i tenim dubtes que aquesta escola privada tingui la infraestructura i la qualitat necessària per atendre els ciutadans, atendre els alumnes que van a aquestes escoles. Per tant, des del nostre punt de vista –i això és una realitat que no hi estem d'acord–, nosaltres defensem el model públic i no estem d'acord amb el model mixt, i pensem que és necessari el traspàs de l'escola privada concertada amb flexibilitat, amb pluralitat, amb transitorietat, com sigui necessari, però defensem que hi hagi un únic model i que aquest model sigui públic, que estigui sota el control públic.

I per últim, la tercera idea, que és en la qual més em volia estendre, si em dóna temps, i és l'etapa zero a tres. L'etapa zero a tres és una etapa educativa, segons la LOGSE; segons la LOGSE, aquesta etapa educativa, les administracions públiques tenen responsabilitat, per tant, tant el Departament com els municipis; i per altra part l'Administració educativa, segons l'article 64, ha de garantir les places adequades per a l'educació infantil com una mesura compensatòria i com una mesura d'igualtat per a les famílies amb una menor renda i amb nuclis socioeconòmics més desfavorits. Vostè avui ha fet la proposta de 30.000 places públiques; no ha dit si privades... De 30.000 places –perdó–; no ha dit si serien privades, si serien públiques, ni com, ni quan. Nosaltres li fem unes propostes en funció de la realitat perquè avui la realitat és que el 66% d'aquestes places són privades; el 66% de les places de zero a tres són privades.

Li fem una proposta que aquest Parlament, si fem aquest debat és per garantir propostes de futur; aquí és on pot haver-hi el debat perquè hi hagi consens; pensem que s'han d'aprovar resolucions en el camí de concretar la proposta que vostè aquest matí feia. I nosaltres diem: cal planificació per consolidar una xarxa pública d'escoles de zero a tres i això s'ha de concretar en una presentació d'un mapa escolar que respongui a les necessitats socials i que aquest mapa escolar es pugui presentar en aquest Parlament. És necessari l'increment de les dotacions pressupostàries, dels convenis amb els ajuntaments i des del punt de vista de les noves construccions, també, que no és contradictori, de les noves construccions de centres del Departament. I per altra part, és necessari un estudi del Decret de matriculació, de les condicions de matriculació perquè hi pugui haver igualtat d'oportunitats...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Lora i Lillo

Sí, senyor president. Simplement, dir que la necessitat que a les escoles, al Decret de matriculació hi hagi una igualtat d'oportunitats a l'hora que les famílies amb menys recursos puguin matricular, i això passa, des del nostre punt de vista, pel xec escolar o per aquella proposta que es feia des del Departament de Benestar Social, sinó que passa directament per la matriculació a aquestes escoltes.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar les intervencions del Grup Mixt, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Ensenyament

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades –estava mirant, pensava «hi ha senyores?»– Sí. Senyores diputades, senyors diputats i senyora diputada que acaba d'intervenir, home, amb molt de respecte, amb un to molt tranquil, sense cap ànim d'una polèmica artificial, els he de dir que parlem d'universos diferents. Vol-dria contestar-los amb total profunditat, però hauria de reproduir el discurs d'aquest matí. Clar que queden coses per fer, jo ho he dit. Clar que queden coses per millorar, i jo he fet una bona relació, dintre dels límits que sempre comporta un debat, que, per molt profund que sigui, no dura més que un dia; però l'univers que vostès han pintat no és l'univers de l'educació d'aquest país, afortunadament.

No és fruit només, ni exclusivament, ni segurament, principalment, del Departament d'Ensenyament, la situació actual, positiva –bàsicament positiva– de l'ensenyament a Catalunya. No ho és quan ens comparem amb altres; tenim *ratios* més baixes que la resta d'Espanya i que molts països; estem molt més elevats des d'un punt de vista de percentatge d'escolarització i d'educació infantil; estem fent col·legis que poden respondre a qualsevol tipus d'exigència a nivell internacional; diumenge passat jo inaugurava un nou centre a Calafell: un més, no té res d'especial, aquell centre, en comparació amb d'altres. És un centre que podria estar localitzat a Alemanya, als Estats Units o a Noruega, i de segur que resultava guanyador o, com a mínim, igual. Tenim uns professors que, en funció de la tradició pedagògica d'on vénen, en funció de la capacitat de formació del nostre país, en funció del seu propi esforç, des d'un punt de vista científic i de preparació, estan a un nivell comparable als millors professors del món. I no és una frase per afalagar els professors: és que és veritat! No ho porto aquí, m'he deixat al despatx una carta que aproximadament fa un parell de mesos em va enviar el ministre nord-americà, secretari d'Estat nord-americà d'Educació, per tant, el ministre de Clinton, arran d'una visita que va fer, curta però profunda, al nostre país, i que va visitar instal·lacions educatives del nostre país, i va tenir ocasió de parlar amb els professors i de veure el que fem, i ens felicitava, no amb un to de cortesia, sinó amb un to de profunda, i no pas exagerada, admiració.

Significa això que no hi hagi reptes per complir? És clar que no, tenim reptes per complir, etapes per cobrir, algunes coses a refermar, de coses que queden, de col·legis que encara no són com han de ser. Però hem recorregut un llarg i important camí, i és fruit de tot-hom. I si el missatge que enviem és un missatge negativista, amb la bona intenció –que estic segur que hi és– de fer que l'Administració vagi més ràpida, més profundament i més de pressa, i això és bo, correm el gran risc, nosaltres mateixos, de cara al país i de cara als docents, i de cara als pares i les mares, i de cara als alumnes, d'enviar una imatge –aquesta sí– de deserció,

7566

que té un gran perill. I és que, sobretot, no seria conseqüent amb la realitat.

Des del respecte, jo els demano que llegeixin en profunditat el meu discurs, que poso a la disposició de vostès, i que en propers debats siguin capaços de posar sobre la taula aquelles coses que encara que han de millorar, però fugint de diagnòstics negativistes totals, que estic segur –ja dic– que van amb bona intenció, però que jo penso –i em puc equivocar, però em penso que no– que són totalment equivocats.

Estic d'acord amb el diputat Xavier Bosch en la importància de l'escola rural. Nosaltres l'hem feta i la continuarem fent i defensant com un model important d'equilibri territorial. Llitem junts per a això. Estic d'acord amb la diputada Maria Olivares en la importància que té el zero - tres anys, mai ho hem negat; simplement, el que hem dit és que no tot es podia fer alhora, i ara podem fer un esforç important, i el farem, coordinadament amb altres i conjuntament amb altres. Perquè és aquesta la decisió de la Llei, i perquè són aquestes les possibilitats que tenim, perquè tots hi tenim responsabilitats. Però ara toca, ara podem i ara ho farem. Coincideixo també amb ella en la importància que l'educació mediambiental ha de tenir en el nostre currículum educatiu, i no només com una matèria transversal o com uns continguts a estudiar, sinó com quelcom que ha de cobrir, per dir-ho així, que ha de penetrar en la consciència de tots els alumnes i les alumnes per projectar-se en una vida de respecte i de cura del medi ambient, i d'exigència cap a nosaltres de respecte i de cura del medi ambient.

Coincideixo amb el diputat Fidel Lora que no es poden passar per alt els moviments en defensa de l'escola pública, però és que nosaltres, Fidel, som també un moviment en defensa de l'escola pública. La defensem i la fem, i això no significa cap tipus de menyspreu a cap altra. Però, si no en persona, el primer a manifestar-se en defensa de l'escola pública, el dia 4, sóc jo. I si no hi vaig és que penso que no cal; no m'he de convèncer d'aquesta defensa: ho estem fent cada dia; però, de cap manera, el Departament d'Ensenyament viu d'esquena a l'escola pública i a aquells que la defensen. I coincideixo amb ell que l'etapa de zero a tres és una etapa educativa, no obligatòria per a les persones, i que permet també altres alternatives.

Coincideixo també amb ells que els primers que han de tenir més facilitats per accedir a aquests llocs, a aquestes places, són aquells que tenen més necessitats socials. No contesto d'una forma més concreta la resta de les qüestions perquè els senyors diputats i la senyora diputada han tingut ocasió d'escoltar-me abans, i moltes de les qüestions que ells han plantejat es poden donar ja per respostes.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Per al torn de rèplica té, en primer lloc, la paraula el diputat senyor Bosch, per un temps màxim de sis minuts.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, potser sí que parlem d'universos diferents, senyor conseller, però el nostre univers, el que hem intentat retratar amb el nostre discurs, és el real; no sé, en tot cas, quin és el seu.

Hem intentat valorar i opinar sobre la globalitat de la comunitat educativa, de tota la comunitat educativa, i coincidim amb vostè que la situació és positiva. En tot cas, no hi coincidim, però, quan diem –pensem nosaltres, afirmem– que, bàsicament, és gràcies a l'esforç del professorat, de pares i mares, i del mateix alumnat, i que precisament, si hi ha alguna queixa, és que el Govern no fa prou o no destina prou recursos per fer més coses. En tot cas, li recomanaria al senyor conseller que no només inauguri centres, sinó que també passegi pels centres que ja existeixen, i veurà, doncs, la realitat i la problemàtica real que existeix; veurà, per exemple, els centres d'atenció especial amb poquíssims recursos, que no tenen ni magnetòfons per ensenyar idiomes; sense biblioteques, etcètera. Un univers real que existeix, i que no és de flors i violes com algú del seu Grup, o vostè mateix, ens pot fer voler afirmar.

Nosaltres no volem fer negativisme ni catastrofisme; hem volgut fer realisme i retratar el que, segons la nostra informació, passa al país. Potser tenim un problema que la informació o la font d'informació de vostè i de nosaltres és diferent. Ara bé, si en un debat com aquest no podem fer negativisme, o no podem fer, diguem-ne, crítica, què vol dir, que ens hem de mirar el melic, aquí, també, i fer cofoisme tots plegats? Em sembla que, si en algun lloc es pot fer crítica i es pot parlar de la crua realitat i dels problemes que realment existeixen, em sembla que és en aquest Parlament. És per això que es fa aquest debat.

Tenim un sistema que segur que és millor que d'altres, i no m'estranyaria que fos molt millor que el sistema educatiu americà, i per tant no m'estranya que tinguem felicitacions d'aquella banda de l'Atlàntic. Ara bé, comparat amb el sistema educatiu europeu, estem per sota del PIB –no del PI–, del PIB de la mitjana europea, i d'això ja n'ha parlat vostè abans, però li ho voldria reafirmar. Estem per sota, vol dir que no destinem prou recursos per posar-nos a l'alçada dels nostres veïns de continent i d'Unió Europea.

Per tant, una altra de les mancances és aquesta del finançament, i voldria subratllar-la: no tenim un sistema específic de finançament de la reforma, i per tant, aprofito per reclamar des d'aquí que hi hagi o una llei o que s'articuli el més adequat per deixar d'anar a la improvisació anual dels pressupostos i aplicar la reforma amb tots els recursos que facin falta. I si la Generalitat no té recursos, doncs, que apliquin el que el conseller Mas va explicant, i canviem el sistema de finançament i busquem més recursos en general per a Catalunya.

I una última cosa que volia reclamar-li, abans d'acabar, que vostè no ha contestat –o almenys no l'he sentit quan m'ha contestat–, que és sobre el tema de l'educació de les persones adultes. Aquest és un debat sobre política educativa, no sobre la política del seu Departament; per tant, el tema de l'educació d'adults havia

d'haver sortit i havia d'haver estat tractat amb una certa profunditat. I si vostè no tenia prou coneixement sobre el tema, hauria estat lògic que el conseller Comas, el conseller de Benestar Social, sortís a aquesta tribuna a explicar-nos quina era la seva política en aquest tema. Un conseller que hem tingut durant bona part del dia en el seu escó, però que ja fa estona que no veiem.

Per tant, temes que queden pendents i que nosaltres recollim, recollim en forma, si ho vol, de malestar, o de nerviosisme, que existeix en el món educatiu, que segurament no existeix en la seva Conselleria, però possiblement al carrer, a les escoles, als instituts, als centres, existeix més del que vostè ens vol explicar avui aquí. Nosaltres hem recollit aquestes opinions i les hem traslladades a aquest Parlament, amb voluntat, evidentment, sempre constructiva, i amb voluntat de cercar els acords que siguin possibles. Uns acords que des d'aquí reclamo al seu Govern, que haurien d'aprofundir i potenciar amb el sector social de l'ensenyament, amb els protagonistes de l'educació al nostre país –professors, pares, alumnes, etcètera–, però també acords que s'haurien de portar a l'àmbit polític i, per tant, demà, amb les propostes de resolució, veurem si vostès estan disposats a arribar a acords polítics, a arribar a consens polític en aquest Parlament, o a consens social amb tot el sector, amb tots els protagonistes que, amb la seva suor i amb la seva activitat, interès i il·lusió, malgrat molts inconvenients que vénen de dalt, tiren endavant el sistema educatiu català.

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt, també, la diputada senyora Maria Olivares, per un temps màxim de dos minuts.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. No, únicament dir al senyor conseller que no estem en diferents universos, estem en el mateix; el que passa és que ho mirem des de punts de vista diferents. Vostè està, diguem-ne, a les alçades, i nosaltres estem, doncs, a la pràctica, compartint totes les problemàtiques amb els nostres néts, en els nostres barris, amb els nostres amics que són mestres o professors, i rebem directament totes aquestes coses que avui aquí plantegem, totes aquestes problemàtiques que no ens les inventem, i fem una història escrita amb allucinacions. Són realitats que vivim dia a dia; estem en el mateix univers, senyor conseller. O sigui, això, només vull que li quedi clar que no són diferents universos.

Gràcies.

El president

També, pel mateix temps, té la paraula el diputat senyor Fidel Lora, per un temps màxim de dos minuts.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Simplement per dir que l'escola pública es fa des de l'acció de Govern, es fa des de

l'acció municipal, es fa des de les escoles, des dels instituts, i es fa cada dia. Això és evident. Jo he intentat fer un discurs de defensa de l'ensenyament públic, de què és garantia de qualitat, garantia de progrés, d'igualtat d'oportunitats, i que cal defensar l'escola pública, l'ensenyament públic, que cal major finançament. I, per tant, jo penso que parlem des del mateix univers; diferents punts de vista, mateix univers... Jo parlo concretament, i li puc dir que, a la millor, l'únic que he expressat és que a Sant Adrià, o a Badia, o a Nou Barris, o a Badalona, al barri de Sant Roc, fa falta més escola pública, més oferta pública de qualitat, a l'etapa zero - tres, i a les altres etapes també.

Penso que aquest és un discurs de transformació, de progrés, de tirar cap endavant, i, per tant, doncs, des d'aquest punt de vista, jo l'únic que he de dir és que espero trobar-me amb vostè, aquest cap de setmana, a les Jornades en Defensa de l'Ensenyament Públic i també el dia 4 a la manifestació en defensa de l'ensenyament públic. I, si és així, me n'alegraré molt, i després, segur que es demostrarà en polítiques concretes. En tot cas, demà, el Grup Mixt farem –i des d'Esquerra Unida i Alternativa, també– una proposta concreta perquè el Govern de la Generalitat presenti el Mapa escolar de l'etapa zero a tres, per assegurar que hi hagi xarxa pública de zero a tres. I espero que això sigui ben rebut pel Ple del Parlament i sigui aprovat en aquest Parlament. Des d'Esquerra Unida i Alternativa estàriem molt contents que aquest sigui el resultat d'aquest debat en el Parlament de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El senyor conseller vol contestar? No? L'últim Grup que ha d'intervenir, a qui correspon intervenir ara és el Grup de Convergència i Unió. Té la paraula, per parlar en nom del seu Grup, la diputada senyora Flora Sanabra per un temps màxim de trenta minuts.

La Sra. Sanabra i Villarroya

Gràcies, senyor president. Bé, des de la perspectiva de les acaballes d'aquest torn dialèctic del debat sobre l'educació a Catalunya, que pel nostre Grup és un tema molt important, com han fet molts altres grups, la primera asseveració que vull fer és dir la importància que té per a nosaltres aquesta temàtica.

Bé, no només perquè els grups parlamentaris discutissin la temàtica sobre educació sinó per tot allò que de sotrac representa a la població de Catalunya mitjançant els grups parlamentaris, i que ja s'ha donat, ja és un fet real. Aquí ha sortit el que la senyora diputada parlava que estava colgada d'*e-mails*; nosaltres potser no tant, però hem rebut des de propostes de sindicats, de Comissions Obreres, d'USOC; hem rebut propostes d'associacions de professors, d'associacions de pares i, també, individualment, una sèrie de cartes enviades a través de *Democràcia.web* que ens traspassen la inquietud de pares i de professors d'aquesta temàtica.

Se'ns pot dir: «Bé, i per què no ho demanaven?» I és ben cert: l'article 125 del Reglament d'aquest Parla-

ment marca i especifica que qualsevol grup parlamentari o conjunt de diputats, seguint uns requisits, pot demanar un debat monogràfic sobre un tema general. El que passa és que la tradició parlamentària aconsella..., o deixa aquesta possibilitat per als grups de l'oposició. Però, quan va ser demanat, quan va ser sol·licitat aquest debat sobre la temàtica educativa, de seguida va trobar el nostre suport, la nostra col·laboració i el nostre col·laborar en la tasca de tirar-ho endavant.

Bé, el fet de correspondre'm el darrer torn de les intervencions fa que –i també el fet de correspondre al Grup Parlamentari que dóna suport al Govern– em pugui estalviar moltes de les iniciatives, de les propostes, dels temes que s'haurien de debatre, perquè, evidentment, la majoria d'ells han tingut avui una concurrència de converses entorn seu que els fa ja àmpliament debatuts. El que sí que fem és sumar-nos a moltes de les temàtiques que avui han sortit i sobre les quals demà, mitjançant propostes de resolució, mirarem de trobar punts d'acords.

Jo voldria dir-los –i lamento que un dels portaveus d'aquesta temàtica no sigui aquí present– que nosaltres ens sumem tant a la relació final que ha donat el portaveu del Grup Socialista aquest matí com a aquella carta als reis que ha dit que era la primera part de la intervenció del portaveu del Grup Popular. Amb el dring que ens anàvem dient l'enumeració de les temàtiques, ens hi sentíem, en moltes d'elles, copartípcips de la seva inquietud i esperem, demà, que les propostes de resolució així ho trasllueixin.

Bé, des de l'òptica del nostre Grup, el que sí que voldria fer, en primer lloc, és demanar-los un esforç d'objectivitat –que nosaltres també farem, per sobre dels *inputs* de solidaritat que, evidentment, tenim en compartir amb el Govern uns programes i unes accions–, per rebobinar, mentalment, quina ha sigut la situació d'aquests vint anys, des del 1980, en què hi va haver els traspassos d'ensenyament, de l'escola a Catalunya. Els que llavors vivíem aquelles escoles rurals, que llavors es deien «escuelas rurales de difícil desempeño» i que els asseguro que, totes elles, somiarien avui per tenir un prefabricat dels que tenim avui dia, amb els serveis, amb la calefacció que tenen, fins aquelles escoles de barriada que acollien tot un seguit d'allau migratòria dels anys seixanta-setanta que feia que les ràtios fossin quintuplicades de les d'avui, i més..., doncs, realment, avui, escoltant, primer, la intervenció detallada del conseller, que explicava els antecedents històrics, la radiografia de la situació actual i una diagnosi i unes propostes de futur en el tema educatiu, i, després, les diferents intervencions dels diferents grups parlamentaris, no només en els temes importants, fins i tot en el detall..., destil·laven tot un seguit d'inquietuds i de mancances que no fan altra cosa que ressaltar tota la trajectòria que s'ha passat en aquests vint anys. De qui és mèrit, això? Miri, jo els diria que aquest caminar positiu de l'escola, bàsicament, és mèrit de dos, al nostre parer, braços. Per un costat, de la tasca d'uns mestres, però, per l'altre, de la sensibilitat del Govern.

Quan parlo de la tasca d'uns mestres, m'explicaré. Quant a aquestes escoles que els dic –«rurales de difícil desempeño», o les «concentraciones escolares»–,

que eren que els nens de diferents pobles petits anaven concentrats en un poble més gran amb una escola –o bé «los grupos escolares» de barriades–, no es pensin que les generacions, els grups, les fornades de joves que en sortien estiguessin mal preparades; no, no ho estaven; amb totes les seves dificultats, amb totes les seves mancances, amb tots els seus pocs recursos, tenien una bona incardinació, després, en el món laboral, àdhuc en el món universitari. Per què? Doncs, miri: perquè hi havia un estol de mestres que es creixien, que tenien vocació i illusió en el que feien. A mi em sembla que el testimoni, el relleu que ens ha deixat aquest estol de mestres, és un dels factors que ha impulsat a tenir l'evolució positiva de l'escola que tenim avui. Però l'altre, el segon pilar, els he dit que és la sensibilitat del Govern. Em diran: «Bé, no només del Govern». D'acord. Hi ha hagut sempre, en la societat catalana..., la societat catalana ha sigut una societat preocupada per la formació dels seus fills. I això és una causa justificativa de la proliferació, en altres èpoques, d'escola pública, més que en altres llocs, a casa nostra. Per què? Doncs, perquè era una manera de preservar i de difondre la llengua i la identitat nacional.

Aquests pares, aquestes mares, aquesta sensibilitat han col·laborat en l'escola catalana d'avui dia, però també el suport, la sensibilitat del Govern –i m'estalviaré de dir-los-ho perquè encara fa, escassament, no dos mesos, en aquest mateix Parlament, vivíem el debat de pressupostos. Vostès recordaran l'important increment pressupostari que hi va haver, i no només l'any 99, sinó que venia reflectit de tres anys anteriors com una important aplicació de totes les noves necessitats de l'aplicació de la reforma. I, encara més, voldria dir-los que no només el que venia representat en el pressupost ordinari, sinó que també hi ha un reforç amb uns importants acords de Govern d'impulsar obres, d'impulsar noves construccions, ampliacions, adequacions d'edificis. Aquesta és, doncs, per nosaltres, la segona òptica: al costat d'una societat catalana, d'uns mestres que sempre han estat al costat de l'escola catalana, una sensibilitat d'un Govern d'aquests anys.

Bé, vostès em diran: «Home, tots els governs ho haurien fet; és una necessitat; calia fer-ho; el món modern va cap aquí». Sí, d'acord, però s'ha fet. I, per acabar aquest resum d'aquest avanç històric, jo els diria: «Déu n'hi do; podem sentir-nos satisfets de l'escola catalana»; em sembla que és una bona expressió dir-los «Déu n'hi do».

Bé, ara voldria passar a un altre apartat, senyor conseller. Voldria passar al capítol d'aquelles coses que, al nostre Grup, ens preocupen. En aquesta línia de continuar en aquest sentit ascendent de l'escola catalana, hi ha tota una sèrie d'aportacions que voldríem fer-hi –que, sobretot, es veuran reflectides en propostes de resolució– i que ara m'agradaria explicitar-los, a vostè i als diputats i diputades que encara mantenen en aquest hemicicle el que nosaltres pensem.

Per tal de no reiterar, perquè el fet de ser l'últim ja et dóna molt de camí trillat, jo li diria que, molta feina, ja la dono feta per avançada, però, les nostres preocupacions, les hi emmarcaria en quatre blocs. Aquests són, per nosaltres, els més importants. El primer és un bloc

que en diem «Adequació de l'escola al món actual» i que entronca amb vostè, aquest matí, quan ens ha parlat, si no ho recordo malament, d'orientació vers el futur; un segon bloc, que és la finalització de l'aplicació de la LOGSE; un tercer bloc: «Estructura administrativa i funcional dels centres», i un darrer bloc, que és un impuls fort a la formació professional.

Bé, el primer bloc: «Adequació de l'escola a la societat actual». Si entenem per escola –i, per tant, sistema educatiu– tot aquell conjunt de serveis que es donen en la formació de la persona, sempre, però, d'una manera especial, en les seves etapes juvenil i infantil, i aquesta preparació dels joves i de les persones per a la societat actual que es troben immersos en una societat mutant, canviant, que, constantment, rep nous missatges i noves experiències, el que ha de fer l'escola és trobar-se, també, en aquests nous missatges que va rebent aquesta societat: saber-hi plantar cara, saber estar preparats i saber formar uns professionals que s'hi trobin bé.

Nosaltres no li voldríem inventar res. És per això que hem agafat una recent enquesta que donava com als quatre factors més importants d'aquest final de segle i començament del segle vinent les quatre coses més importants. Una primera: les noves tecnologies, sobretot en el camp de la informació; una segona: la incorporació de la dona en el món laboral; una tercera: el moviment de fluxos migratoris, i finalment, una quarta: la globalització i la universalització dels mercats. Bé, doncs, en aquestes, les nostres inquietuds, el nostre estímul, el nostre desig que el Govern vagi per aquest camí anirà marcat per aquests nous camins.

Quant al primer: les noves tecnologies, sobretot en el camp de la informació. Hem sentit, aquest matí, que vostè, en el seu discurs, ja ens parlava que, seguint l'experiència del projecte Argo-Educàlia i d'altres –la incorporació a la xarxa Internet–..., doncs, nosaltres..., el que insta el nostre Grup és a continuar i ampliar la política de promoció de les noves tecnologies de la informació i de la comunicació audiovisual, formant adequadament no només els joves –i els que no són tan joves, perquè els mestres també necessiten una formació per a aquests nous reptes... En definitiva, allò que ens interessa és que tots els nens que surtin del seu nivell obligatori d'ensenyament a Catalunya tinguin un domini de la utilització de les noves tecnologies.

Bé, en l'apartat de la incorporació de la dona al mercat del treball –que ja és un fet–, i no només en el mercat del treball, sinó en el mercat universitari i en el mercat de la formació com a pas previ, nosaltres –i en això discrepam d'alguna portaveu– sí que considerem que, tot i reconèixer que dels zero als sis anys és una etapa on els infants tenen dret a la seva pròpia educació, és, també, un bon suport a les famílies, al pare i a la mare, però també, d'una manera molt especial, a aquesta possibilitat d'incorporació tranquil·la, normal, justa i igualitària de la dona en el món laboral, el fet que hi hagi una promoció de zero a tres anys i de tres a sis anys. És per això que, tot i que vostè ja ens ho ha anunciat, nosaltres també teníem preparades algunes propostes de resolució en el sentit de millorar i ampliar aquesta oferta.

En referència al tercer bloc: els fluxos migratoris. Catalunya, històricament, és terra de pas, terra d'estada, terra de molta gent que hi ha vingut i que hi ha fet la seva llar, i que s'hi ha quedat, però, en aquests moments, les escoles reben, també, uns nous fluxos migratoris i els estan atenent degudament. Miri: jo li posaria l'exemple d'abans-d'ahir que la televisió ens va oferir –TV3– un programa on es veia, a Mataró, una aula multicultural, un taller d'adaptació escolar de l'aprenentatge instrumental bàsic, en el qual es veia un grup de nens i nenes ben diversos que tenien un bon nivell de convivència, un domini acceptable del llenguatge i es veia com se'ls ensenyava a orientar-se pels carrers de la seva nova ciutat, Mataró.

En aquesta mateixa línia, les nostres propostes van en el sentit de demanar-li que hi hagi una acceptació de la diversitat, una integració en les escoles, però alhora una atenció preferent per tal que aquesta integració no malmeti les seves individualitats. Això..., li presentarem una sèrie de mesures en el sentit que siguin aollits els nens, siguin aollits els pares i mares, hi hagi unes campanyes d'informació i de sensibilització en aquest sentit.

I finalment, el darrer apartat d'aquest bloc és la globalització i internacionalització dels mercats. Bé, ens sembla que aquest ha sigut un dels temes més debatuts i nosaltres ens afegim a totes aquelles propostes, que, si no m'equivoco, han sigut del senyor conseller i de tots els grups parlamentaris, en el sentit d'incrementar l'ensenyament de les llengües, d'una manera especial l'anglès com a llengua emergent, amb uns equipaments, amb uns recursos audiovisuals, amb una formació de professorat, per tal que sigui a nivell comunicatiu una llengua ben comuna aviat.

Bé, llavors, nosaltres al segon bloc li hem posat la transició del sistema educatiu. Estem acabant una etapa educativa i en comencem una altra. És molt normal que quan s'acaba una cosa i se'n comença una altra hi hagi un període amb unes dificultats, amb uns repèls, amb uns desajustaments que poden produir traumes. Nosaltres aquí, tot i que sabem que la Llei preveu dos anys d'adequació per als alumnes, però, coneixem que hi ha hagut tot un seguit de problemes quant als alumnes que no encaixen o no tenen temps d'acabar un sistema educatiu. Per això nosaltres li demanàrem, per finalitzar aquesta etapa de l'anterior sistema educatiu, tot un seguit, una especial atenció a facilitar a tots els alumnes la finalització dels seus respectius estudis convocant proves de superació d'assignatures pendents, possibilitant l'organització de classes de preparació d'aquestes assignatures i també garantint la preparació de proves d'accés a la universitat. Una vegada acabada aquesta etapa correctament, amb el mínim de desajustaments, d'injustícies o de traumes, llavors parlàrem de la correcta aplicació de la LOGSE.

Bé, aquí se n'ha parlat molt, que té dos aspectes l'aplicació correcta de la LOGSE: dèiem de les pedres i de la filosofia. A mi m'agrada més el símil que emprava un exdiputat, company i amic, el senyor Joan Descals, que en els començaments que parlàvem de l'aplicació de la LOGSE, ell la comparava a una gàbia, i deia que les pedres, les construccions era la fabricació d'aquesta

gàbia, però que molt més important que aquestes gàbies era el pinso –ell deia–, que és la filosofia, que és tot el que hi ha dins d'aquestes escoles. Bé, perquè realment els nens poden estar..., i no és desitjable, ni nosaltres ho volem, i en aquest sentit ja li anuncio una proposta de resolució instant, com vostè ens ha dit, que en els propers mesos hi hagués un nou encàrrec de projectes, obres, per tirar endavant més escoles, més adequacions, més ampliacions, noves construccions, però allò que ens preocupa molt és també el que hi ha dins les escoles: els mestres, la preparació, la filosofia, el que el nostre company Descals deia «el pinso». I en aquest sentit, nosaltres li demanaríem, potenciant les possibilitats del nou sistema, com que ens permeten bastir un model o un sistema –com vulgui dir-li el senyor Francàs– educatiu propi del nostre país, que hi hagi una vetlla especial en tots els àmbits que els diferents grups han dit abans. Però nosaltres hi afegiríem un que ens sembla molt bàsic i molt fonamental, que és una vetlla especial per allò que es deia abans «llegir, escriure i les quatre regles»: l'aprenentatge de la lectura, l'aprenentatge de l'escriptura i del càlcul.

Bé, el tercer bloc de les nostres reivindicacions, senyor conseller –per dir-ho d'alguna manera–, és el que fa referència al funcionament dels centres docents. Aquest ha sigut un tema a bastament tractat abans i per experts diputats especialistes en la temàtica, però en canvi a nosaltres ens agradaria una especial incidència en uns estaments que per nosaltres són molt importants: un és el dels mestres. Entroncant amb el que li deia abans, que potser un dels mèrits de l'escola catalana d'avui sigui aquells mestres que van tenir vocació i il·lusió i es creien la tasca, jo voldria dir que ara també hi és, aquest grup de mestres, però que el seu reconeixement, almenys ells tenen el sentiment que està una mica minvat. I és per això que li demanaríem d'impulsar tot un seguit de mesures de reconeixement de la tasca professional i social dels mestres, dels professors, dels directors, dels docents.

I per un altre costat, li demanaríem un seguit de mesures per estimular la participació de pares i mares en els centres escolars. Les darreres eleccions a consells escolars no han donat la participació de pares i mares que ens hauria agradat, i és per això que li demanem posar en marxa i estudiar possibles mecanismes necessaris per incentivar la participació, perquè sentin els centres dels seus fills com a propis, que sàpiguen que la seva veu hi és escoltada i que cada dia, a poc a poc, s'hi vagin trobant més.

I finalment, en l'apartat del funcionament dels centres, bé, l'organigrama del centre és un altre tema que ens preocupa, i en aquest sentit nosaltres li demanarem un aprofundit estudi sobre possibles alternatives a l'estructura administrativa dels centres, que estudiïn els pros i els contres i defineixin direcció, gerència, administració, secretaria, tota la incardinació de l'estructura administrativa dels centres, si hi hauria algunes alternatives que li donarien un funcionament més eficaç i d'una gestió més autònoma.

El darrer... Bé, en aquests aspectes de funcionament dels centres nosaltres, molts, a l'hora que el senyor Jané i jo estàvem aquí escoltant, molts els anàvem «tatxant»,

perquè els anaven parlant els altres grups, i parlàvem: «Bé, quan hi hagi les propostes de resolució ja en parlarem.» I en canvi n'hi ha un que ens ha semblat que no en parlessin els altres grups o, si no, d'una manera molt escadussera i que per nosaltres és molt important, que és el tema del millor aprofitament dels recursos de les biblioteques escolars. Aquest ens sembla que és un tema que aportem als altres grups, la possibilitat que aquells espais que són les biblioteques escolars tinguin el seu ús no només per al centre, sinó que hi hagi unes possibilitats que sigui un espai obert a la societat, a l'entorn, al barri, al districte, allà on sigui, i que tingui també, mitjançant la xarxa informàtica que hi ha en els centres, el projecte Argo, que siguin un element de dinamització dels centres.

Bé, i finalment, l'últim bloc que volem remarcar és el de la nova formació professional. Aquest sentiment que ha sortit que fins ara hi havia la imatge que la formació professional era el lloc on anaven els alumnes que no podien seguir una altra cosa, necessita..., i ens sembla que hi ha les bases dins de les funcions que li atribueix la LOGSE, que la nova formació professional doni aquest nou sentit, aquest impuls. I tot allò, totes aquelles mesures que serveixin per dignificar la formació professional, per millorar-la i per ampliar-la –que avui se n'ha parlat a bastament–, tindran el nostre suport. Perquè els aspectes que li marca la formació professional són molt importants per al món laboral d'avui dia. Per un costat, una de les funcions que té és facilitar la incorporació dels joves a la vida activa; una altra, contribuir a la formació permanent dels ciutadans, i una tercera, atendre les demandes de qualificació del sistema productiu. Tenint en compte que és una barreja del món empresarial, dels joves, de la comunitat educativa i que la seva finalitat és entrar amb deguda preparació i degudes condicions al món laboral, ens sembla que aquesta és una tasca molt important a tirar endavant.

Nosaltres, un dels temes que li teníem per requerir era..., i que hem vist que havia sortit fa pocs dies, és el Decret de creació del Consell Català de la Formació Professional; o sigui, ja el deixem aparcat. Però el que sí que ens interessaria, a més de les mesures per donar a conèixer i prestigiar la nova formació professional, seria un impuls per dalt i amb qualitat; quan dic «per dalt» vull dir que igual que com es contempla els IES i CEIP, o sigui els instituts d'educació secundària i superior d'ensenyaments professionals, que estan previstos en el Mapa de la formació professional específica, doncs, que hi hagi un impuls d'aplicació d'aquests centres. I després, quan parlo «per dalt», és una progressiva incorporació dels cicles formatius estàndards europeus de funcionament de qualitat, tipus ISO 9002. I també el que ens interessa –com han dit els altres grups– és una constant avaluació del sistema educatiu de la formació professional encara que sigui una etapa més nova dins la LOGSE, però que l'any 2000-2001, en finalitzar el curs 2000-2001 pugui haver-hi una avaluació al dia, vista des de l'òptica del món empresarial i des de l'òptica dels joves i la seva incardinació en el món del treball.

Bé, senyor conseller, repeteixo el mateix que he dit en començar la meva intervenció: segurament em deixo

moltes temàtiques, perquè voldria, en ares de la brevetat i sumant-me al que han dit altres company prèviament, que demà les propostes de resolució, que és realment el fruit d'aquest debat, ens hi trobarem conjuntament.

Només dir-li, senyor conseller, senyors diputats, senyores diputades, que des del nostre Grup desitgem, confiem i esperem que aquest debat, que ara la intervenció del nostre Grup clou, representi una eficaç aportació col·lectiva en la consecució d'aquesta escola, d'aquest sistema educatiu català, que formi i eduqui en la individualitat, en l'especificitat de cada persona, i que amb aquesta formació i amb aquesta preparació tothom pugui i sàpiga trobar el seu lloc i el seu camí en aquest món globalitzat dels vinents anys 2000.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Volen fer el favor de guardar silenci!

Té la paraula el senyor conseller. (*Pausa.*) No vol contestar?

Doncs, em permetran, per a la bona organització dels treballs de demà al Parlament, un petit recordatori. El termini per presentar propostes de resolució començarà a dos quarts de nou i acabarà a dos quarts de deu. La Mesa qualificarà, a tres quarts de deu, i comunicarà les qualificacions als grups parlamentaris a un quart d'onze. El termini per presentar propostes transaccionals acabarà a les dotze. La Mesa les qualificarà i els grups comunicaran a la Mesa quines propostes de resolució volen que siguin votades separatament, a tres quarts d'una.

I, a partir d'aquest moment, es suspèn la sessió. Començarem el Ple, demà, a les tretze hores, és a dir, a la una del migdia.

Es suspèn la sessió.

La sessió es suspèn a les vuit del vespre i tretze minuts.